KARA MURAT'ın yeni serüveni

DENİZ ASLANI

Bugün başladık

Anadolu'da, Fatih Sultan Mehmet'e karşı inatla direnen son beylik olan Karaman da zaptedilmişti..

Osmanlı kılıcının kazandığı zafer büyüktü.

Fatih Sultan Mehmet, Topkapı Sarayı'nın taht salonunda geniş ipek şilteler üzerine yaslanmış, çevresini saran paşaları, beyleri süzüyordu.

Padişahın bugün son derece sinirli olduğu görülüyordu.

Yüzünün çizgileri gerilmişti. Gözlerinden ateş saçarak kükremeye hazırlanan öfkeli bir pars gibiydi...

Bakışları Sadrazam Mahmut Paşa'ya takılınca padişahın gözleri kıvılcımlanıyor, öfkesi daha da artıyordu..

Ak sakallı sadrazam, bütün yürekliliğine

rağmen bu öfkeli kasırganın, bu fırtınanın önünde korkudan titreyerek hareketsiz kalmıştı..

Bütün paşalar, vezirler, komutanlar beyler derin bir sessizlik içindeydi...

Padişahın sesi birden gök gibi gürledi:

—Nasıl olur bu Mahmut? Nasıl olur emirlerimi dinlemezsin?

Sadrazam Mahmut Paşa'nın kalın kaşları nın gölgelediği zeki gözlerinde derin bir üzüntünün ifadesi vardı.

Şu anda, hayatının padişahın iki dudağı arasından çıkacak bir söze bağlı olduğunu biliyor, cellat satırı altında can vermesinin yakın olduğunu anlıyordu..

Bütün cesaretini dudaklarının ucunda toplayarak:

—İftira ediyorlar padişahım,dedi. Emirlerinizi aynen yaptım. Zaptettiğim Konya ve Larende şehirlerinde ne kadar işçi ye sanat erbabı varsa,çoğunu İstanbul'a yolladım...

Padişah ayağa kalktı,gözlerinden şimşekler çakarak salonda bir süre sinirli sinirli dolaştı...

Sultan Mehmet'i böylesine kızdıran olay, gerçekte çok basitti...

Mahmut Paşa uzun süreden beri Osmanlı İmparatorluğu'nun en büyük rakibi durumunda olan Karaman Devleti'nin iki merkezi Konya ve Larende'yi zaptetmişti...

Padişahtan,bu iki şehirdeki işçi ve sanat erbabının hepsinin İstanbul'a yollanması için emir aldı...

Fakat Sadrazam Mahmut Paşa insancıl yanı ağır basan iyi yürekli bir devlet adamıydı.

Bütün sanatkarların alınıp götürülmesinin Konya ve Larende'yi ölü birer şehir haline getireceğini düşündü..Hem bunca insanı topraklarından ayırmak, yerlerinden yurtlarından etmek insafsızlık olacaktı...

Mahmut Paşa daha önce de birçok defalar yapmış olduğu gibi,insansever bir duyguyla bunlardan bir kısmını ayırıp memleketlerinde bıraktı,ötekilerini İstanbul'a yolladı...

İşte,Mahmut Paşa'nın başını derde sokan bu olaydı...

Sadrazamın en tehlikeli rakibi olan Rum Mehmet Paşa bu fırsatı kaçırmadı...

Mahmut Paşa'ya eskiden beri büyük bir kin duyuyor,ona zarar vermek için elinden geleni yapıyordu...

Sadrazamı,sultanın emirlerine karşı gelmekle suçladı ve onu padişaha gammazladı.

İşte,Topkapı Sarayı'nı alt üst eden bu olaydı...

Şimdi Fatih Sultan Mehmet salonda gözlerinde şimşekler çakarak dolaşıyor,kartal bakışlarını orada bulunanların üzerinde gezdiriyor,gözleri ak sakallı Mahmut Paşa'ya takılınca öfkesi daha da artıyordu..

Yüzünde acımanın zerresi yoktu...

Padişahın öfkesi arttıkça Rum Mehmet Paşa'nın yüreğindeki ihtiras kabarıyor,Mahmut Paşa'nın azledilmesinden birçok şeyler umuyordu. Boşalacak sadrazamlık koltuğuna büyük bir olasılıkla kendisi oturacaktı...

Mahmut Paşa gibi en çetin savaşların en umutsuz anlarında büyük yiğitlikler göstermiş

Herkes artık Mahmut Paşa'nın cellada teslim edileceğini anlamıştı..

Bütün paşalar,vezirler,beyler koca sadrazama acıyarak bakıyordu..

O ki,daha birkaç saat öncesine kadar padişahtan sonra imparatorluğun en kudretli adamıydı...

Yalnız Rum Mehmet Paşa'nın gözlerinde derin bir ihtiras,sınırsız bir sevinç seziliyordu

Bosna,Sırbistan, Eğriboz ve Karaman ülkelerini fethetmiş kahraman bir vezirin düştüğü bu durum çok hazindi...

Osmanlı devletinde mevkiini gerçekten hak eden ilk sadrazam Mahmut Paşa idi...

Yıllar, bir ırmağın dalgaları gibi akıp gitmiş, paşanın unutulmaz hizmetleri bile onu padişahın öfkesinden koruyamamıştı..

Yeryüzünde her zaman kin ve düşmanlık boraları dolaşıyordu..Sarayda entrikalar dönüyor,insanlığın yüz karası olan ihtiras ve gammazlık bazen böyle yiğit paşaların düşmesine yol açıyordu...

Gözlerinde şimşekler kıvılcımlanan Padişah gürledi:

—Bostancıbaşı!..Alıp götürün bu adamı.

Bütün Paşalar,vezirler beyler irkildi..

damadan duran paşaların,beylerin arasından genç bir adam çıkıp,Sultan Mehmet'e doğru ilerledi..

Vezir Zağanos Paşa onu durdurmak ister gibi bir harekette bulundu ama genç hiç oralı olmadı, başını bile eğmeden padişahın önüne dikildi...

Fatih Sultan Mehmet,en öfkeli anında

Hepsi de dehşetle titredi ama hiç kimse sesini çıkaramadı...

Büyük sadrazamın acı sonu onları sarsmış gibiydi..Ama padişaha kimse karşı gelemezdi..Onun karşısında hepsinin boynu kıldan inceydi...

Derin sessizlik içinde birden sert ayak sesleri duyuldu...

Efendilerin karşısında heykel gibi kımıl-

karşısına çıkma cesaretini gösteren gence baktı...

Şaşırdı....

Bir daha baktı...

Gözlerine inanamayarak hayretle haykırdı:

—Kara Murat!..Kara Murat! Sen geldin demek?

Genç adam dimdik duruyordu..Yüzünde ciddi bir ifade vardı..Biraz soğuk bir sesle cevap verdi:

—Evet ulu hünkâr!.. Burada ve karşınızdayım..Durakoğlu ile beraber Hindistan'dan dün döndük..Sizi sağlığınıza kavuşturacak olan ilacın formülünü Hekimbaşı Yakup Paşa'ya teslim ederek görevimizi bitirdik...

—Sağol Kara Murat!..Durakoğlu da,sen de yoruldunuz..Dinlenin...Sonra konuşuruz..

—Buna gerek yok sultanım...Artık hizmetinizden ayrılıyorum...

Paşalar, komutanlar, vezirler Kara Murat'a hayretle baktılar..Padişahın karşısında böyle pervasızca konuşmak, insanın kendi idam hükmünü imzalaması demek olurdu..

Padişah az önce Mahmut Paşa gibi büyük bir devlet adamını harcamaktan hiç çekinmemişti...

Onun yanında Kara Murat'ın sözü mü olurdu?

Kara Murat belindeki kılıcın tokasını sert bir hareketle çözerek silahını,öfkesinden mosmor kesilen padişaha uzattı:

—Bunu alın..Hatırlarsanız bu sizin kılıcınızdır. Belgrad kuşatması sırasında bana armağan etmiştiniz!...

Sultan Mehmet "Evet" der gibi gözlerini kapadı. O günü çok iyi hatırlıyordu...

Belgrad kalesi önünde kanlı bir savaş olmuştu...

Ölüm andı içen bir grup Sırp fedaisi padişahın çadırını basmış,Sultan Mehmet kılıcını çekip düşmanla göğüs göğüse dövüşmek zorunda kalmıştı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 AĞUSTOS 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 240 FİYATI 150 KURUŞ

Düşmanlarının gammazladığı Sadrazam Mahmut Paşa, Fatih Sultan Mehmet'in gözünden düşer. Padişah zindana atılmasını emreder. Bu sırada Kara Murat gelir ..

Padişah çok iyi bir silahşördü ve aslanlar gibi dövüşerek önüne gelen Sırplıyı biçiyordu. Bir ara arkasından savrulan bir kılıç darbesiyle kalçasından yaralandı. Yere düştü. Sırplı fedai onu öldürmek için kılıcını kaldırdığı anda göğsüne saplanan bir bıçakla cansız yere yuvarlandı. Son anda Kara Murat yetişmiş ve savurduğu hançerle padişahı mutlak bir ölümden kurtarmıştı.

Fatih o gün kullandığı altın kabzalı kılıcını Kara Murat'a armağan edişini daha dün gibi tüm canlılığıyla hatırlıyordu.

Kara Murat buz gibi sesiyle konuşmasını sürdürdü:

—Emaneti bugüne kadar size yaraşır şekilde kullandığımı sanıyorum Ulu Hünkâr. Şimdiye dek bu kılıç, onur kırıcı hiç bir sebep yüzünden kınından çıkmamıştır. Artık ihtiyacım

kalmadı. Onu size geri veriyorum.

Padişahın moraran yüzü şimdi sapsarı kesilmişti.

Kara Murat gibi kendisine sadakatle bağlı bir savaşçı nasıl olur da böyle bütün paşaların, vezirlerin önünde meydan okurcasına konuşabilirdi?

Öfkesini yatıştırmaya çalışarak derin bir şaşkınlıkla sordu:

—Bu ne demek oluyor Kara Murat?

Kara Murat yüzünde soylu bir gurur taşıyordu.

—Bu şu demek oluyor Ulu Hünkâr, dedi. Mahmut Paşa gibi sadık bir kulunuzu saray entrikalarına kurban ediyorsunuz. Bir dönme olan Rum Mehmet Paşa'nın sınırsız ihtirasını Mahmut Paşa'ya olan kinini, sadrazamlık koltuğuna göz diktiğini bilmeyen var mı?

Siz devlete sadakatle hizmet edenleri böyle mi ödüllendirirsiniz?

Kara Murat'ın bağırırcasına söylediği bu sözler, Topkapı Sarayı'nı bir deprem gibi sarstı

İmparatorluk tarihinde ilk kez bir insan padişahın karşısında böyle konuşmaya cesaret edebiliyordu.

Sanki saray temellerinden sarsıldı, sanki mermer sütunlar çatladı, sanki mozayikli duvarlar yerinden oynadı...

Sarayın kubbesi, Sultan Mehmet'in kafasında adeta tuz buz oldu.

O güne kadar daima karşısında iki büklüm insanlar görmeye alışmış olan başında zafer yıldızları uçuşan hükümdarın gözlerinde beliren öfke kıvılcımları orada bulunan herkesi titretti.

Salonu bir ölüm korkusu sarmıştı şimdi.

Nice büyük günlere sahne olmuş tarihi salonu dolduranların beti benzi atmış, dilleri tutulmuştu.

Kara Murat, sarayın kubbesini çınlatan gür sesiyle devam etti.

—Ulu Hünkâr.. Bugüne dek birçok şanlı zaferler kazandınız. Adınızı tarihe yazdınız. Ancak bu zaferler yalnız sizin kararınızla, yalnız sizin gücünüzle elde edilmedi. Biraz da Mahmut Paşa gibi sadık ve yürekli kullarınızın kılıçlarıyla kazanıldı. Size bu zaferleri sunan onun gibi yiğit kişilerin sonları böyle mi olacak Onlar sayesinde şan buldunuz, şeref kazandınız. Oysa siz, kafasıyla,kılıcıyla, kanıyla, ruhuyla size bütün bunları bağışlayan kişiyi feda ediyorsunuz...

Herkes afallamıştı...

Mahmut Paşa bile hayretten donakaldı.

Ne diyordu? Neler söylüyordu bu genç? Nasıl böyle pervasız konuşuyordu?

Tarihe damgasını vuran bu yüce sultanın önünde,yeni bir çağ başlatan bu büyük padişahın huzurunda böyle nasıl haykırıyordu?

Mahmut Paşa, Yakup Paşa, Zağanos Paşa gibi salonu dolduran tüm vezirler, işin nereye varacağını hemen anlamışlardı.

Kara Murat'ın kafasını artık cellatın baltasından kimse kurtaramazdı.

Sultan Mehmet mosmor kesilmişti.Yüzünü çevreleyen sakalları adeta dimdik olmuş, bakışlarında korkunç ve kesin bir kararın ışıkları yanmaya başlamıştı.

Delikanlı çok sert konuşuyordu ama doğ-

ruyu söylüyordu.

Ağzından birer ok gibi çıkan yaralayıcı sözlerin hepsi gerçekti.

Sultan Mehmet de bunu biliyordu. Onu asıl kızdıran da bu gerçeğin yüzüne karşı haykırılmasıydı.

Mahmut Paşa gibi Kara Murat'ın da devlete hizmetleri sayılamayacak kadar çoktu.

Padişahın uğruna defalarca hayatını tehlikeye atmıştı. Onun için tek başına düşman kalelerine girmiş, kralları, prensleri, şeyhleri esir etmişti.

Belgrad kalesi önünde padişah çadırını basan Sırplı fedailerle göğüs göğüse dövüşmek zorunda kalan ve yaralanan Sultan Mehmet'i son anda yetişen Kara Murat kurtarmıştı

Ama ne olursa olsun, kim olursa olsun, onbeşinci yüzyılda bir Osmanlı hükümdarı ile bu şekilde konuşulmazdı.

Salonu kaplayan şaşkınlık anında Sadrazam Mahmut Paşa, Kara Murat'a yaklaştı. Yüzünde sevgi dolu bir ifade, bakışlarında derin bir şefkat vardı.

—Kara Murat.. Oğlum.. Dinle beni, dedi

Delikanlı ona döndü, sesi hâlâ sert ve hır çındı:

—Bağışla beni paşam.. Bu yaptığımın saygısızlık olduğunu biliyorum. Ama ne yapayım ki, ben böyleyim. Haksızlığa dayanamıyorum. Ruhum isyan ediyor. Elimde değil...

Mahmut Paşa acı acı başını salladı.

—Seni anlıyorum evladım. Ama benim için kendini feda etmen gereksiz. Ben padişahın kapısına bir at, bir kılıç ve beşyüz akçe ile

geldim.O zamandan beri kazandığım her ne malım varsa padişahındır.O ne yaparsa doğru yapar, o ne söylerse doğru söyler.Haydi yavrum sen git.Beni kaderimle baş başa bırak.

Salonda bulunan bütün paşalar bu aslan yürekli gence acıyarak bakıyordu.

Yazık....

Çok yetenekliydi....

İstese paşa olurdu, vezir olurdu en büyük komutan olurdu....

Ama o bugüne kadar her şeyi elinin tersiyle itmişti...

"Ben kendi başıma buyruk, bağımsız bir akıncı olmayı paşalığa yeğ tutarım. Ben saray adamı olamam" demişti.

Şimdi padişahın karşısında yaptığı dikbaşlılıkla kendi ölüm fermanını imzalamış oluyordu...

Sultan Mehmet'in yıldırımlar çakan beyninde birbirine zıt düşünceler çarpışmaktaydı.

Kafası altüst olmuştu....

Kararsızlığı fazla sürmedi..

Kara Murat'ın tüm hizmetlerini bir anda unuttu. Duyanları ürperten bir sesle gürledi.

—Cellat!...

İşte Kara Murat'ın sonu gelmişti.

Mahmut Paşa acıyla gözlerini kapadı.

—Yazık! diye mırıldandı...

Kapı açıldı, iri yarı Bostancıbaşıyla beraber üç bostancı hızla salona girdi.

Zağanos Paşa padişahın emrini tekrarladı:

—Bu adamı tutun ve cellada teslim edin.

Kara Murat, Mahmut Paşa gibi kuzu kuzu teslim olacak biri değildi.

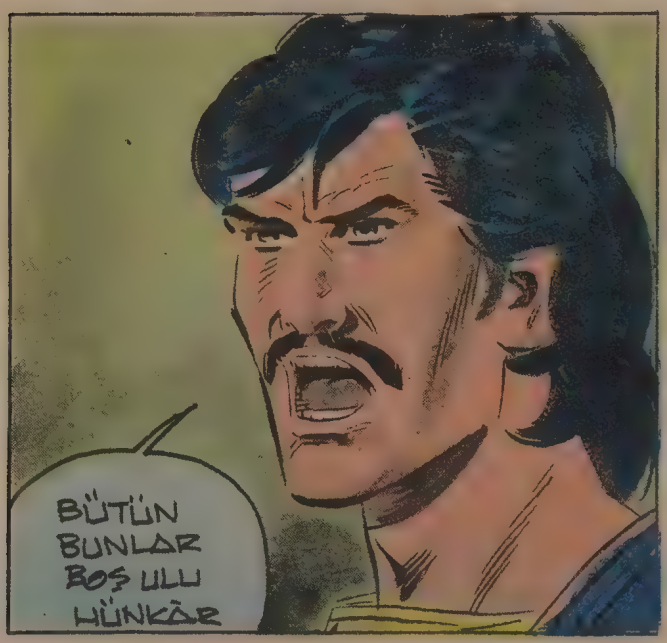

Başını gururla dikti ve şöyle haykırdı:

—Bütün bunlar boş Ulu Hünkâr.. Bu dünyada padişahlar bile bir hiçtir. Arada sırada mezarlıkları gezin. İçinizdeki ihtiras, sıkıntı ve öfkenin yumuşadığını göreceksiniz. Bütün eski iktidarlarla muktedirlerin hepsi şimdi orada. Şu anda ölsem bile çok değil beş on yıl sonra siz de yanıma geleceksiniz. Bunu unutmayın.

Kara Murat, Bostancılar içeri girerken çevresine hızla göz gezdirerek kendisini nasıl savunacağını, ne şekilde hareket edeceğini kestirmişti.

Sakin sakin dururken ansızın atıldı, üç Bostancıyı devirerek pencereye doğru koştu.

Bunu o kadar çabuk yapmıştı ki, salonda bir an herkes şaşkınlıkla durakladı...

Paşalar, padişahın gözüne girmek için Kara Murat'a doğru atıldılar ama o, açık olan pencereden bir kurşun gibi fırlayarak bahçedeki çimenlerin üzerine adeta uçtu.

Rum Mehmet Paşa:

—Tüfek nerede? Tüfek getirin! diye haykırdı...

Fatih Sultan Mehmet soğuk bir sesle.

—Hayır, dedi. Onu canlı istiyorum.

Zağanos Paşa padişahın yanına yaklaşarak sordu.

—Mahmut Paşa'yı cellada verelim mi efendimiz?

Fatih kısa bir an düşündü, sonra başını sallayarak:

—Hayır, dedi. Onu sadrazamlıktan azlettim ama canını bağışlıyorum. Serbest bırakın, evine gitsin.

—Kara Murat'ı ne yapalım?

—Onu yakalayın!.. Eğer kaçırırsanız hepinizin kafasını kopartırım! Anlaşıldı mı? Derhal yakalayın onu...

Şimdi Topkapı Sarayı'nın bahçesinde yaman bir dövüş oluyordu.

Kapılarda nöbet tutan Bostancılar, ekmek kırıntısına hücum eden karıncalar gibi Kara Murat'ın çevresini sarmışlardı.

Taht salonundan çıkan paşaların bazıları da kılıçlarını çekerek kendilerini kavganın içine attı. Hepsi de cesaretlerini göstererek padişahın gözüne girmek istiyordu.

Rum Mehmet Paşa ile Zağanos Paşa en ön safta dövüşenler arasındaydı...

Kara Murat'ın kılıcı havada şimşekten daireler çiziyor, her inip kalkışında bir bostancıyı yere seriyordu..

Çığlıklar, iniltiler ve acı haykırışlarla sürüp giden bu kör dövüşünün dışında kalan sadece üç kişi vardı.

Bunlardan biri padişahtı. Öteki ikisi ise Mahmut Paşa ile Karaca Paşa...

Mahmut Paşa'nın gözleri nemlenmişti. Derin bir acı içinde...

"—Yazık... Yiğit genç benim için ölüyor. Oysa ben onun için hiç bir şey yapamıyorum" diye düşünüyordu.

Karaca Paşa da buna benzer duygular içindeydi....

Kara Murat'a kılıç çekmeye eli varmıyordu. Eflak savaşında Karaca Paşa'nın hayatını Kara Murat kurtarmıştı.

Paşa kanlı kılıcıyla Romenlere ölüm yağdırırken omuzuna ansızın ağır bir gürz inmiş

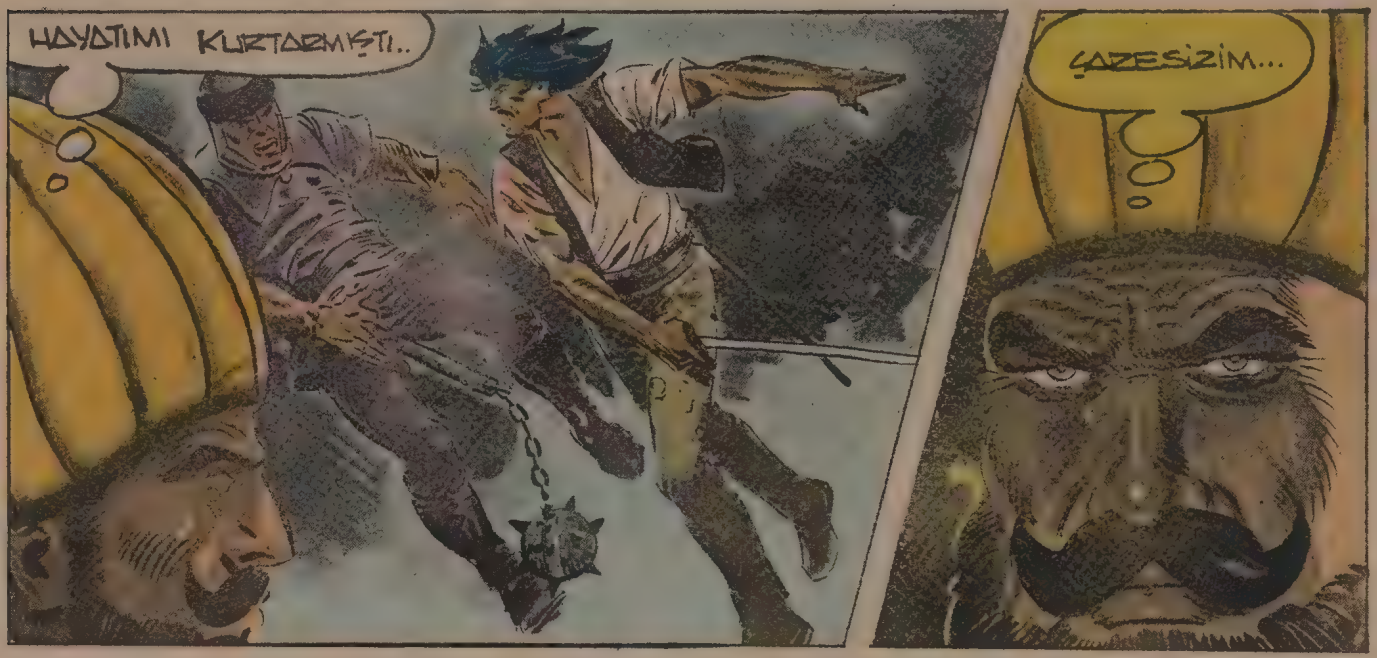

ve derin bir acıyla kıvranarak yere yıkılmıştı.

O anda başucuna dikilen düşman askeri Karaca Paşa için bir Azrail gibiydi.

Adam gürzü ikinci kez paşaya indirip beynini dağıtmak üzereyken, havada parlayan bir kılıç Romen askerinin başını gövdesinden ayırmıştı...

Son anda yetişerek Karaca Paşa'yı kurtaran bu yiğit, Kara Murat'tı...

Karaca Paşa şimdi ona yardım edememenin acısını ta yüreğinde duyuyordu.

Ama çaresizdi....

Padişaha karşı gelen birine yardım etmesi mümkün değildi.

Saray bahçesinde denk olmayan dövüş olanca şiddetiyle sürüp gidiyordu.

Kılıç seslerine yaralıların inlemeleri karışıyor, çarpışan çeliklerden kıvılcımlar fışkırıyordu...

—Şak! Şak!

—Şak! Şak!

—Tutun, yakalayın....

—Koman bre... Ne duruyorsunuz?

—Aaaah.. Yandım!

—Yaktı beni namussuz!...

—Vurun!.. Vurun haine!....

Kara Murat kılıcını çok ölçülü kullanıyor, karşısındakileri sadece yaralamaya çalışıyor, öldürmemek için büyük bir dikkat sarfediyordu.

Fatih Sultan Mehmet, dövüşü büyük bir şaşkınlık içinde izliyordu.

Gerçi o Kara Murat'ın ne yaman bir savaşçı olduğunu biliyordu ama böyle tek başına

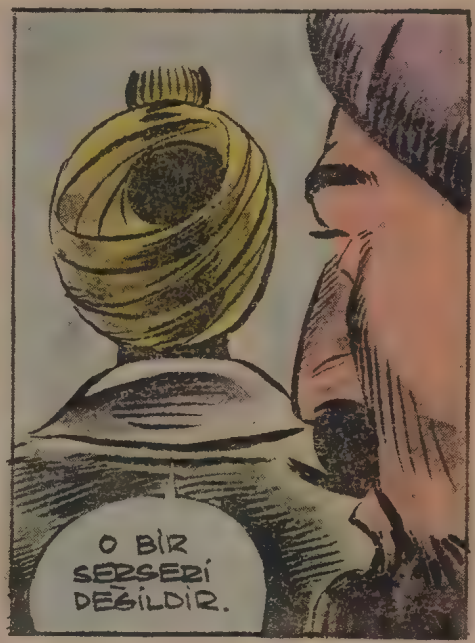

sarayın en güçlü silahşörleriyle uğraşabileceğini hiç ummamıştı.

Bütün öfkesine rağmen içinden onu takdir etti, gerilen dudaklarının arasından şöyle mırıldandığı duyuldu.

—Yaman adam! Gerçekten yaman!...

Karaca Paşa padişahın yanına yaklaştı, önünde iki büklüm olarak.

—Şu küstah serseri iyi dövüşüyor efendimiz, dedi .

Sultan Mehmet başını sallayarak söylendi.

—Evet, iyi dövüşüyor Paşa,ama şunu bil ki o bir serseri değildir. Bana karşı gelse de isyan etse de ona kimse serseri diyemez..

Karaca Paşa sarardı, utanarak gözlerini öne eğdi.

—Size baş kaldırdığı için Kara Murat'a serseri dedim efendimiz..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 EYLÜL 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 241 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Sadrazam Mahmut Paşa'nın azledilip zindana atılmasını emreden Fatih'e "Haksızlık yaptığını" söyleyen Kara Murat'ın cellata verilmesi emredilir. Müthiş bir boğuşma başlar...

—Evet,bana baş kaldırdı.Onun gibi silahşorların başları kesilir paşa, ama serseri denilmez.. Bak nasıl vuruşuyor? Hâlâ ele geçirilemedi...

Karaca Paşa, ellerini ovuşturarak:

—İzin verirseniz devletlüm, dedi,onu kıskıvrak yakalarım. Hem de canlı olarak...

Sultan Mehmet gözlerini kavgadan ayırmadan mırıldandı:

—Yakala da görelim!...

Bu cevap üzerine Karaca Paşa'nın gözlerinde kurnaz bir ışıltı belirdi..İki büklüm olarak padişahın huzurundan çekilirken onu seyreden Mahmut Paşa dişlerini kinle gıcırdatarak:

—Alçak köpek! dedi...Bir kalleşlik yapacak..Kara Murat'ı tuzağa düşürecek!...

Saray bahçesindeki dövüş hâlâ sürüp gi-

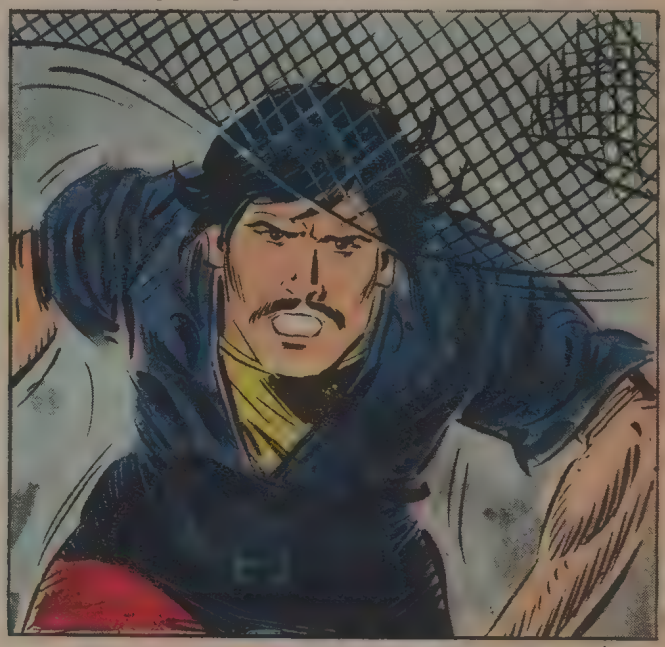

diyordu..

Kara Murat iyice yorulmuştu...

Artık sadece kendini korumaya çalışıyor, adım adım geri çekiliyordu...

Hareketlerinde o eski çeviklik kalmamıştı...Başı dönüyor, gözleri kararıyordu...

Kapıya çok yaklaşmıştı...

Ama bunca insanı aşıp kapıdan çıkarak kaçması olanaksız görünüyordu...

Son bir çaba ile önündeki bostancıları yardı,hızla koşarak kapıya ulaştı...

İşte kurtuluyordu...

Kapı iki adım ötedeydi...

Namludan çıkan bir kurşun gibi kapıdan fırladı...

Aynı anda tepesine bir ağın indiğini fark etti...

Şeytani bir kahkaha ortalığı çınlattı:

—Hah,hah ha!Ağa düştün kabadayı!

Kalın ve büyük ağın içinde iri bir balık gibi çırpınan Kara Murat elindeki kılıçla ipleri parçalamak istedi ama aynı anda üzerine en az yirmi kişi çullandı ve yiğit genci kıskıvrak yakaladı..

Karaca Paşa'nın kahkahaları devam ediyordu:

nın yaklaştığını görerek ona emretti:

—Kara Murat'ı Yedikule zindanına kapatın...Hakkındaki kararımı yarın vereceğim..

Serbest bırakılan Mahmut Paşa sarayın kapısından çıkarken Karaca Paşa ile karşılaştı,ona kin ve öfkeyle bakarak,tükürür gibi haykırdı:

—Rezil köpek!...Sen Kara Murat'a olan can borcunu böyle mi ödersin?

—Hah,hah, ha!...Zıpkınla vurulamayan kılıç balıkları işte böyle yakalanır...

Delikanlı bir vakitler hayatını kurtardığı Karaca Paşa'ya nefretle baktı ama hiç bir şey demedi...

Kara Murat'ın kıskıvrak ele geçirilişini Padişah pencereden görmüştü.Kendi kendine

"—Aferin Karaca! Tilki gibi kurnazsın" diye söylendi..Bu sırada yanına Zağanos Paşa-

Karaca Paşa başını eğdi,bu sözleri duymamış gibi yürüdü gitti...

Kanlı dövüşten habersiz Kara Murat'ı dışarıda bekleyen Durakoğlu olanları duyunca çılgına döndü.Arkadaşına reva görülen bu davranışın hesabını sormak için Topkapı Sarayı'na dalmaya hazırlanırken dışarı çıkmakta olan Mahmut Paşa'ya rastlayınca ona doğru koşarak:

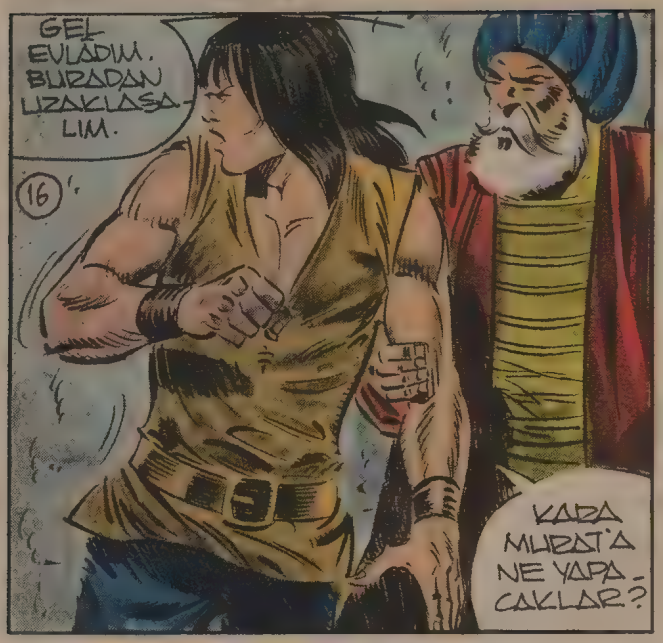

—Paşam,paşam!...Bu ne rezillik? diye naykırdı.

Mahmut Paşa Durakoğlu'nun koluna girdi,heyecandan titreyen sesini tatlılaştırmaya çalışarak:

—Gel evlâdım,buradan uzaklaşalım,dedi.

Durakoğlu kükredi:

—Ne oldu? Kara Murat'a ne yapacaklar?

—Şimdilik zindana götürdüler!

Durakoğlu ısrar etti:

—Ne yapacaklar diye sordum paşam!

Mahmut Paşa acı acı başını salladı:

—Galiba idam edecekler evladım.O beni kurtarmak için kendini feda etti..Yanlış iş yaptığını mağrur padişahın yüzüne tokat gibi çarptı...Sultan Mehmet hatasını anladı, benim canımı bağışladı ama, Kara Murat'ın

bu davranışını asla affetmeyecek...

★★★

Bir haziran akşamıydı...

Büyük bir Venedik kalyonu Karadeniz'in hırçın dalgalarını yara yara Batum burnunu dolaşıp limana girdi...

Geminin küpeştesinde gögsünü rüzgára karşı gererek duran Şövalye Giovanni keskin bakışlarını Gürcistan sahillerinde dolaştıra-

rak:

—Acaba Gürcü Kralı bizi nasıl karşılayacak? diye söylendi...

Yanında,onun gibi karşı sahili süzmekte olan kızıl sakallı Kaptan Enriko:

—Kralı tanırım...Çok haris bir insandır.. Getirdiğimiz hediyelere bayılacak, diye cevap verdi.

Kıyıya yüz elli metre kala gemi demir attı.

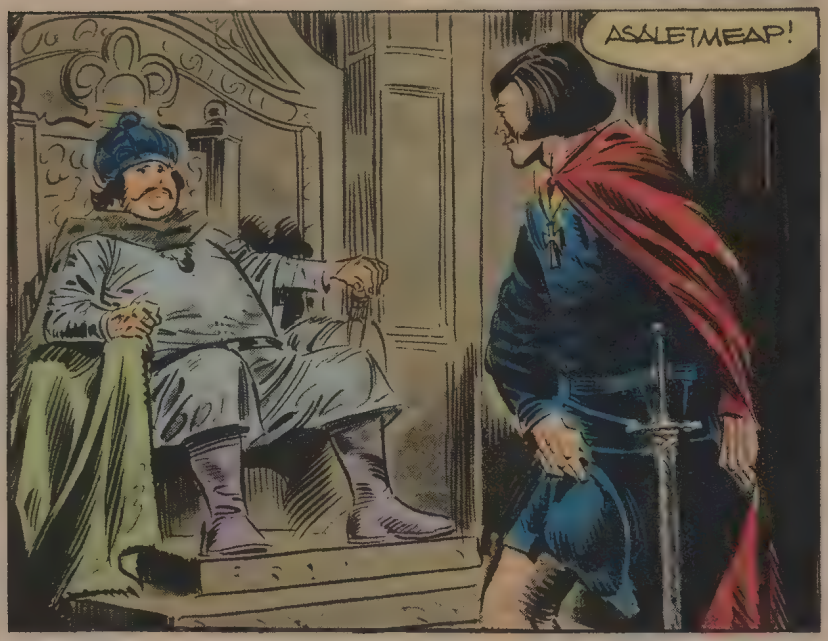

Şövalye Giovanni ile Kaptan Enriko denize indirilen küçük bir filikaya atlayıp sahile çıktılar...

Tepeden tırnağa silahlı Gürcü muhafızlar bir anda iki Venedikli'nin çevresini sardı.

Şövalye Giovanni emretmeye alışmış insanların sert sesiyle:

—Bizi kralınıza götürün! dedi...

Yarım saat sonra "İberya" sarayında haşmetli Gürcistan Kralı'nın huzuruna çıkarılmışlardı...

Kral altın bir tahtta oturuyordu. Başında, tacı, elinde asası vardı. İri yarı, tombul bir adamdı. Yuvarlak yüzüne göre çok küçük olan gözleri, siyah birer zeytin tanesini andırıyordu.

Şövalye Giovanni, Gürcistan Kralı'nın o zamana kadar görmediği bir incelikle, zarif bir reverans yaparak şapkasını çıkardı ve:

—Asaletmeap, dedi. Venedik Cumhurbaşkanı Kandiyano'nun elçileri olarak huzurunuzda bulunuyoruz. İşte Cumhurbaşkanımızın size yolladığı mektup... Lütfen adamlarınıza emir veriniz. Gemimize gitsinler.. Venedik Cumhurbaşkanı'nın size yollamış olduğu değerli hediyeleri saraya taşısınlar..

Gürcistan Kralı'nın gözleri haris bir ışıltıyla kıvılcımlandı:

—Yaa? Demek hediyeler de getirdiniz? Söyler misiniz bütün bunlar ne demek oluyor?

—Cumhurbaşkanımız Gürcistan Kralı'na hediyeler sunarak dostluğunu bildirmek istiyor...

Kralın şişman yüzünü şaşkın ve biraz da mağrur bir ifade kapladı.. Venedik bütün dünya denizlerine hakim, güçlü bir devletti.

Bu devletin Cumhurbaşkanı Kandiyano'nun ona hediyeler göndererek dostluk mesajı iletmesi adamın gururunu okşamıştı..Memnun bir gülümsemeyle:

—Güzel...Güzel..Buna çok sevindim işte!. dedi.Sonra adamlarına dönerek Venedik elçilerinin sarayda en iyi şekilde ağırlanmalarını emretti..

Şövalye Giovanni,ikinci günün sonunda baklayı ağzından çıkardı..Venedik'ten buraya Gürcü Kralı'nın kızını,Cumhurbaşkanı'nın oğluna istemeye gelmişlerdi.

Kral bunu duyunca bir an şaşırdı, kaşlarını hayretle kaldırdı. Sonra gür ve kalın sesi sarayın kubbelerinde boğuk yankılar yaptı:

—Nee? Ne dedin?

Şövalye Giovanni sakin bir sesle tekrarladı:

—Kızınız Tamara'yı,Cumhurbaşkanımızın oğlu Roland'a eş olarak istiyoruz...

Kaptan Enriko, şövalye kadar sakin değildi. Heyecandan tir tir titriyor ve kendi kendine:

''Bu vahşi herif kızıp bizi kazığa geçirmezse iyi'' diye söyleniyordu...

Kral, kısa bir an düşündükten sonra şen bir kahkaha attı:

—Hay Allah razı olsun..Nihayet ne istediğinizi söyleyebildiniz...Ben de iki günden beri ''Bu adamlar babalarının hayrına gelmediler ya!'' diye düşünüp duruyordum. Demek kızımı istiyorsunuz?

—Evet...

—Benim kızımı ha?

—Evet efendim.. Sizin kızınızı...

—Kızımın henüz bülûğa erdiğini ve bakire olduğunu biliyor musunuz?

Şövalye Giovanni başını salladı:

—Bu yüzden Cumhurbaşkanımız onu oğluna eş seçti efendimiz.. Şartlarınızı öğrenmek istiyoruz...

Kral, iri göbeğini hoplatarak gülmeye başladı:

—Hah, hah,ha!..Demek artık kayınpeder olacağım ha? Hiç aklımda yoktu doğrusu..Kızımın dillere destan olan güzelliğinin Venedik'e kadar yayıldığını bilmiyordum...

Kral, ağır adımlarla salonda dolaştı.. Düşünçeli görünüyordu. Bir süre dalgın kaldı, sonunda:

—Olabilir, dedi.Kızımı size verebilirim. Teklif edeceğiniz cihaz cazip olursa tabii.Biliyor musunuz? Ben de''Bu kız büyüdü,gelişti,

onu ne yapacağım? diye düşünüp duruyordum. Onu Venedik'e gelin yollamak güzel bir şey...

Az sonra salonda o devrin âdetleri gereğince pazarlık başladı...

Kral sordu:

—Söyleyin bakalım, kızım için ne vereceksiniz?

Şövalye şaşırdı:

—Venedik'in en kudretli kadını olacak.. Bundan büyük şeref olur mu?

Kral kaba kaba güldü:

—Evet..Bunun şeref olduğu muhakkak.. Ama paradan ne haber?

—Para mı?

—Elbette...

Şövalye Giovanni afalladı..Bunu hiç düşünmemişti...Kısa bir an duraksadıktan sonra:

—Venedik zengin bir ülkedir, dedi. Düşündüğünüzden fazlasını verebiliriz..Tabii kızınız Tamara söylendiği kadar güzelse...

Kral birden irkildi, kaşları çatıldı,gözlerinde öfke kıvılcımları uçuştu:

—Neee? Kızımın güzelliğinden şüphe mi ediyorsunuz?

Şövalye hafifçe sararak kekeledi:

—Şey...Hayır efendim..Yanlış anladınız beni...

Kralın gözlerinde şimdi delice ışıltılar parlıyordu. Görünüşü korkunçtu...

Dehşet içinde kalan Kaptan Enriko,"Bu adam kaçığın biri..Bizi cellada teslim etmezse iyi...Batum'dan sağ salim ayrılırsak Aziz Yako'ya üç mum yakacağım" diye mırıldandı...

Kral gerçekten çok kızmıştı. Müthiş kükremesi, salonun camlarını zangır zangır titret-

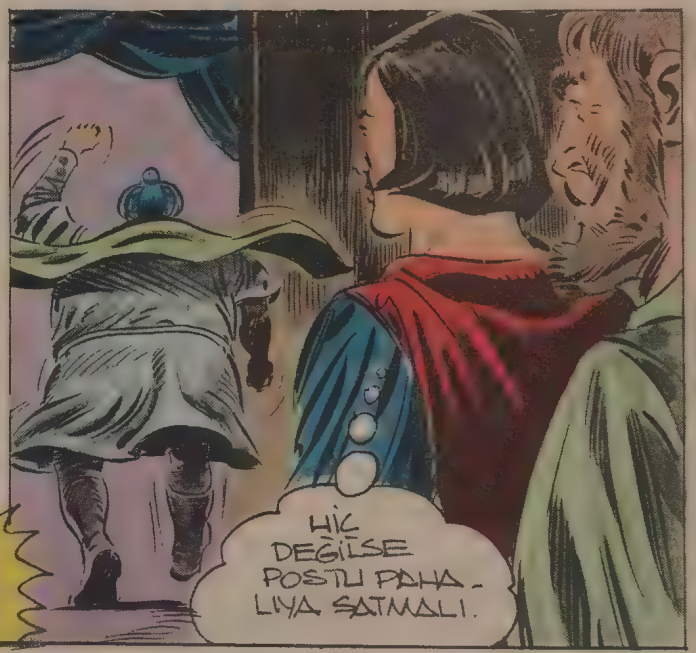

ti:

—Kızımın güzelliğinden kuşkulanmak, bana açık bir hakarettir..Şimdi görürsünüz...

İki Venedikli dona kalmıştı...

Bu belâlı işi nereden üzerlerine almışlardı?

Hayatları bu deli kralın iki dudağının arasındaydı...

Şövalye Giovanni elini beline götürerek kılıcının yerinde olup olmadığını kontrol etti.

Venedik'in en iyi kılıç kullanan silahşörüydü...Kral adamlarını üzerine sürerse, kanının son damlasına kadar çarpışmaya karar verdi...

"—Hiç değilse postu pahalıya satmalı" diye düşünüyordu...

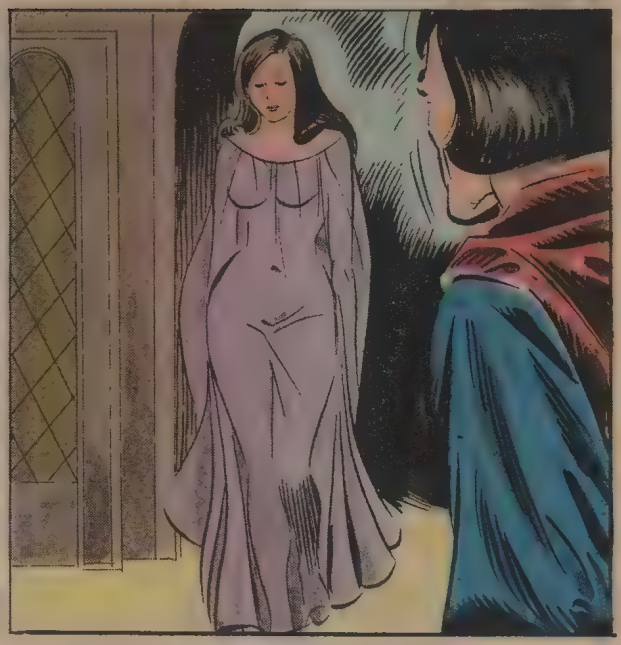

Kaptan Enriko'nun dizleri birbirine vuruyordu. O, şövalye kadar cesur değildi..Rengi sapsarı olmuştu...

Fakat korkuları boşa çıktı...

Öfkeyle salondan dışarı fırlayan Kral,uzun bir süre sonra gülümseyerek içeri girmişti.

Birden iki Venedikli'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Gözlerine inanamıyorlardı...

Kralın arkasından salona, insanı çıldırtacak kadar güzel genç bir kız girmişti...

Üzerindeki ince tülün altından gözler önüne serilen vücudu çırılçıplaktı..Dimdik göğüsleri,iştah açıcı birer meyve gibi görünüyordu.

Bu nefis vücuda bakıp da şehvetle titrememek mümkün değildi...

Şövalye Giovanni:

—Tanrım! Bu da ne? diye inledi...

Kaptan Enriko bir an düş gördüğünü sandı:

—Bu bir peri...Ya da bir melek..Böyle muhteşem bir güzelliği ömrümde görmedim.. Yoksa bizim gelin mi bu?

Genç kızın kumral saçları omuzlarına kadar iniyordu. Uzun ve kıvrık kirpiklerinin gölgelediği siyah gözlerinde derin bir utancın izleri vardı..Yüzü kıpkırmızı kesilmişti..Babasının zoruyla içeri girdiği belliydi...

Salonda bulunan bütün erkeklerin yüzleri şehvetle gerilmiş, gözlerinde arzu dolu kıvılcımlar kaynamaya başlamıştı.

Çılgın Kral, Venedik Elçisi Şövalye Giovanni'nin kolunu tutarak göğsünü gururla şişirdi:

—Nasıl? Güzel değil mi?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 EYLÜL 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 242 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Sadrazam Mahmut Paşa'nın azledilip zindana atılmasını emreden Fatih'e "Haksızlık yaptığını" söyleyen Kara Murat'ın cellata verilmesi emredilir. Müthiş bir boğuşma başlar...

Şövalye donmuş kalmıştı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Venedik Cumhurbaşkanının oğlunun eşi olacak bu kızın bütün güzelliklerinin açıkta teşhir edilmesi onu sarsmış gibiydi.

Kral, kaba kaba güldü:

—Mal meydanda işte.. Var mı bir diyeceğin? Bütün dünyayı gezsen, kızımdan daha güzelini bulamazsın. Şimdi kuşkularında haksız olduğunu anladın değil mi şövalye?

Gürcistan Kralı'nın kızı Tamara gerçekten görülmemiş güzellikteydi. Şövalye Giovanni, onu görür görmez, kalbinde ılık bir aşk yelinin estiğini hissetmişti.. Ama onun böyle çırılçıplak ortaya çıkarılmasına fena halde kızmıştı da...

Derhal bir subayın pelerinini kapıp kızın üzerine örttü. Öfkeden titreyen bir sesle:

—Tamam, dedi. Her şeyde haklısınız ve

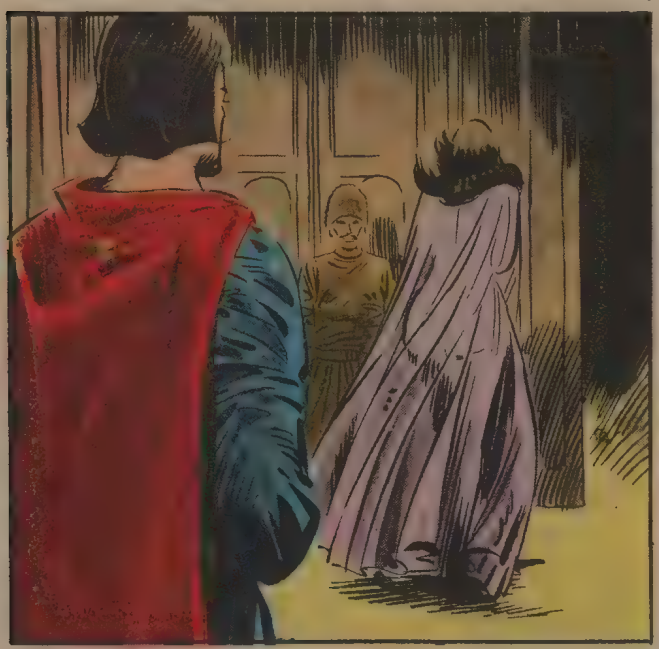

bizden istediğiniz cihazı alacaksınız. Ama rica ederim şu masum kızı odasına yollayın.. Müstakbel gelinin güzelliklerini damattan başka görmeyen kalmadı.

Kralın bir işareti üzerine, genç kız koşarak salondan çıktı. Bir yandan da omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Zavallı kız çok utanmıştı. Hangi bakire, bu kadar adamın yanına çırılçıplak sokulur da utanmazdı?

Az sonra Şövalye Giovanni ile kral yalnız kalmışlardı.

Kral iri göbeğini hoplata hoplata güldü:

—Eee.. Söyle bakalım şövalye cenapları.. Şimdi açıkça konuşalım.. Kızımı beğendiniz mi?

Şövalye hâlâ öfkeliydi:

—Evet.. Fakat hareketinizi çok çirkin buldum..

Kralın gülmesi alaylı bir kahkaha halini aldı:

—Bizde adet böyledir şövalye..Kızımın güzelliğini ve bekâretini ispat etmek,geleneklere göre benim görevimdir. Şimdi bunu boş verin. Kızımı beğendiniz mi?

—Evet...

—Cumhurbaşkanınızın oğluna uygun buluyor musunuz?

—Evet....

—Bakire olduğuna inandınız mı?Yoksa bunu da ispat edeyim mi?

Şovalye Giovanni irkildi,âdeta yerinden hopladı..Onun birkaç adım gerisinde duran Kaptan Enriko da duyduğu sözlerle sarsıldı.

Aman Allahım...Deli miydi bu adam? İkisi de aynı anda:

—Hayır,hayır.. İnandık..Zavallıya daha

fazla işkence etmeyin! diye bağırdı..

Kral kaba kaba gülmeye devam etti:

—Haklısınız..Hem bu,kocalara düşen bir görevdir..Şimdi gelelim para meselesine...

—Evet..Sizi dinliyorum...

—Kızımı Venedik'e gelin götürmek için üç yüz bin Osmanlı altını ödeyeceksiniz..

Şövalye Giovanni ile Kaptan Enriko'nun gözleri fal taşı gibi açıldı..Yüzlerinde,tokat ye-

miş gibi şaşkın bir ifade belirdi..

—Neee? Üç yüz bin Osmanlı altını mı?

—Evet..Ama acele etmeyin. Daha bitmedi..Mücevherler,inci gerdanlıklar, altın ve zümrütle işlenmiş eşya, altın ve gümüşle dokunmuş ipek kumaşlar da isterim..

Şövalye ile kaptan kulaklarına inanamıyorlardı.

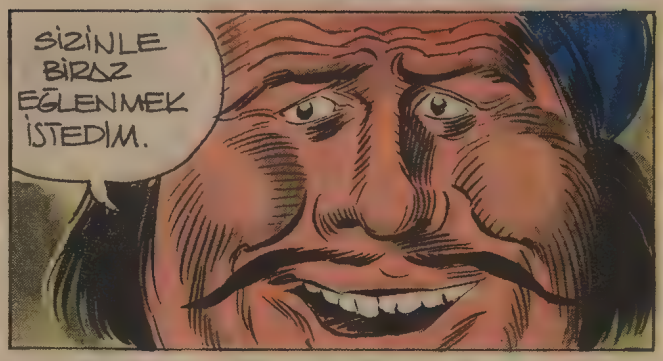

Bu,büyük bir servetti..Venedik gibi zengin bir devletin bile kolay kolay ödeyemeyeceği bir hazine...

Şövalye Giovanni'nin yüzü umutsuzlukla buruştu,gözlerinde kin dolu ışıklar belirdi:

—Anlaşıldı...Kızınızı vermek istemiyorsunuz..Bu kadar uzatmadan, daha kısa yoldan da söyleyebilirdiniz bunu...

Kral onlara küçümseyerek baktı,sesindeki ifade müthiş bir alay halini almıştı şimdi:

—Sizinle biraz eğlenmek istedim,diye güldü...

İşte o zaman umulmadık bir şey oldu.Şövalye Giovanni, öfkeyle başını kaldırdı,gerilen dudaklarının arasından tükürür gibi söylendi:

—Taçlı serseri!...Şişman geveze! Rezil insan...

Bu sözler, muhteşem taht salonunda bir

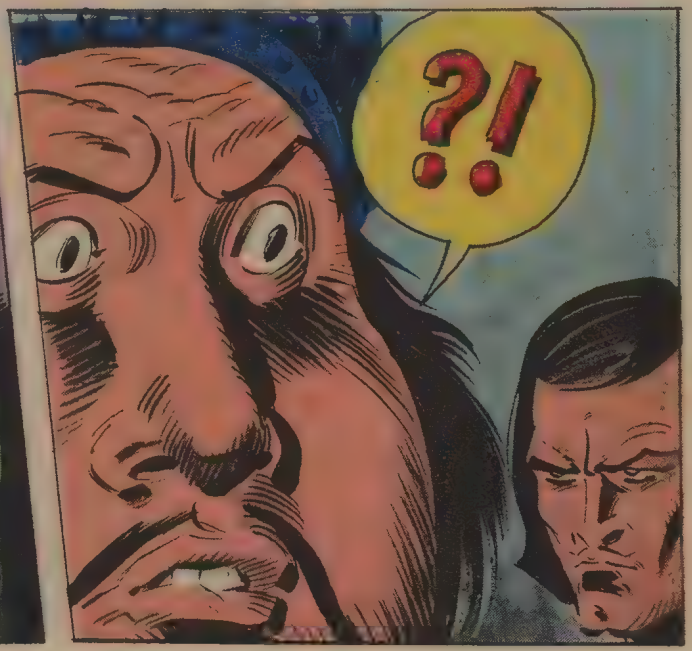

ölüm rüzgârının esmesine yol açtı...

Kaptan Enriko iliklerine kadar ürperdi.

Arkadaşını dürterek:

—Ne yapıyorsun? Kendine gel! diye uyardı...

Şövalye Giovanni çıldırmış mıydı?Bu ne cüretti böyle?

Bir krala böyle hakaret etmenin cezası ölümdü. Kızgın demirlerle dağlanarak, dilleri kerpetenle koparılarak, tabanları ateşte yakılarak korkunç işkenceler altında müthiş bir ölüm.

Fakat, Şövalye Giovanni'nin gözü artık hiç bir şeyi görmüyordu.Kalbindeki derin öfkeyi bastırmasına olanak yoktu.Gözlerinden şimşekler çakarak kralın yüzüne karşı tekrar haykırdı:

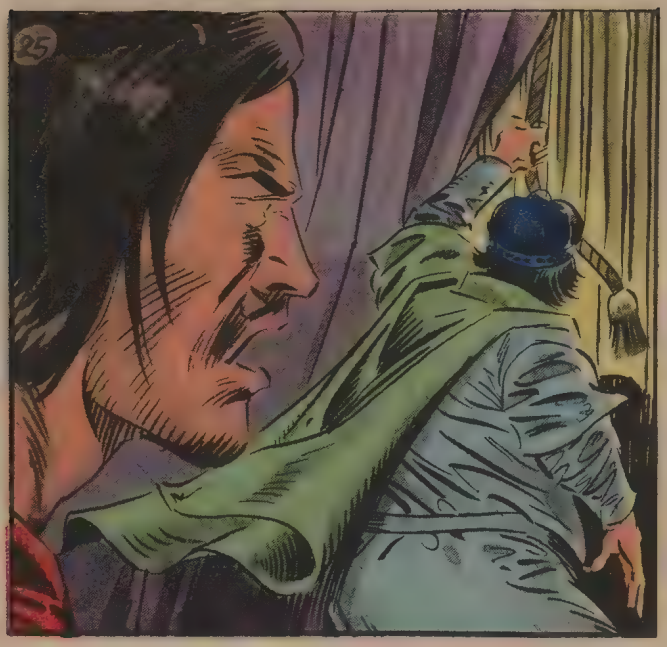

—Taçlı serseri, ne olacak!

Gürcistan Kralı mosmor kesilmişti. Kulaklarına inanamıyordu.Bu şövalye neyine güvenerek kendisine böyle hakaret edebiliyordu?

Ayağını öfkeyle yere vurdu. Kararan bakışlarında ölüm kararı okunuyordu. Yüzü mosmor kesilmişti. Hırsla atıldı ve kalın kadife perdenin yanındaki kordonu çekti.

Bir çıngırak sesi duyuldu...

Kapı hızla açıldı...

İçeriye iri yarı dört muhafız girdi...

Dördü de insan azmanıydı...

Kral haykırdı:

—Yakalayın şu küstahları!..

Kaptan Enriko, gelin almaya geldikleri saraydan çeketlerinin çıkacağını anladı. Üzerine atılarak kollarını tutan iki muhafıza karşı

hiç direnmedi..

Bu yabancı sarayda güçsüz,zavallı ve çaresizdiler artık...

Ölüme mahkûmdular..

Bunca hakaretten sonra kralın onları sağ bırakması düşünülemezdi...

Kaptan kıskıvrak yakalanırken öteki iki muhafız da Şövalye Giovanni'nin üzerine atılmıştı...

Havada şimşek gibi parlayan ince uzun bir kılıç muhafızlardan birinin göğsünü deldi.

Aynı kılıç havada ikinci defa ışıldadı ve ikinci muhafızın kanlar içinde kalan başı gövdesinden koptu, halının üzerine yuvarlandı..

Şövalye Giovanni inanılmaz bir hızla kılıcını çekmiş,iki saniye içinde,iki dev adamı cansız yere sermişti..

Bu ne müthiş hızdı böyle?

Bu ne korkunç sahneydi?

Kral dehşetinden dona kalmıştı..

O güne dek bu kadar hızlı kılıç çeken bir insan görmemişti..

Olağanüstü bir şeydi bu....

Kaptan Enriko'yu tutan iki muhafız,onu bırakarak kılıçlarına asıldı....

İkisi de korkunç homurtular çıkararak Şövalye Giovanni'nin üzerine saldırdı.

Çetin bir çarpışma oldu...

Şovalyenin ince vücudu çelik bir yay gibi sıçradı,büküldü,uzandı ve sivri kılıç çok kısa bir zaman süresi içinde iki muhafızın kalbini deldi..Giovanni, Venedik'in en iyi kılıç kullanan silahşoruydu...

Kralın o anda içine gömüldüğü dehşet anlatılır gibi değildi. Kanlı sahneye perişan bir şekilde baktı..Kımıldayamıyordu.. Öteki mu-

hafızları imdada çağırmak için harekete geçecek olsa,bu şimşek kılıcın kendisinin de göğsünü deleceğini anlamıştı...

Bu Venedikli şövalyeyi küçümsemekle hata ettiğini şimdi çok iyi anlıyordu..

Şövalye Giovanni, yere serdiği muhafızlara tiksinerek baktı. Soluk almak için bir süre durdu..

Salonu ölümcül bir sessizlik kapladı..

Şövalye bakışları kadar soğuk bir sesle:

—En ufak bir hareketinizde sizi dört parçaya bölerim Kral hazretleri,dedi.Saraydaki yüzlerce muhafızınızın size hiç bir yararı olamaz...

Kral,kapkara bir umutsuzluk içinde,perişan, koltuğuna yığıldı. Titriyordu. Sesi korkudan düğümlendi:

—Söyleyin,ne istiyorsunuz?

Şövalye Giovanni korkunç bir gülümsemeyle:

—Sadece buradan sağ salim çıkıp gitmek istiyoruz,dedi.

Kral kısa bir an düşündü. Kendisi zengin di.Pek çok insana sözü geçiyordu.Kudretli ve kuvvetliydi ama şimdi bu Venediklinin esiri olmuştu..Bitkin bir halde:

—Peki,gitmenize izin veriyorum,bana yaptığınız hakaretleri unutacağım,dedi.

Şövalye kaşlarını hafifçe çattı:

—Siz de gemiye kadar bizimle geleceksiniz...

Kral vahşi bir sesle haykırdı:

—Bana inanmıyor musunuz?

Şovalyenin yüzü kurnaz bir gülümsemeyle çizgilendi:

—Kralların sözlerine genellikle inanılmaz..Hele sizin gibilere...

Haşmetli Gürcistan Kralı,kalbi tanımsız bir korkuyla sıkışarak şövalyeye baktı...

Venedikli asilzadenin bakışlarında ölüm soğukluğu vardı...

İçinden,"Bu çılgın heriften kurtulmak için dediklerini yapmaktan başka çare yok"diye düşündü.

Bu sırada salonun kapısı açıldı.

Kral sevinçle titredi.

Şövalye Giovanni ile Kaptan Enriko dehşet içinde kalarak başlarını kapıya doğru çevirdiler...

Gelenler muhafızlarsa çetin bir çarpışma başlayacak demekti. İki Venediklinin ölümüyle bitecek kanlı bir boğuşma olacaktı bu..

Fakat kralın sevinci yarım kaldı..

İçeriye giren Prenses Tamara idi.Genç kızın yanında kimse yoktu. Elbiselerini giyince az önceki utangaç hali kaybolmuş, soylu,gururlu bir prenses olmuştu..

Genç kızın,babasına dikilen bakışları öyle soğuk,öyle vahşi ve ürperticiydi ki,kral bile:

—Bu kız bana düşman, diye düşünerek titredi.

Gerçekten babasının kendisini yabancı erkeklerin karşısına çıplak bir halde çıkmak zorunda bırakması,genç kızda büyük kin ve silinmez bir nefret duygusu yaratmıştı..

Güzel gözlerini, Venedikli asilzadeye dikerek:

—Ne o şövalye, babamı rehin mi aldınız? diye sordu.

Şövalye Giovanni'nin dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle gerildi:

—Aramızda ufak bir anlaşmazlık çıktı prensesim.. Gemimize kadar sağ salim gidebilmemiz için izninizle onu da beraberimizde götürmemiz gerekiyor...

Prenses Tamara,yerde kanlar içinde dört muhafızın parçalanmış cesetlerine ürpererek baktı:

—Kılıcınızın çok keskin ve usta olduğunu görüyorum şövalye..Rica etsem beni de bu kılıcın himayesine alır mısınız?

Şövalye şaşırdı, soran bakışlarını prensesin gözlerine dikti:

—Anlayamadım prensesim..Yani bizimle beraber gelmek istediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?

Genç kız,tatlı okşayışlarla dolu bir sesle:

—Evet şövalye, dedi.Beni de Venedik'e götürünüz. Bu rezil saraydan bir an önce kurtulmak istiyorum...

Şişman kral boğulurcasına:

—Olamaz.Seni bırakamam! diye haykıracak oldu ama, şövalyenin vahşi bakışları karşısında birdenbire korktu ve yıldı.. Allak bullak olan yüzünde soluk ve iğrenç bir dehşetin bütün belirtileri görülüyordu.

Şövalye Giovanni buz gibi bir sesle:

—Şimdi saraydan beraber çıkıp,gemiye gideceğiz kral hazretleri,dedi. Kendimizi güvende hissettiğimiz an sizi serbest bırakacağız. Canınızı seviyorsanız bize güçlük çıkarmayın. En ufak bir kuşkuda yemin ederim ki, başınızı gövdenizden ayırırım..

Prenses Tamara:

—Yanınızda ben de olduğum için durumdan kimse şüphelenmeyecek,şimdi gidip bir araba hazırlamaları için emir vereyim,dedi.

Yarım saat sonra altı atın çektiği kral arabası limana doğru yol alıyor, peşinden kalabalık bir muhafız kıtası gidiyordu...

Olanlardan kimsenin haberi yoktu.

Kral ile kızının şövalye ve kaptanla beraber bir sandala binip Venedik gemisine gitmesi birçok kişiyi şaşırttı ama hiç kimse sesini çıkarmaya cesaret edemedi...

Gemi demir alıp,yelkenler bol rüzgârla şiştikten sonra Şovalye Giovanni, Kaptan Enriko'ya sordu:

—Bu adamların bize yetişecek kadar hızlı gemileri var mıdır?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 EYLÜL 1978 ÇARŞAMBA ✦ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✦ SAYI: 243 FİYATI 200 KURUŞ

SEVGİLİ OKURLARIMIZ

Artan maliyet nedeniyle derginiz KARA MURAT,bu sayıdan itibaren 200 kuruşa satılacaktır.Elimizde olmayan bu fiyat artışını hoşgörü ile karşılayacağınızı umuyoruz.

ÖZET: Sadrazam Mahmut Paşa'nın azledilip zindana atılmasını emreden Fatih'e "Haksızlık yaptığını" söyleyen Kara Murat'ın cellata verilmesi emredilir. Müthiş bir boğuşma başlar...

Kaptan şen bir kahkaha attı:

—Benim gemime değil Gürcistan'da, Akdeniz ülkelerinde bile yetişecek gemi yoktur.

—O halde artık krala ihtiyacımız kalmadı demektir.

—Evet, kalmadı...

—Öyleyse onu çok sevdiği tahtına geri yollayalım...

Şövalye Giovanni, ansızın kralı güçlü kollarıyla tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Onu Karadeniz'in dalgalı sularına atarken:

—Güle güle kral hazretleri. Yine görüşürüz inşallah! diye alaylı bir kahkaha attı.

İri bir gülle gibi denize düşen kral, bir süre sonra mantar gibi suyun üstüne çıktı ve gemiye doğru yumruğunu sallayarak nefretle haykırdı:

—Alçaklar! Bunun hesabını soracağım sizden...

Kralın denize atılışını sahilden dehşet içinde izleyen halk, korkunç çığlıklar attı. Herkes öfke ve kinle sarsıldı.

Birkaç dakika sonra kıyıdaki toplar gemiye doğru çevrilip ateşlendi ama, gülleler kalyona ulaşamadan denize döküldü.

Beyaz yelkenleri rüzgârla şişen Venedik gemisi, ağır ağır koydan çıkıp, Batum burnunu dönünce, gözden kayboldu.

Şövalye Giovanni, Gürcistan Kralı'nın güzel kızını Venedik'e gelin olarak götürüyordu.

Kaptan Enriko, Prenses Tamara'ya hayran hayran bakarak "Ne kadar güzel!" diye içini çekti.

Küpeşteye yaslanan genç kızın uzun, kumral saçları Karadeniz'in hırçın rüzgârıyla dalgalanıyor, hüzünlü gözleri bir daha hiç göremeyeceği ülkesine son kez bakıyordu.

★ ★ ★

Karaca Paşa, yanından hiç bir zaman ayrılmayan adamlarına o gece izin vermişti. Yalnız kalmak ve düşünmek istiyordu.

Kara Murat'ı tuzağa düşürüp üzerine ağatarak yakaladıktan sonra, onu Yedikule zindanına göndermişti. Delikanlının kendisine fırlattığı sitem dolu bakışları bir türlü unutamıyordu. Bu bakışlarda:

—Sen can borcunu böyle mi ödersin rezil herif? der gibi zehir dolu öldürücü bir ifade vardı.

Kara Murat, artık ölüme mahkûmdu. Onu, öfkeli padişahın gazabından kimse kurtaramazdı.. Bunca yıldır yaptığı hizmetler unutulmuştu.

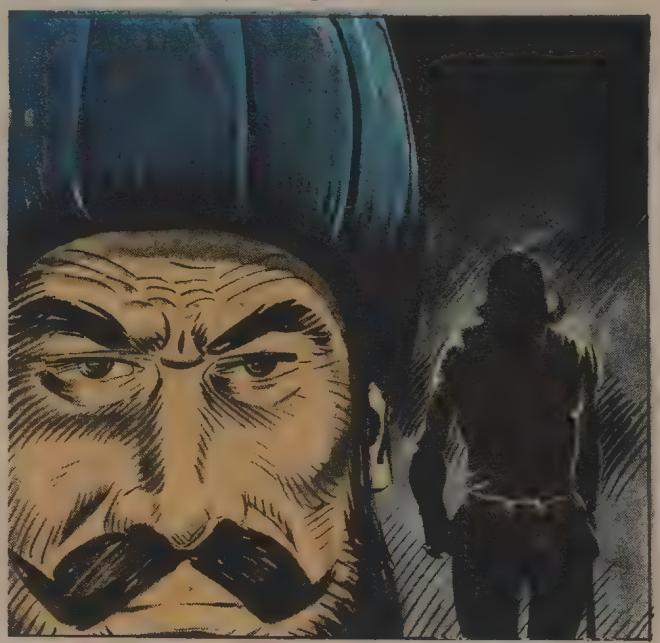

Karaca Paşa çok düşünceli ve dalgındı. Böyle olmasa, peşine takılan ve yirmi adım öteden kendisini dikkatle izleyen kara gölgeyi kolayca farkederdi.

Uzun boyu, geniş omuzlarıyla karanlık dekor içinde zaman zaman silüeti bir heykel gibi görünen gölge, çevik adımlarla paşayı izliyor,ona hiç bir şey sezdirmemeye çalışıyordu.

Karanlıkta, vahşi bir çift göz, korkunç ışıltılarla parlıyordu.

Meçhul adamın bakışlarında ölümün ürperticiliği vardı...

Karaca Paşa arkasına hiç bakmadan dalgın adımlarla yürüdü. Birkaç sokak geçti. Kararsızdı. Nereye gideceğini ne yapacağını bilmiyordu.

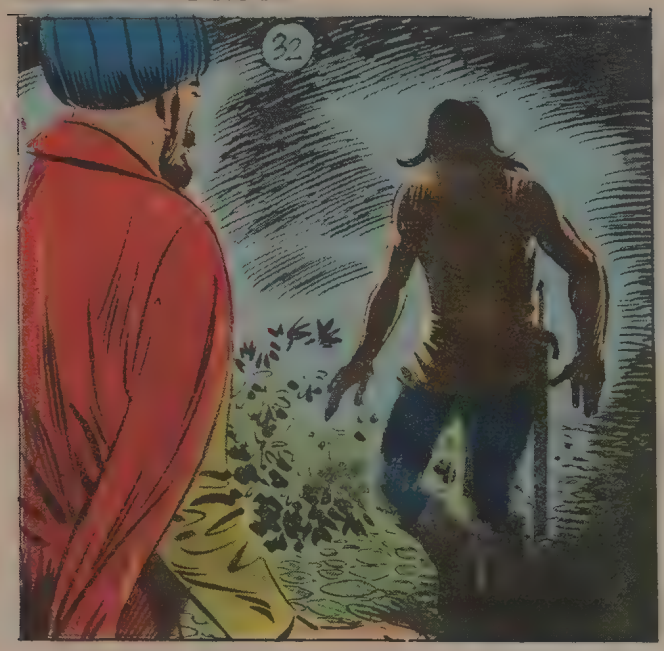

Geceyi ayın mavi ışıkları doldurmuştu. Etrafta bahar kokuları vardı.

Bir köşeyi dönünce paşa birden irkildi. Korktu adeta..Bir adım geri çekilerek, delici gözlerini karanlığa dikti...

Önüne bir gölge atlamıştı.

Uzun boylu, çevik bir gölgeydi bu...

Dimdik duruşu ve sağ eliyle kılıcının kabzasını tutuşu, meçhul adamın niyetinin iyi olsındaki gölgeyi ikiye biçmesi işten bile değildi.

Yolunu kesmek, küstahlığını gösteren bu deli kimdi?

Yabancı gölge haykırdı:

—Sen bir alçaksın... Sen namussuzun rezilin birisin Karaca Paşa.. İşte suratına karşı bunu haykırıyorum. Az sonra da karnını deşeceğim!

madığını gösteriyordu.

Kimdi? Ne istiyordu? Bir soyguncu, ya da hırsız mıydı?

Karaca Paşa, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra karşısındaki adama daha dikkatli baktı. Yüzü seçilmiyordu ama genç ve kuvvetli biri olduğu muhakkaktı...

Paşa, cesur bir adamdı. Üstelik iyi bir silahşördü. Savaşlarda ün yapan kılıcıyla karşı-

Kavga çok hızlı ve çetin başladı.

Şimşek gibi parlayan iki kılıç havada çarpıştı. Çelik sesleri kulakları doldurdu.

Karaca Paşa, savaşlarda düşmanlara ölüm yağdıran kılıcının karşısına dikilen uzun boylu küstah adamı birkaç vuruşta yere sereceğini düşünüyordu...

Ama çok geçmeden yanıldığını anladı...

Yabancı gölge, usta bir silahşördü. Vücudu çelik bir yay gibi eğilip bükülüyor, sağa sola sıçrıyor, paşaya şaşırtıcı darbeler indiriyordu.

Karaca Paşa, saldırıları güçlükle önlerken şaşkınlık içinde:

"-Kim?.. Bu kadar iyi kılıç kullanan adam kim olabilir?" diye düşündü.

Aynı anda, yabancının ters bir vuruşuyla

kılıcının elinden uçtuğunu farkederek bir dehşet çığlığı attı:

—Kılıcım... Kılıcım gitti...

Yabancı gölgenin alaylı sesi karanlıkta çınladı:

—Söylemiştim değil mi paşa hazretleri? Bu şehirde seni yenebilecek iki kişiden biriyim...

—Kazandın.. Öldür beni.

—Hayır.. Senin kadar namussuz değilim Kılıçsız bir insanı öldürmem...

Karaca Paşa çıldıracak gibiydi. Haykırdı:

—Kimsin? Ne istiyorsun? Neden beni alçaklıkla suçluyorsun? Kazandın.. İstersen öldür. Öldürmeyeceksen dileğini söyle...

Bu sırada, ay bulutların arasından sıyrıldı. Donuk, mavi ışıklar yabancı gencin yüzünü aydınlattı...

Karaca Paşa baktı.

Bir daha baktı...

Sonra ağzından boğuk bir hayret çığlığı fırladı:

—Durakoğlu!... Durakoğlu!.. Sen misin benimle dövüşen?

Genç adam, kılıcını kınına soktu:

—Evet, benim...

—Bunu tahmin etmeliydim. Bu kadar iyi kılıç kullanan ya Kara Murat'tır, ya da Durakoğlu.. Ama neden? Ben ki sana bugüne kadar hiç bir kötülük yapmamış bir insanım. Neden?

Durakoğlu,acı acı gülümsedi:

—Kara Murat da sana hiç bir kötülük yapmamıştı.. Hatta canını kurtarmıştı senin. Oysa sen onu kalleşçe tuzağa düşürdün...

—Bu muydu bütün derdin?

mesele olabilir mi?

Karaca Paşa, düşen kılıcını aldı, kınına soktu. Şimdi gevrek gevrek gülmeye başlamıştı...

—Demek Kara Murat'ın zindana düşmesinden beni sorumlu tutuyorsun?

—Evet...

—Oysa ben, onun hayatını kurtardığımı

—Evet... Bu rezilce hareketinle ölümü hak etmiştin Karaca Paşa...

—Demek bütün kinin bu.. Başka mesele yok öyle mi?

Derin bir iç çekişi, Durakoğlu'nun göğsünü şişirdi:

—Kara Murat şu anda zindanda ölümü bekliyor. Benim için bundan daha önemli bir

düşünüyorum. Eğer üzerine ağ atıp onu yakalamasaydım, saraydan daha birkaç adım uzaklaşmadan bostancılar onu delik deşik edip öldüreceklerdi. Dışarıda okçular hazırdı...

Durakoğlu, kaşlarını hayretle kaldırarak şaşkın bir ifadeyle Karaca Paşa'yı süzdü. Adam doğru söylüyordu. Birden ona yaptığı hakaretlerden utandı, yüzü altüst oldu.

Karaca Paşa, delikanlının koluna girerek yürümeye başladı:

—Anladın mı, şimdi onu neden yakaladığımı? Kara Murat'ı kurtarmak istedim dostum. Çünkü ona canımı borçluyum. Karaca Paşa can borcunu böyle rezilce ödemez...

Durakoğlu umutsuz bir tavırla homurdandı:

—Ne fark eder? Kara Murat yarın sabah

Kara Murat ölecek.. Onu padişahın öfkesinden kimse kurtaramaz...

Karaca Paşa yumruklarını sıktı. Boğuk ve ıstıraplı bir sesle:

—Akşamdan beri bunu düşünüyordum dedi. Güveneceğim bir adam arıyordum. Seninle ben, bir olursak Kara Murat'ı kurtarırız.

Durakoğlu'nun gözlerinde bir sevinç ışı-

cellat baltası altında ölecek. Onu yakalamasaydın hiç değilse vuruşa vuruşa, şerefiyle ölürdü.

Karaca Paşa'nın gözlerinde bir şefkat ışığı yandı:

—Onu çok seviyorsun değil mi?

—Evet...

—Ben de seviyorum...

Durakoğlu hazin hazin başını salladı:

—Faydasız bir sevgi.. Her şeye rağmen

ğı yandı. Kulaklarına inanamıyordu. Karaca Paşa, mevkiini, istikbalini, hatta canını ortaya koyarak Kara Murat'ı kurtarmaktan söz ediyordu...

Paşa soluk alır gibi fısıldadı:

—Evet Durakoğlu... Yanlış duymadın... Kara Murat'ı kurtaracağız. Bu uğurda gerekirse ikimiz de yok olacağız. Tamam mı?

—Tamam Paşam...

—O halde Kara Murat bu sabaha karşı zindandan çıkacak. Fakat bu yetmez.. Onu derhal, İstanbul'dan da uzaklaştırmalıyız...

Durakoğlu, Karaca Paşa'ya sevgiyle baktı. Can borcunu ödemek için her şeyini tehlikeye atan bu adam gerçekten yiğit, saygıdeğer bir kişiydi...

—Hakkında yanlış şeyler düşünmüşüm paşam. Beni bağışla! dedi. Gözleri dolu dolu olmuştu...

Karaca Paşa, "Önemi yok" der gibi hafifçe gülümsedi ve Durakoğlu ile beraber karanlıklara doğru yürüdü...

★ ★ ★

Kara Murat, itile kakıla atıldığı Yedikule zindanının dar bir hücresinde şiltenin üzerine sırtüstü uzanmış, ellerini yastık gibi başının altına koyarak gözlerini rutubetli tavana dikmişti.

Buraya yalnız siyasi suçlular atıldığı için adi bir cezaevi havası yoktu. Hücre temiz ve bakımlıydı. Kara Murat:

"Ben de siyasi suçlu sayılıyorum" diye kendi kendine gülümsedi. Şaşılacak kadar sakindi. Ömrünün pek uzun olmayacağını biliyordu. Bizans tarihinde de, Osmanlı İmparatorluğu zamanında da bu ölüm hücresine atılanların arasından kurtulanlar yok denecek kadar azdı.

Çeşit çeşit idam yolu vardı.

Acaba kendisine hangisini uygulayacaklardı? Hücreye güçlü kuvvetli gardiyanlar girip, boynuna yağlı bir kement geçirerek boğacaklar mıydı? Yoksa cellat baltası altında mı can verecekti?

Kara Murat bunları düşünürken uyuyakaldı...

Zindancı, ölüm mahkûmunun ne yaptığını merak ederek kapının küçük deliğini açıp içeri baktığı zaman onu rahat soluklarla uyurken görünce şaşırdı, gözleri şaşkınlıktan büyüyerek:

''-Çılgın bu adam.. Yarın sabah kafası uçurulacak olan o değil sanki.. Bu ne geniş yürek böyle?'' diye düşündü.

Gardiyan sık sık kapının küçük deliğinden ona bakıyor:

''Şimdilik soğukkanlı.. Ama ölüme giderken, bakalım ne yapacak? Böyle çok kabadayı gördüm. Cellatları görünce ağlayıp sızlamaya, bağırıp yalvarmaya başladılar'' diye düşünüyordu. Adamın, Kara Murat'ın soğukkanlılığına içerlediği belliydi.

Gece öyle geçti.. Sabah oldu. Hücrenin bir adam boyu yükseklikte olan küçük penceresinden içeri güneşin parlak ışıkları doldu.

Kara Murat,gardiyanın getirdiği bir parça ekmeği iştahla yedi, testiden bol bol su içti, sonra yeniden yatağına uzanıp, cellatların gelmesini beklemeye başladı.

Yapacak başka işi yoktu.

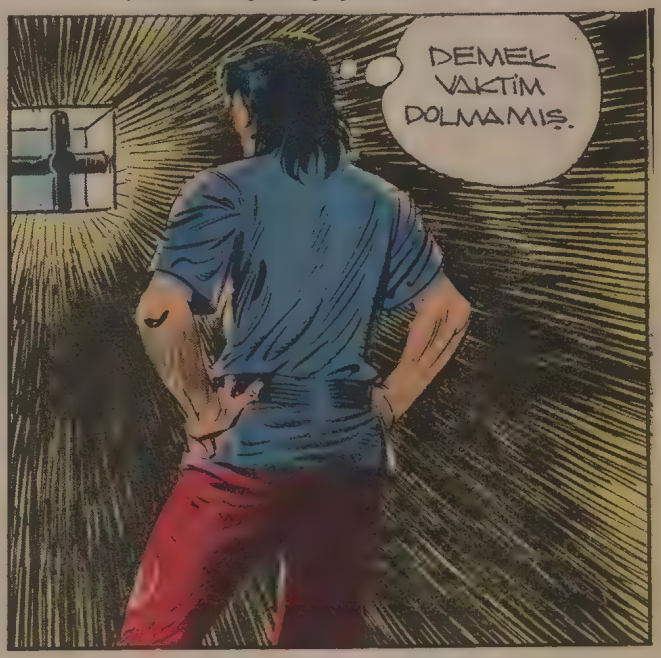

Gün geçti, akşam oldu, cellatlar gelmedi. Kara Murat:

''Demek vaktim dolmamış.. Bir gün daha yaşayacağım'' diye mırıldandı kendi kendine...

Kara Murat,hücresine getirilen ekmek ve çorbadan ibaret akşam yemeğini yerken Karaca Paşa konağında ellerini arkasına kavuşturmuş,sinirli adımlarla dolaşıyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 EYLÜL 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 244 FİYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

Paşa çok öfkeliydi...Hiç bir hizmetkar yanına yaklaşmaya cesaret edemiyordu...

Bütün gün geçmiş, Kara Murat'ı kurtarmak için sağlam bir yol bulamamıştı. Saraydaki nüfuzunu kullanarak idam cezasını bir gün erteletmesi o günkü tek başarısıydı...

—Nasıl? Ne yapmalı? Bunun bir yolunu bulmak gerek! diye söyleniyor, hırsından dudaklarını kanatırcasına kemiriyordu...

Sonunda:

—Bir çare var! Tehlikeli, fakat deneyeceğiz! diye mırıldandı...

Elini çırptı, içeriye giren hizmetkara:

—Bana Durakoğlu'nu bulun! diye emretti...

Adam, iki büklüm olarak çıkarken, bostancıbaşı, salona rüzgâr gibi girdi:

—Paşam..Ulu hünkâr sizi saraya çağırı-

yor...

Karaca Paşa kalın kaşlarını hayretle kaldırdı, yüzü fırtınalı bir deniz gibi allak bullak oldu...

Padişahın bu vakitsiz çağırışının sebebi ne olabilirdi?

Acaba Kara Murat'ı kurtarma planlarını sezmiş miydi?

Padişahın bu işten kuşkulanması halinde Karaca Paşa'nın kellesini cellat satırından hiç kimse kurtaramazdı...

Karaca Paşa, yüreğini kaplayan öldürücü bir endişe içinde saraya gitti, padişahın huzuruna çıktı...

Paşa az sonra kuşkularının yersiz olduğunu anladı...Fatih Sultan Mehmet:

—Paşa, bu işe bir son vermek gerek! dedi.

—Hangi işe efendimiz?

—Ege sahillerimize hücum edip köylerimizi basıyor,kadın,kız, çoluk-çocuk demeden kılıçtan geçiriyorlarmış.Üç buçuk korsanın halkımızı rahatsız etmesine asla izin veremeyiz...

Karaca Paşa rahat bir soluk aldı.Kuşkularının yersiz olduğunu anlamak Paşayı çok sevindirmişti...Beynine pençelerini geçiren korkudan kurtulmanın huzuruyla:

ret gemilerimizin tehlikesizce geçebilmesi,sahillerdeki halkımızın rahat edebilmesi için korsanlardan temizlenmeli. Anlıyor musun Paşa?

Karaca Paşa başını eğdi:

—Evet efendimiz...Ben de böyle düşünüyorum...

Fatih Sultan Mehmet kükredi:

—Ege korsanlarının canavarlıklarını duydum efendimiz,dedi.Onları en kısa zamanda yok etmek gerek...

—Gelen raporlara göre bu kanlı korsanların en önde geleni Şeytan Dalbaran adında biriymiş...Hangi milletten olduğu bilinmeyen, İspanyol olduğu sanılan bu ne idüğü belirsiz haydut, derhal yok edilmeli..Ege denizi, tica-

—Öyleyse bu görevi sana veriyorum..Ne yaparsan yap, istersen bütün donanmayı yolla, ama en kısa zamanda bu kanlı soytarıları yok et !..Bu konuda tam yetkilisin.

Karaca Paşa saygıyla eğildi:

—Ferman padişahımızındır.. Buyruk derhal yerine getirilecektir, diyerek huzurdan çıktı...

Gece ilerlemişti..Yedikule'ye giden yolda,ağaçlar hafif bir rüzgarla hışırdıyor,ayın donuk ışıkları altında dört nala yol alan iki atlının silüeti görülüyordu...

Karaca Paşa:

—Biraz acele edelim Durakoğlu,dedi.Kara Murat adım adım ölüme yaklaşıyor.Elimizi çabuk tutmamız şart...

Durakoğlu esefle başını salladı:

—Evet paşam,bu gece arkadaşımı kurtaramazsak,bir daha onu sağ göremeyeceğiz..Bana kalsa,çoktan Yedikule'ye saldırır,gardiyanları biçer,kurtaramasam bile Kara Murat'la beraber can verirdim...

Karaca Paşa acı acı güldü:

—Kılıç daima akıldan sonra harekete geçmeli delikanlı..Akıl çok zaman kılıçtan keskindir...

—O halde ne yapacağız? Ne düşünüyorsunuz? Bulduğunuz çare nedir?

—Henüz kesin bir karara varmış değilim...

Durakoğlu'nun gözleri iri iri açıldı,sesi öfkeden titredi.

—Ne..? Siz benimle alay mı ediyorsunuz?

Paşa gülümsedi:

—Çok ateşlisin delikanlı...Biraz sabret.. Bir şeyler yaptım,yapmasına...Ama bakalım her şey istediğim gibi oldu mu? Yedikule'ye varınca ben ağaçların arasına gizleneceğim.. Kimse beni görmemeli..Sen gidip arkadaşını zindandan çıkaracaksın.

—Dövüşmeden mi?

—Evet...

—Nasıl olacak bu?

—Akşam yemeğinden sonra gardiyanların hepsi sızmış olacak...İçkilerine çok kuvvetli uyku ilacı karıştırıldı...Sabaha kadar hiç biri uyanamaz...

—Ya içki içmeyip de uyanık kalmış olan varsa?

Paşa'nın dudaklarını zehir gibi acı bir gülümseme kapladı:

—İşte o zaman, iş senin kılıcına kalıyor..

Kan dökülmemesi için dua edeceğim...

—Ya adamlarınız,gardiyanların içkilerine ilaç karıştırmayı başaramamışlarsa? Ya hepsi ayaktalarsa?

—O zaman, Kara Murat dostumuzun cenaze namazını kılmaktan başka yapacak işimiz kalmıyor..Bu da bizim için çok acı bir şey olacak tabii...

Durakoğlu kalbini saran isyan duygusuyla haykırdı:

—Hayır! Kara Murat'ın ölmesine asla izin vermeyeceğim...Gerekirse bu uğurda bütün İstanbul'u kana bularım...

★ ★ ★

Yedikule'deki zindanın temeli 412 yılında Bizans İmparatoru Birinci Teodosyüs tarafından atılmıştı.Yıllar sonra Dördüncü Kantakuzenos eskilerinin yanına yeni bir kule yaptırdı.Fatih Sultan Mehmet, İstanbul'u fethettikten sonra bunlara üç kule daha ekletince kule sayısı yediye yükseldi.

Kara Murat'ın kapatıldığı kule Bizanslılar zamanından beri idam mahkümları için kullanılıyordu.Burada işkence için gerekli her türlü aletler,hücreler ve kuyular vardı..

Ana kapının solundaki ünlü Mermer Kule'nin içinde "Kanlı Kuyu" adı verilen dar ve derin bir kuyu bulunuyordu...

Mahkûmlar burada idam edilir ve başları kuyuya atılırdı..Kuyunun dibinden,Marmara denizine kadar uzanan bir tünel bulunduğu için,deniz suları kuyunun dibine kadar gelir ve atılan başları denize sürüklerdi...

Bu yüzden,Yedikule açıklarında avlanan balıkçıların ağlarına sık sık insan başları takılır, zavallı adamlar dehşet içinde kalırlardı.

Kulenin orta katında,biri küçük,öteki büyük iki oda vardı...Burası siyasi mahkûmlara ayrılmıştı..

İşte Kara Murat,bu odalardan küçüğünde kalıyordu...

Kara Murat gibi bir savaş adamının oturup hiç bir şey yapmadan ölümü beklemesi çok hazindi...Yıllardır kendini devlete adamıştı. Savaşlardan savaşlara koşmuş, canını hiçe saymış,azraille kol kola yaşamıştı.

Daha düne kadar nasıl mutluydu...

Şan,şeref,şöhret ve servet içinde yaşıyordu...

Padişahın en sevgili gözdesiydi...

Gördüğü lütufları hatırladı..

On beş yaşındayken padişahın kapısına gelmişti.

Daha o yaşta bile gücüyle,zekâsıyla,kılıç ve bıçak kullanmaktaki ustalığıyla herkesi şaşırtıyordu.

Kendisini büyütüp yetiştiren ağabeyi Akıncı Selim gözlerinin önüne geldi.Onun şu öğüdü kulaklarında çınladı:

"—Padişahın emirlerinden dışarı çıkma. Canını isterse ver...Düşünme..Dünyada olmasa bile ahrette ödülünü görürsün..."

Oysa kendisi ne yapmıştı?

Padişaha karşı çıkmış,ona baş kaldırmıştı.

Mahmut Paşa'nın azledilip,cellata verilmesine gönlü razı olmamıştı...

"Ne yapayım,ben böyleyim...Haksızlığa göz yumamıyorum..Dayanamıyorum buna. Bir isyan dalgası sarıyor yüreğimi...Ben adam olamam"diye söylendi...

Birden irkildi...

Keskin bakışları, karanlığı delmek ister-

Fakat o ne?

İçeriye,elinde fener bulunan genç bir kadın girmişti...

Kara Murat gördüğü eşsiz güzellikler karşısında sarsıldı, kalbi derin bir heyecanla çarptı...:

Kadını tanımıştı...

—Angela! diye haykırdı...

Hayret dolu sesi, zindanda boğuk bir yan-

cesine ileriye dikildi... Ağzından haykırışa benzer boğuk bir ses yükseldi:

—Vay canına! Bu da ne?

Zindanın kapısı gıcırdayarak usulca açılmıştı...

Gecenin bu vaktinde gelen kim olabilirdi?

Kara Murat "Acaba cellatlar mı?" diye düşündü...

kı yaptı...

Kadın gülümsedi...Beyaz,parlak dişleri pembe dudaklarının arasından parıldadı:

—Hayır Murat...Angela değil,Ayşe...Başına gelenlere üzülüp yüreği parçalanan Ayşe...

—Ne arıyorsun burada?

—Seni kurtarmaya geldim...

—Çıldırdın mı sen? Hemen git buradan...

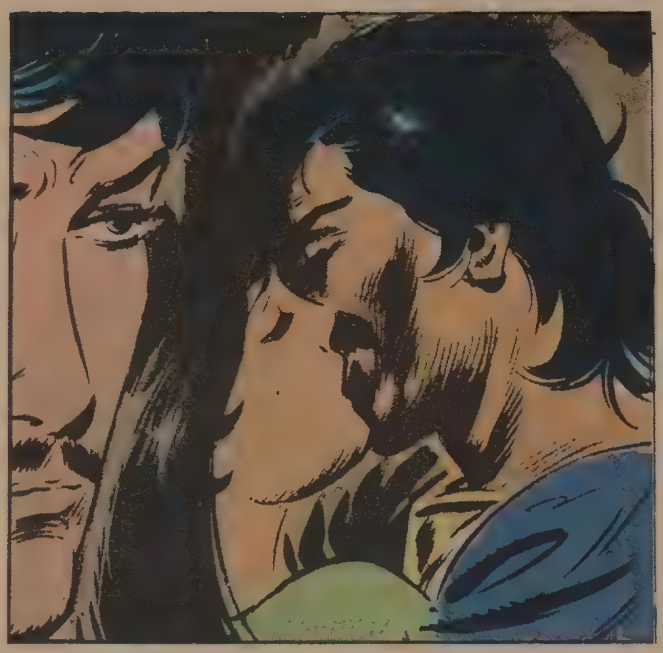

Genç kadın tekrar gülümsedi..Bakışlarında sevgiye,şefkate benzer bir yumuşaklık vardı:

—Hâlâ bir çocuk gibisin Murat...Senin başını kesip Kanlı Kuyu'ya atmalarına gönlüm nasıl razı olabilir?Bugünkü yaşamımı,mutluluğumu rahatımı her şeyimi sana borçluyum.. Sen beni Voyvoda Vilad'ın elinden kurtarıp İstanbul'a getirdin..Voyvoda'nın cariyesi Angela iken, Karaca Paşa'nın gelini Ayşe oldum. Sen benim her şeyimsin...

Geçmişteki o heyecan dolu günler Kara Murat'ın hayalinden şimşek hızıyla geçti..

Ağabeyi Akıncı Selim'i ateşte kızarttırarak öldüren Eflak Voyvodası'ndan öcünü alırken Bükreş Sarayı'nda Angela ile ateşli aşk serüvenleri yaşamıştı.. Genç kadın da Voyvoda'dan nefret ediyordu...

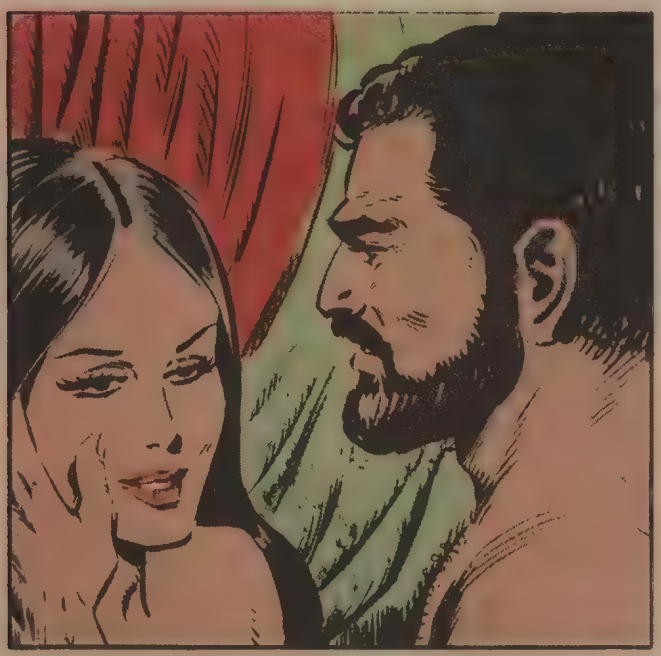

Angela'nın yardımıyla Voyvoda'yı yok ettikten sonra onu yanına alıp İstanbul'a getirmişti..Ama Kara Murat bir serüven adamıydı. Hiç bir kadına sürekli olarak bağlanamazdı..

İstanbul'da ''Ayşe'' adını alıp Müslüman olan Angela,kendisine âşık olan Karaca Paşa'nın oğlu ile evlendikten sonra evinin kadını olmuştu...Şimdi onun her şeyini tehlikeye atarak Yedikule zindanına gelmesi,çılgınlık değildi de neydi?

Kara Murat şaşkın ve endişeli bir tavırla:

—Hemen git Ayşe dedi..Benim yüzümden sen de yanma...

Ayşe sevgi dolu bir sesle fısıldadı:

—Beraber gideceğiz?

—Ne kadar inatçısın?

—Senin kadar..

—Nasıl girdin buraya?

Ayşe gülümsedi.Kalbinin derinliklerinde yıllardır küllenmeyen ılık ve temiz sevginin ışıltısı gözlerine yansıyordu:

—Kolağası bizim konaktaki kızlardan birine âşıktı,dedi.O kızın aracılığıyla gardiyanların içkilerine ilaç koyduk..Hepsi sızdı kaldı..

—Koyduk,dedin..Başka kim var bu işin içinde?

—Paşa babam var...

—Karaca Paşa mı?

—Evet..Bütün bunları o planladı? Bu konuda oğluna bile güvenmedi,beni görevlendirdi..Çünkü benim de kendisi gibi sana borçlu olduğumu biliyor..

Kara Murat,derin bir hayret içerisinde mırıldandı:

—Karaca Paşa..Çatışmada ölmemem için üzerime ağ attırdı,şimdi kurtarıyor..Önceleri onun hakkında nasıl da yanlış düşünmüştüm..Yiğit adam...

Genç kadın:

—Haydi,gidelim,dedi.Mermer bir büstü andıran göğüsleri heyecanla inip kalkıyordu..

Uzun koridoru geçip ana kapıya vardılar.

Gardiyanların hepsi bir tarafta sızıp kalmıştı..

Mermer Kule derin bir sessizlik içindeydi..

Büyük kapıyı gürültü etmeden açıp,dışarıya süzüldüler..

Deniz,Yedikule sahilini tatlı tatlı yalıyor, hafif bir rüzgâr esiyordu..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 EKİM 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 245 FİYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

Kara Murat:

—Bu olay büyük gürültü koparacak, dedi.

Ayşe, genç adamın elini sevgiyle sıktı:

—Kaçtığın anlaşıldığı vakit, sen çok uzaklarda olacaksın. Paşa babam her şeyi düşündü. Uzun süre İstanbul'a dönmemen gerekiyor.

Kara Murat, acı acı başını salladı:

—Belki de hiç bir zaman dönemeyeceğim.. Peşimde her zaman ölümün gölgesi dolaşacak...

Durakoğlu, Kara Murat'ı sapasağlam karşısında görünce bir sevinç çığlığı attı:

—Aslanım... Kardeşim benim.. Ben de şimdi kuleye, seni almaya geliyordum. Bir terslik olmadı demek?

Kara Murat, yumuşak bir sesle cevap verdi:

—Ayşe beni tereyağından kıl çeker gibi zindandan çıkardı.

Karaca Paşa gururla gelinine baktı. Gerçekten güvenilir, yürekli bir kadındı. Sonra hafifçe öksürerek sesini düzeltip:

—Sevinç sahnesini kısa kesin, dedi. Kaybedecek bir dakikamız bile yok. Kara Murat'ın derhal İstanbul'dan ayrılması gerekiyor.

Durakoğlu sordu:

—Nereye gidecek?

—Onu yarın sabah İstanbul'dan geçecek bir Venedik gemisine bindireceğim. Geminin kaptanı dostumdur. Kara Murat, padişahın öfkesinin ulaşamayacağı yerlere gitmek zorunda

Kara Murat, umursamaz bir tavırla gülümsedi:

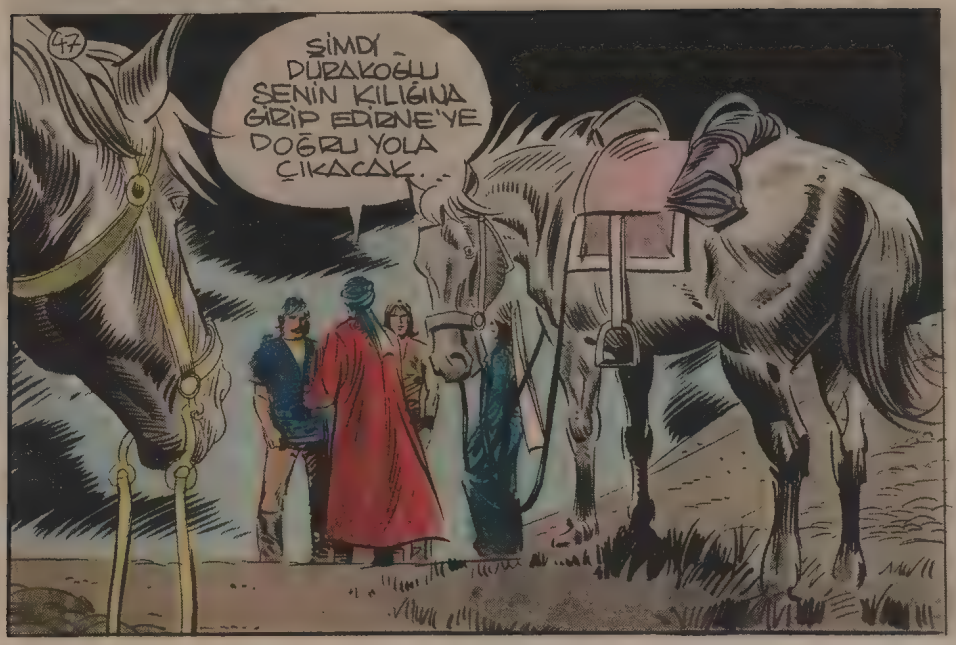

—İstanbul'dan ayrılmasam daha iyi.Çünkü kaçışım duyulunca bütün yolları tutacaklar. Bu arada limanı da kontrol altında bulunduracaklar tabii.. Görülmeden gemiye binmem mümkün değil...

Karaca Paşa kaşlarını çattı:

—Bunu da düşündüm delikanlı. Ben işini bilen bir adamım. Şimdi Durakoğlu, senin kılığına girip Edirne'ye doğru yola çıkacak.Bütün adamlarımı onun peşine salacağım. Kara Murat'ın kara yoluyla Edirne'ye doğru kaçtığı haberi İstanbul'a yayılınca limanı gözaltında bulundurmak kimsenin aklına gelmez...

Durakoğlu şen bir kahkaha attı:

—İyi bir fikir.. Silivri'ye kadar gider,sonra kılık değiştirip geri dönerim...

Kara Murat sordu:

—Gemi ne zaman gelecek?

—Şu anda Karadeniz'den İstanbul Boğazı'na girmek üzeredir sanıyorum. Galata rıhtımına yanaşıp, su ve yiyecek aldıktan sonra yoluna devam edecek.

Kara Murat, hepsine bir bir veda etti. Kendisi için getirilen kılıcı beline takıp, atına atladıktan sonra:

—İnşallah yine görüşürüz dostlarım. Şimdilik Allahaısmarladık, diye elini sallayarak atı-

karanlıklara doğru sürdü...

★ ★ ★

—Korsanlar geliyor!...

Bir gök gürültüsünü andıran bu ses, Yeşil Yunus köyünde sanki bir fırtına kopardı. Kadınlar, çocuklar, yaşlı erkekler köyün alanında kum gibi kaynaştı, birkaç dakika sonra çevrede hiç kimse kalmadı...

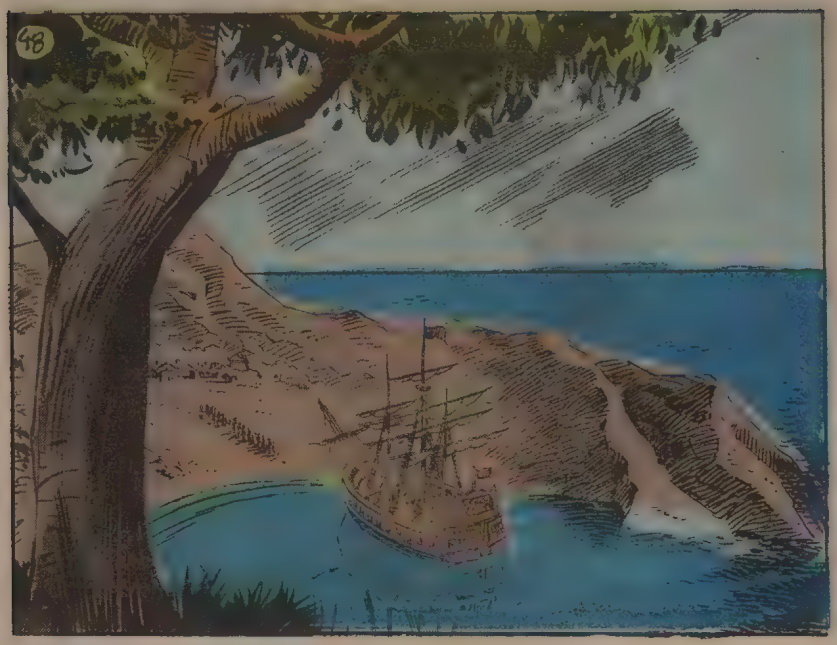

Çevrede rüzgârın uçuşturduğu birkaç kuru yapraktan başka hiç bir şey görünmüyordu.

Koya demir atan büyük korsan gemisinden denize indirilen filikalar yüzden fazla Hıristiyan korsanı sahile döktü.

Türlü fırtınaların, türlü bölgelerden koparıp getirdiği insan artıklarıydı bunlar. Hepsi de yasa tanımayan haydutlardı.

Başlarında ''Dalbaran'' adıyla ün yapan korkunç bir İspanyol korsanı vardı.

Onun adını duyan herkes titrerdi.. Belinden yukarısı çıplak, göğsü kıllı, saçsız başlı, vahşi bakışlı bir canavardı Dalbaran. Şakağından yanağına doğru inen derin bir bıçak yarası izi, onun görünüşünü daha da korkunçlaştırıyordu.

Böyle bir baskını beklemeyen köyün genç erkekleri, balık avı için denize açılmışlardı. Bu

yüzden korsanlar, yalnız kadın çocuk ve yaşlıların bulunduğu köyde hiç bir direnmeyle karşılaşmadan ilerlediler.

Çevrede, ölüm sessizliği vardı.

Herkes korkuyla evine kaçmıştı.

Duvarları, tavanı, uzun bir kışın isleriyle kararmış odada yün örmekte olan Ayşe ''Korsanlar geliyor'' çığlığını duyunca, yerinden fırladı...

Yüzü sararmış, güzel gözlerini amansız bir korkunun gölgesi sarmıştı.

Odada bulunan yaşlı adama dönerek:

—Gâvur korsanlar gelmiş baba! dedi.

Tahir Baba, acı acı başını salladı. Yüzü korkusuz, fakat endişeliydi:

—Evet kızım, diye mırıldandı. Ben de uzun zamandır bu anın gelmesinden çekiniyordum... Sık sık köylere baskınlar yapıldığını

duymuştum...

Genç kadının sesi titriyordu:

—Korkuyorum baba... Çok korkuyorum..

—Korkma Ayşe.. Bunlar korsandır. Birkaç mal alıp, geldikleri gibi giderler...

—İyi ki Osman evde yok. İyi ki balığa açıldı. Yoksa onlara karşı koymaya kalkar, bu da bizim için felaket olurdu...

nüyordu.

Dışarıdan, köpek havlamaları duyuldu.

Her zamankinden daha vahşi, daha hain haykırıyordu hayvanlar...

Ayşe'nin göğsü sıkıştı, kalbi çılgıncasına çarptı...

Köpeklerin havlaması, yabancıların yaklaştığını anlatıyordu.

Korsanlar, bu eve geliyordu.

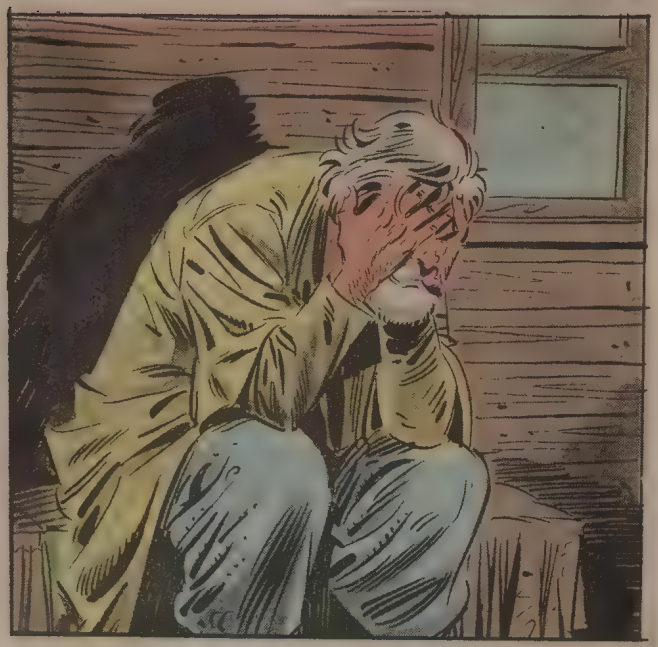

Osman, Tahir Baba'nın damadıydı. Ayşe ile üç ay önce evlenmişti . Gürbüz, sağlıklı, güçlü bir delikanlıydı. Sabah havayı güzel bulunca, köyün bütün erkekleri gibi o da ağlarını balıkla doldurmak için Ege'ye açılmıştı.

Tahir Baba, sedire oturdu, beyaz yeleli başını ellerinin içine aldı.

Hıristiyan korsanların rahat vermedikleri bu sahillerden artık gitmek gerektiğini düşü-

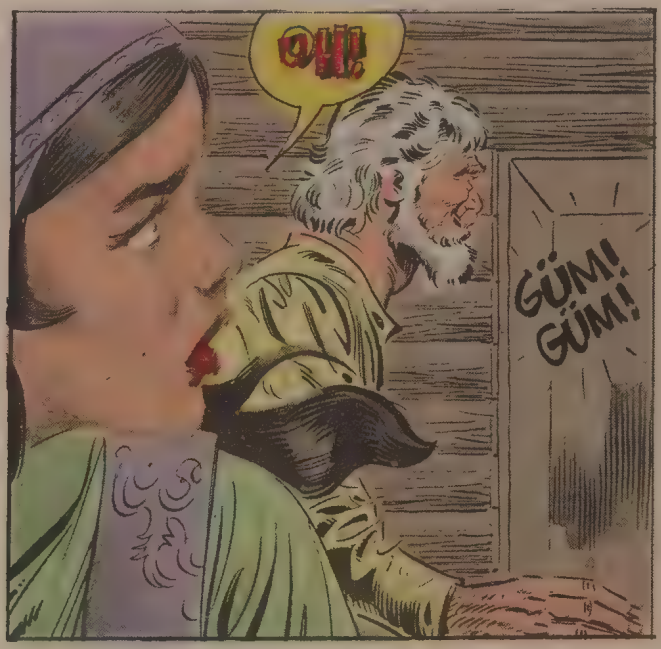

Fakat niçin?

Koca köyde başka ev mi bulamamışlardı?

Bilinmeyen bir korku, Ayşe'yi donmuş gibi hareketsiz bıraktı. Yerinden kımıldayamıyordu. Kalbi durmuş gibiydi.

Kapı birdenbire vuruldu.

Tahir Baba sıçradı, Ayşe elini kalbinin üstüne koydu.

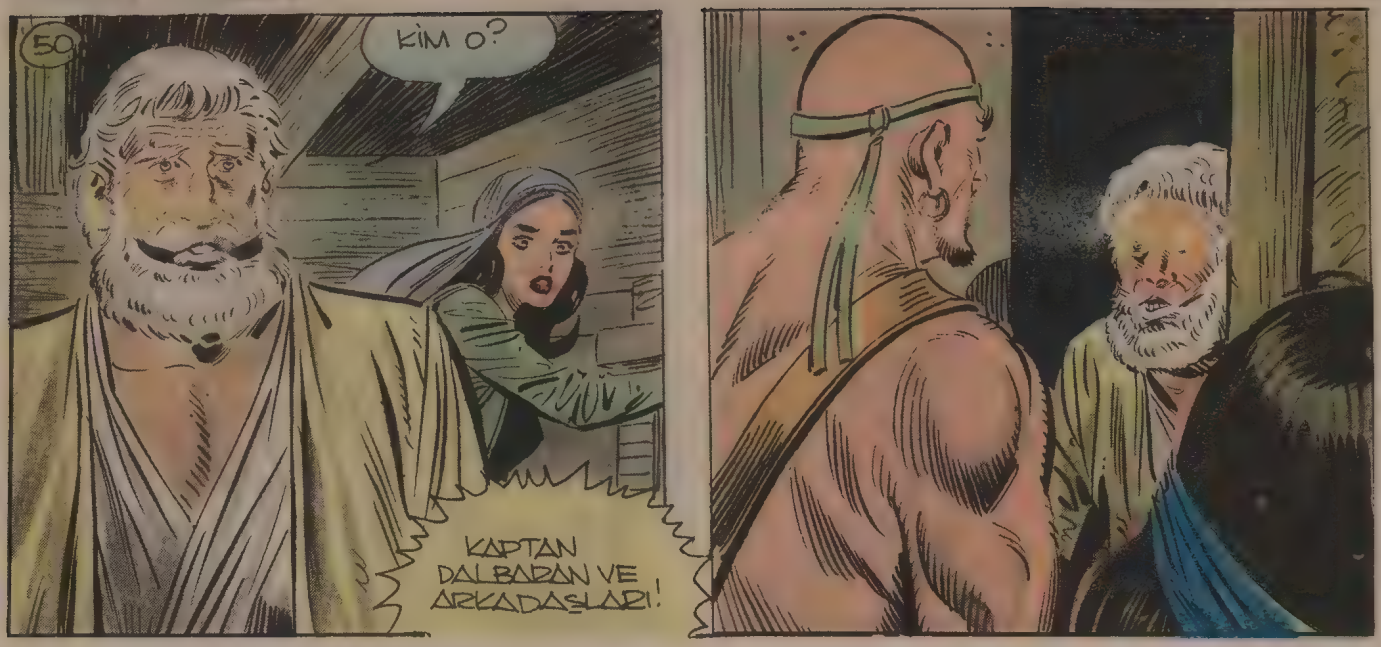

Kapı tekrar yumruklarla sarsıldı.

Tahir Baba, zayıf bir sesle:

—Kim o? diye sordu.

Dışarıdan kalın, kaba, hırıltılı bir ses geldi:

—Aç!.. Konuşmaya geldik...

—Kimsiniz siz?

—Kaptan Dalbaran ve arkadaşları...

Yaşlı adam, birden yıldırımla vurulmuş gibi sarsıldı, rengi sarardı...

Bunlar müthiş, kanlı, acımasız ve zalim korsanlardı.

Hele Korsan Dalbaran'ın adı, bütün sahil köylerini titretiyordu.

Tahir Baba, ürkek adımlarla kapıya yürüdü, açtı.

Dört korsanın önünde, upuzun boyu, geniş vücuduyla bir insan azmanı olan Korsan Dalbaran duruyordu. Vahşi kıvılcımlar uçuşan

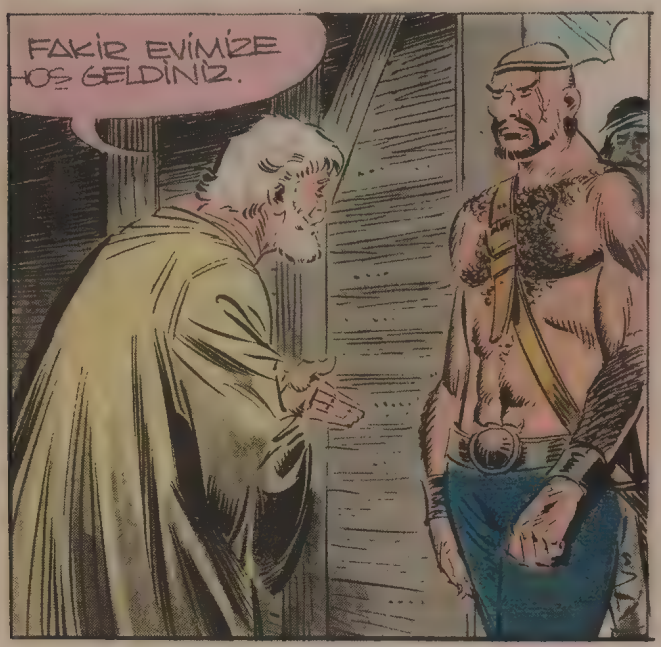

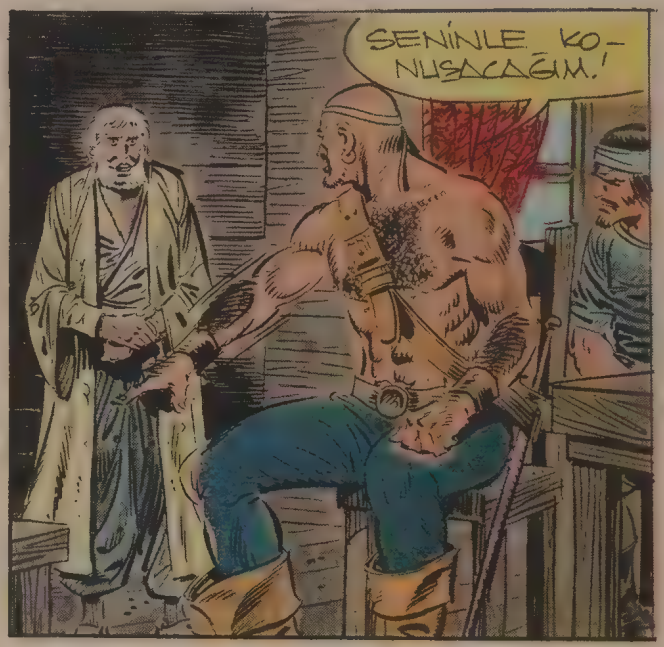

siyah gözlerinin akı kanlıydı.

Tahir Baba zoraki bir gülümseme ile korsanı selamladı:

—Buyurun Senyör Dalbaran.. Fakir evimize hoş geldiniz...

Ayşe'nin iri iri açılan gözleri korkuyla korsanlara bakıyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Her yanı titriyordu.

Dalbaran yürüdü.. Odanın ortasındaki masanın yanında duran sandalyelerden birine teklifsizce oturdu. Adamlarına da oturmaları için işaret etti.

Kısa ve korkunç bir sessizlik oldu. Korsan Dalbaran, kanlı bakışlarını odada dolaştırdıktan sonra, Tahir Baba'ya çevirerek homurdandı:

—Gel bakalım ihtiyar! Şöyle karşıma otur... Seninle konuşacağım...

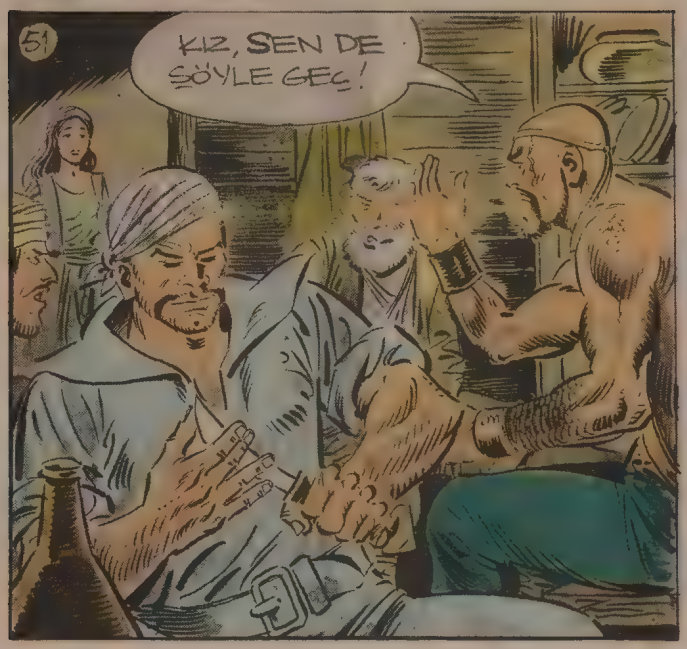

Ayşe'ye dönerek aynı kaba sesle emretti:

—Kız sen de şöyle geç.. Baban aksilik yaparsa, onu ikna etmeye çalış..Yoksa elimden bir kaza çıkabilir...

İkisi de dehşetten büyüyen gözlerle İspanyol korsana baktı. Ne istiyordu bu adam?

Ne konuşacaktı kendileriyle?

Korsan Dalbaran, adamlarından birinin uzattığı şarap testisini ağzına dikti, bir süre lıkır lıkır içti, sonra kalın dudaklarının yanından akan kırmızı şarapları elinin tersiyle silerek:

—Senin adın Tahir değil mi? diye sordu.

Yaşlı adam ''Evet'' diye başını salladı.

Dalbaran kaba kaba güldü:

—Şu güzel kız da Ayşe galiba?

—Evet....

—İyi.. O halde yanlış yere gelmedik. Şimdi bizi uğraştırmadan hemen git, altın küpünü sakladığın yerden çıkar ve bana getir...

Yaşlı adam titredi...

Kulaklarına inanamadı bir an...

Neler söylüyordu bu korsan?

Yetmiş yaşındaydı. Onbeş yaşından beri binbir eziyetle, alın teriyle biriktirdiği iki yüz altını, bir anda nasıl elinden çıkarabilirdi? Bu yaşından sonra nasıl beş parasız kalırdı?

Birden deli gibi oldu anlamamış gibi haykırdı:

—Ne altınları? Neler söylüyorsunuz siz?

Dalbaran, kaba bir kahkaha attı. Ağzı çok büyüktü:

—Demek seni konuşturmak için biraz sopa atmamız gerekecek...

...Belki de biraz işkence yapmamız lâzım. Kemiklerini kırmaya ayaklarından mı başlayalım, kollarından mı?

Tahir baba, korsanların hiç şakası olmadığını biliyordu. Bu korkunç adamlar dediklerini mutlaka yaparlardı. İnsan hayatının onların gözünde hiç bir değeri yoktu.

Ama bunca yıldır biriktirdiği paraları onlara nasıl verirdi? Açlıktan ölürlerdi o zaman...

Zavallı genç, pelte gibiydi. Yediği dayaklardan yüzü gözü şişmişti. Yırtılan mintanının arasından kanlı omuzları görünüyordu. Koluna giren iki korsanın desteği olmasa ayakta duramayacaktı.

Ayşe, kocasını bu halde görünce, müthiş bir ıstırap çığlığı attı. Gözlerinden yaşlar boşandı. Koştu, Korsan Dalbaran'ın ayaklarına

Yaşlı adamın konuşmamakta kararlı olduğunu gören, Korsan Dalbaran:

—Anlaşıldı, diye homurdandı. Bu inatçı ihtiyarı konuşturmak için işe önce damadından, sonra kızından başlamak gerek. Getirin şu adamı içeri...

Kapı açıldı.. Elleri arkasına bağlanmış olan Osman, iki korsanın arasında içeri girdi.

sarıldı:

—Bağışla Senyör.. Osman'ı bağışla...

Dalbaran, ayaklarına kapanan güzel kadının, yumuşak kumral saçlarını, kalın ve sert parmaklarıyla okşayarak:

—Kalk, dedi. Baban inat etmezse hiç birinize bir şey yapmayacağız. Paraları alıp gideceğiz buradan.. Söz veriyorum...

Korsanlar, Osman'ı evin içinde tavana kadar uzanan kalın direğe bağladılar. Zavallı genç, acı acı inliyordu. Istırabının büyük olduğu belliydi.

Dalbaran gürledi:

—Haydi ihtiyar.. Osman'ı seviyorsan paraları getir... Yoksa İsa adına yemin ederim ki, önce onun kafasını uçuracağım, sonra da güzel karısının. Bu acıya dayanabilecek misin?

Korsanlar, Tahir Babanın parası olduğunu nasıl öğrenmişlerdi, bu belli değil...

O gün Osman balığa açılınca, denizin ortasında onu kıstırıp yakalamışlar, yanındaki arkadaşlarını öldürmüşlerdi.. Teknesi batırılan yiğit genç, olanca gücüyle direnmeye çalışmış, birkaç korsanı tepelemiş, ama sonunda tanınmaz hale gelerek korsanların eline düşmüştü.

Ayşe, deli gibi sevdiği Osman'ın öldürü-

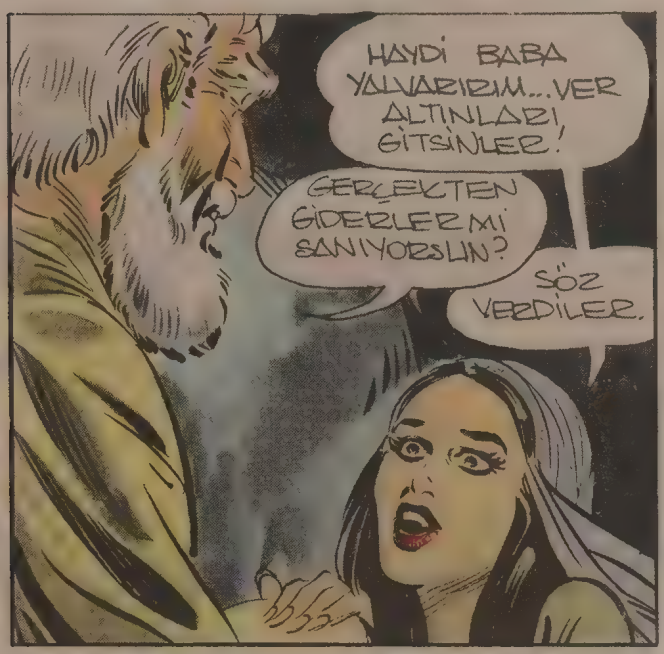

leceğini düşünerek çılgına döndü, yerinden fırladı, hıçkırarak Tahir Baba'nın ayaklarına kapandı:

—Baba.. Acı bize... Paraları ver onlara.. Biz genciz... Çalışır, yine kazanırız. Haydi baba yalvarırım.. Ver altınları gitsinler...

Yaşlı adamın dudaklarında zehir gibi acı bir gülümseme belirdi:

—Gerçekten giderler mi sanıyorsun?

—Evet, gidecekler. Söz verdiler...

Korsan Dalbaran atıldı. Yüzü para hırsıyla gerilmişti:

—Gideceğiz elbette, dedi. Altınları alıktan sonra, burada ne işimiz var? Denizde başka avlar bizi bekliyor...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 EKİM 1978 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 246 FİYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

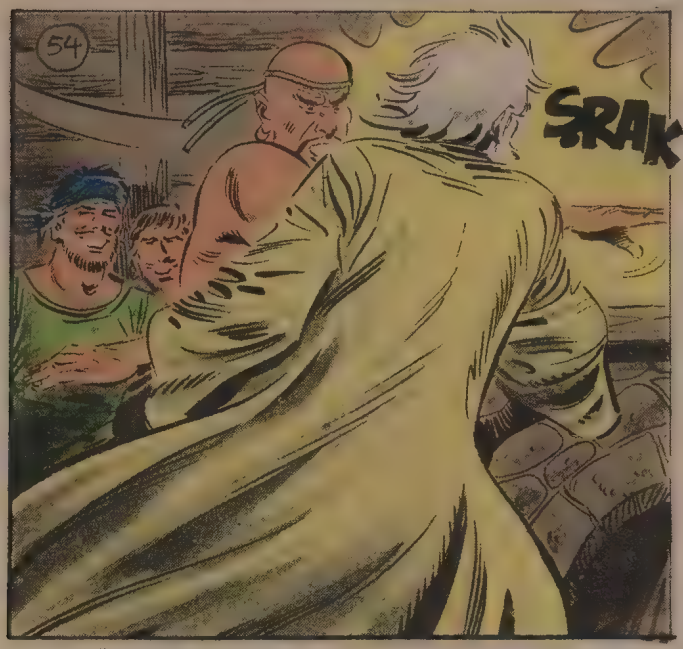

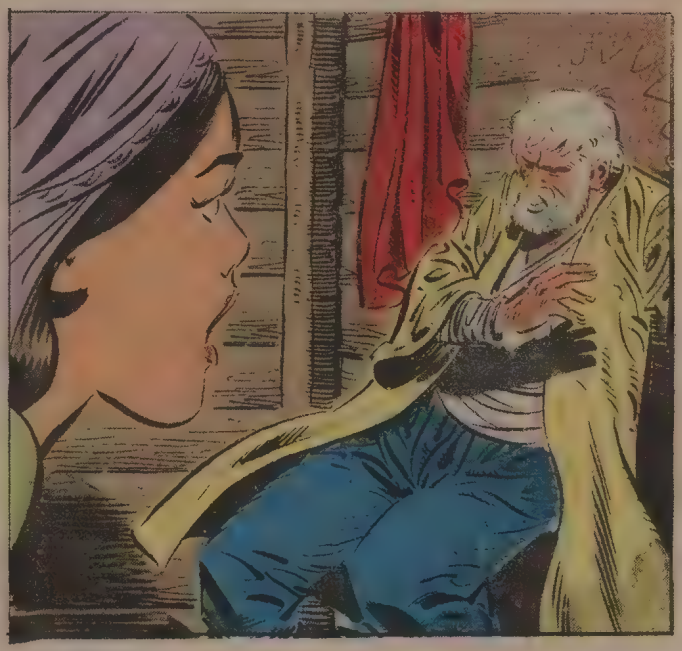

Öteki korsanlar,genç kadının yalvarmasını seyrederken gülüşüyorlardı..Onlar için böyle güzel bir kadını ağlarken seyretmek bulunmaz bir eğlenceydi..

Tahir baba, bu kanlı korsanlara inanacak kadar saf değildi ama dediklerini yapmaktan başka çare de göremiyordu.

Onun düşünceli halini gören Korsan Dalbaran birden öfkelendi,ağır tokadı korkunç bir şaklamayla indi,adamın yüzünü bir anda kanlar içinde bıraktı.Tahir baba düşmemek için direndi,ama tokat o denli şiddetliydi ki,ayakta sallandı,sendeledi ve duvara kadar giderek yere yığıldı kaldı.

Ayşe acı bir çığlık attı..Korsan reisine dikilen bakışlarında korkunç bir nefret vardı...

Dalbaran haykırdı:

—Haydi arkadaşlar..Şu ocağı yakın.İnat-

çı ihtiyarı ateşte kızartmaya başlayalım..

Tahir baba güçlükle ayağa kalktı,bir tek tokat yüzünü tanınmayacak hale getirmişti. Burnundan kanlar fışkırıyordu..

Dalbaran korkunç bir sesle sordu:

—Altınları getirecek misin,yoksa ateşi yakalım mı?

Tahir baba hiç ses çıkarmadan yürüdü, bahçeye çıktı,ağıla gitti,on dakika sonra döndüğü vakit elinde küçük bir çömlek vardı.Elli beş yılda biriktirdiği paraların tümünün bir anda elden gitmesi adamı çökertmişti.

Tahir baba kanlı dudaklarını elinin tersiyle silerek:

—Alın paraları,diye acı dolu bir sesle söylendi.

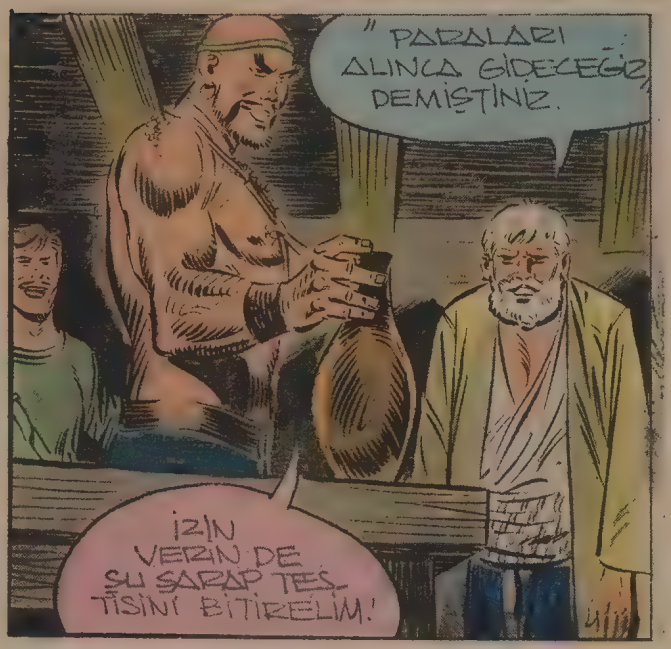

Korsan Dalbaran'ın gözleri vahşi bir ışıltıyla parlıyordu.Kısa zamanda bu kadar para elde etmek haydutu sevindirmişti:

—Aferin ihtiyar,dedi.Akıllı insanmışsın. Yoksa bizden çekeceğin vardı..Önce damadının,sonra kızının,en sonra da senin kafanı koparacaktık...

Tahir babanın başı dönüyordu.Adamın ayakta güç durduğu belliydi.İnlercesine mırıldandı:

—Verdiğiniz sözü unutmayın..

—Ne sözü?

—Paraları alınca gideceğiz,demiştiniz...

—Haa, şu mesele..Elbette gideceğiz.Ama önce eğlenelim biraz.İzin verin de şu şarap testisini bitirelim.

Korsan Dalbaran masaya çöktü.Arkadaşları kahkahalarla gülüyorlardı.Adamların gitmeye hiç niyetleri yoktu.

Dalbaran,Ayşe'ye seslendi:

—Güzel kız..Şarabımıza biraz meze yok mu?Biber,turşu,peynir filan bulunmaz mı bu evde?

Genç kadın isteksiz adımlarla mutfağa gitti,korsanların istediklerini getirip masanın üzerine bıraktı.

Dalbaran,şarabı su gibi lıkır lıkır içiyordu..Bir ara ağzını testiden ayırdığı sırada kanlı gözleri,genç kadının elbisesini geren dik göğüslerine takıldı,ağzını şehvetle şapırdattı:

—Ben de yanlış meze istemişim meğerse. Senden iyi meze mi olur güzel kız?..Haydi,gel bakayım şöyle,gel yanıma otur biraz...

Ayşe birden dehşet içinde kaldı,yüzü utançtan kızardı,gözleri iri iri açıldı.

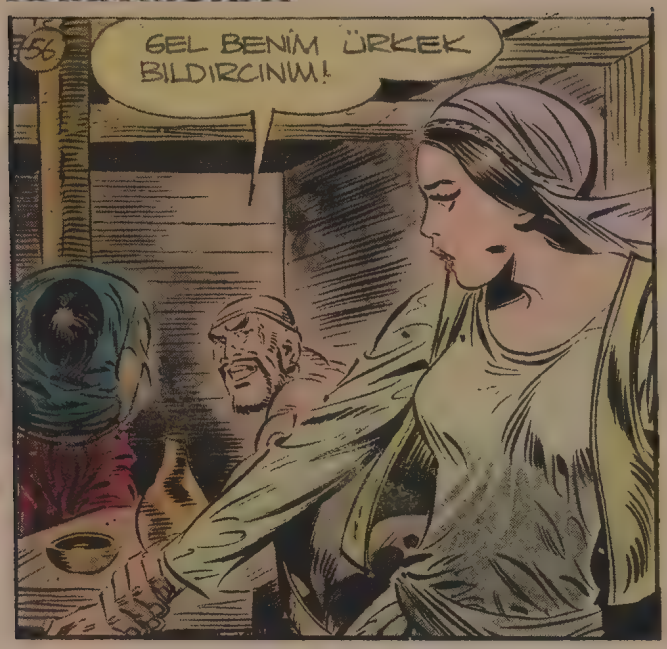

Dalbaran genç kadını belinden kavrayarak kendine doğru çekti...

—Gel benim ürkek bıldırcınım.. Dudaklarının lezzetini şarabıma meze yapayım..

Kadın kurtulmak için çırpındı. Vücudunun her yanı titriyor, kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu..

Korsanlar, kendilerine çok eğlenceli gelen bu sahneye kıs kıs güldüler.

Dalbaran kadını çekti, kucağına oturttu, ihtirasla ısırırcasına pembe dudaklarından öptü.

Ayşe'nin bütün vücudu kasılmıştı. Direniyor, kurtulmaya çalışıyordu ama, kalın ve güçlü kollardan kurtulması olanaksızdı.

Genç kadın, korsanın şehvetle ağzına yapıştırdığı dudaklarını birden öfkeyle ısırdı.

Dalbaran'ın etinden kan fışkırdı.

Canı yanan adam kadını bıraktı, elini şaş-

—Hey kaptan!..Senin bıldırcın da çıtır çıtır yenecek cinsten hani..Artarsa bize ver...

Korsan Dalbaran, bir eliye genç kadının beline sarılıp kendine doğru çekerken, öteki eliyle onun kabarık göğsünü tuttu, bütün avucunu dolduran bu nefis kabarıklığı şehvetten titreyerek sıktı...

Canı acıyan kadın haykırdı:

—Alçak adam, pis haydut..Bırak beni!

kınlıkla ağzına götürerek korkunç bir homurtu halinde:

—Vay kaltak vay! dedi. Eğer böyle densizlik edersen kocanın da, babanın da kafasını keserim..

Ayşe birden korktu..Bu kanlı haydutlar her şeyi yapabilirlerdi. Derin bir acı yüreğini sardı, omuzları hıçkırıklarla sarsıldı.

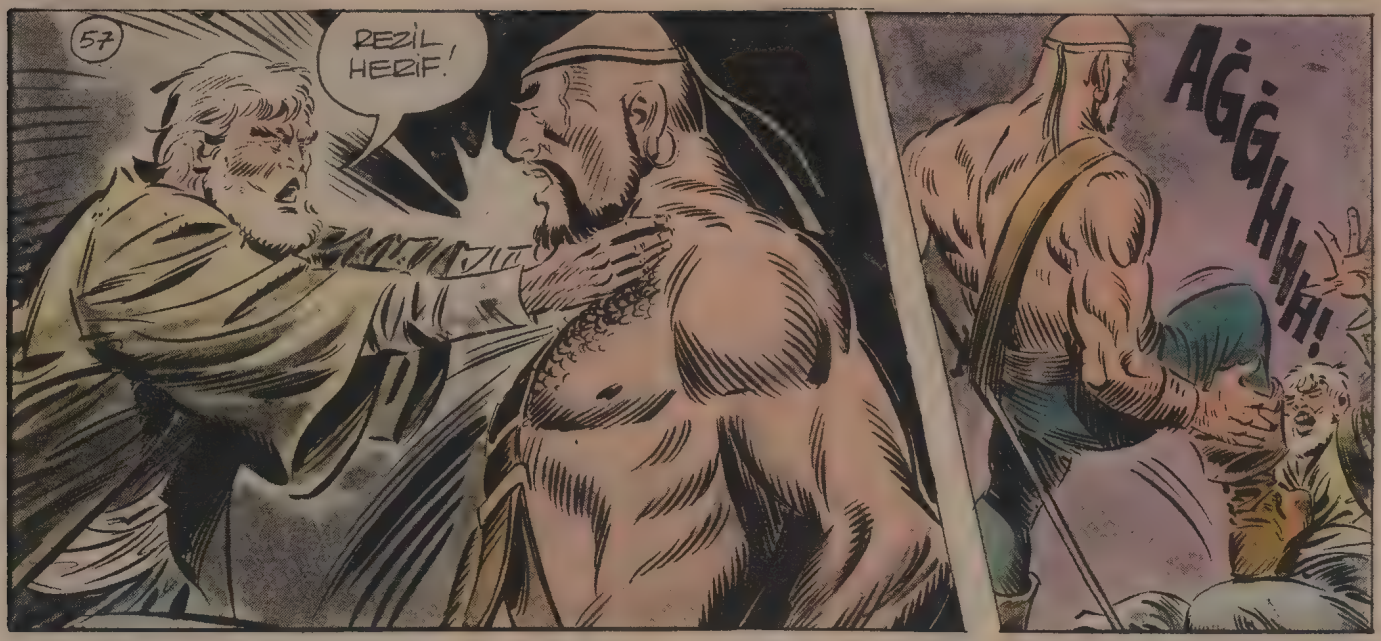

Ağlamaktan kıpkırmızı olan gözlerini kaldırıp, direğe bağlı olan kocasına baktı...

Osman baygındı..Olanları görmüyordu... Kadının uzun,kıvrık kirpiklerinin arasından yaşlar inci taneleri gibi süzülüyordu.

Tahir baba,bütün yaşlılığına rağmen olanlara dayanamadı,titreyerek ileri atıldı,zayıf,kuru parmaklarıyle Korsan Dalbaran'ın boğazına sarıldı.

—Rezil herif..Sende hiç din,iman,Allah korkusu yok mu?

Dalbaran elinin tersiyle yaşlı adama öyle müthiş bir tokat indirdi ki,ağzında kalan son birkaç dişi de kırılan Tahir baba,iki adım öteye fırladı,inleyerek yere yığıldı...

Öfkesini alamayan korsan oturduğu iskemleden kalktı,yaşlı adamın böğrüne korkunç bir tekme indirdi.

İhtiyar inledi,gözleri karardı ve bayıldı...

Genç kadın umutsuzluk içindeydi.

Dalbaran boğuk ve vahşi bir kahkaha kopardı:

—Haydi güzelim..Kocanla babanın canını kurtarmak istiyorsan bizi fazla üzme..

Ayşe çaresizlik içinde kıvranarak boynunu büktü..Korsanlar içtikçe azıtıyordu.

Dalbaran bir yudum şarap alıyor,sonra şarapla ıslanan dudaklarını genç kadının yanaklarında,boynunda gezdiriyor,tekrar tekrar öptükten sonra onu:

—Haydi..Siz de mezeden alın,diyerek arkadaşlarına itiyordu:

—Artık top gibi elden ele,kucaktan kucağa dolaşan,Ayşe kocasını ve babasını kurtarmak için,bu iğrenç adamlara sonuna kadar dayanması gerektiğini anlamıştı...

Korsanlardan biri kadının eteklerini kaldırıp,ansızın dişlerini şehvetle onun bacağına geçirdi..Isırılan beyaz tenden kan sızmaya başladı..

Canı fena halde yanan Ayşe fırladı,adamların elinden kurtuldu..Her yanı çürük içinde kalmıştı..Ağlıyordu..

—Yalvarırım yeter artık..Acıyın bize...

İğrenç kahkahalar odayı çınlattı.Korsanlar kadının kan içinde ağlamasından anlatılmaz bir zevk duyuyorlardı...

Biri:

—Soyun!..Soyun!..diye bağırdı...

Ötekiler el çırparak bir ağızdan tekrarladılar:

—Soyun,soyun!.

Ayşe hıçkırdı:

—Olamaz..İmkansız bu...

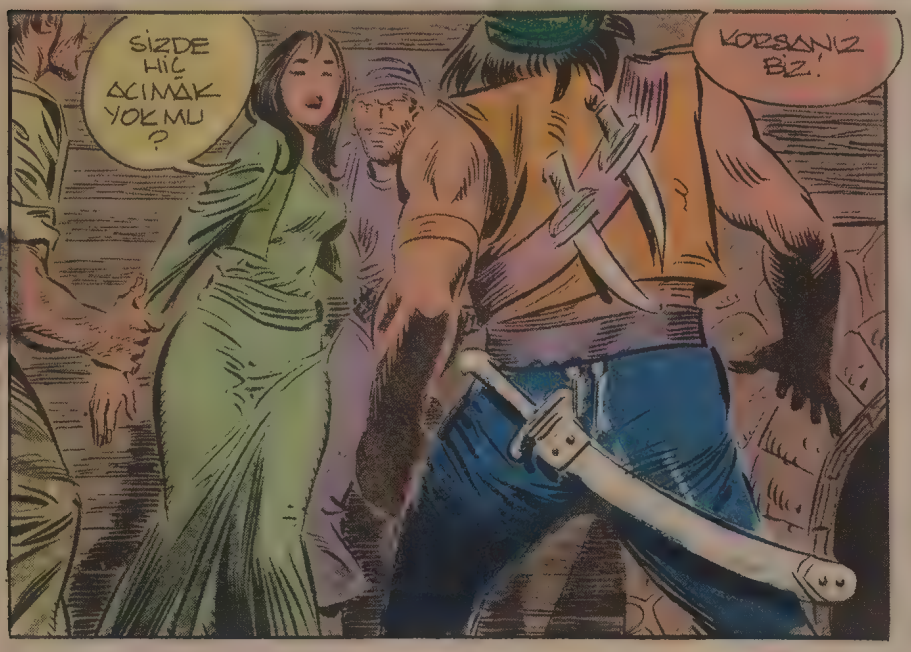

Korsanlar gürledi:

—O zaman biz de kocanı keseriz..

—Alçaklar!..Sizde hiç acımak yok mu?

—Yok.. Korsanız biz..Soyun...

—Ah Osman..Osman...Ölmek daha iyi...

Dalbaran acımasızca kadına baktı:

—Sen bilirsin,diye vahşi bir şekilde güldü...

Kaptanın işaretiyle korsanlardan biri fırladı,bıçağını çekti,baygın adamın önünde durdu..

Bir saniye sonra Osman'ın başı gövdesinden ayrılacaktı,

Genç kadın çığlık çığlığa haykırdı:

—Durun..Allahaşkınıza durun..Dediğinizi yapacağım...

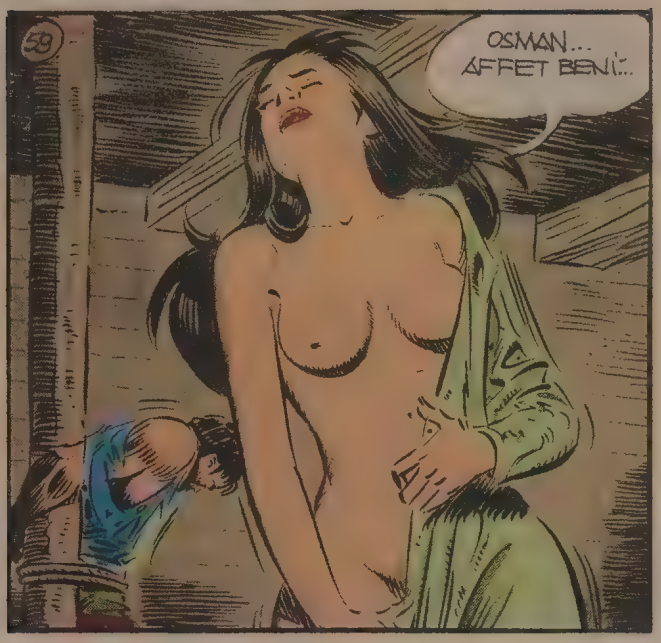

Korsanlar gülüştü:

—Hah şöyle..Kafanı çalıştır biraz.Haydi, aç bacaklarını,çıkar entarini. Memelerini de görelim...

Ayşe gözlerini kapadı..O an utancından nasıl ölmediğine şaşıyordu:

—Osman...Affet beni..diye inledi..

Ağlaya ağlaya soyundu.

Korsanlar coştukça coştular.Yerlerinde

rak Ayşe'nin yanına yaklaştı..

Sonrası genç kadın için korkunç kâbuslardan da kötüydü.

Direnecek gücü kalmamıştı.

Saatlerce korsanların iğrenç vücutlarının altında ezildi...

Kocasını ve babasını kurtarmak uğruna namusunu feda etmişti.

Duyduğu acı o kadar büyüktü ki,sonunda

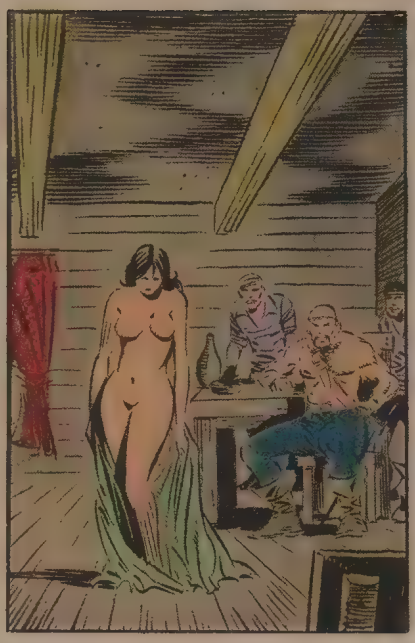

duramıyorlar,gözlerinin önündeki dolgun ve cazip bacaklara,dudaklarını yalayarak,aç gözlerle bakıyorlardı.

Adamlardan biri kalktı,sallana sallana Dalbaran'ın yanına gitti,eğildi kulağına birşeyler fısıldadı.

Dalbaran kaba kaba güldü:

—Olur..Vakit kaybetmeyelim..

Dev korsan kalktı,gözleri ihtirasla tutuşa-

dayanamayıp bayıldı..

Aradan ne kadar zaman geçti,bilmiyordu.

Ayıldığı zaman kendini yabancı bir yerde buldu.

Bir gemideydi.Bunu,bulunduğu kamaranın sallanmasından anladı.

Korsanlar onu gemiye getirmişlerdi demek ki...

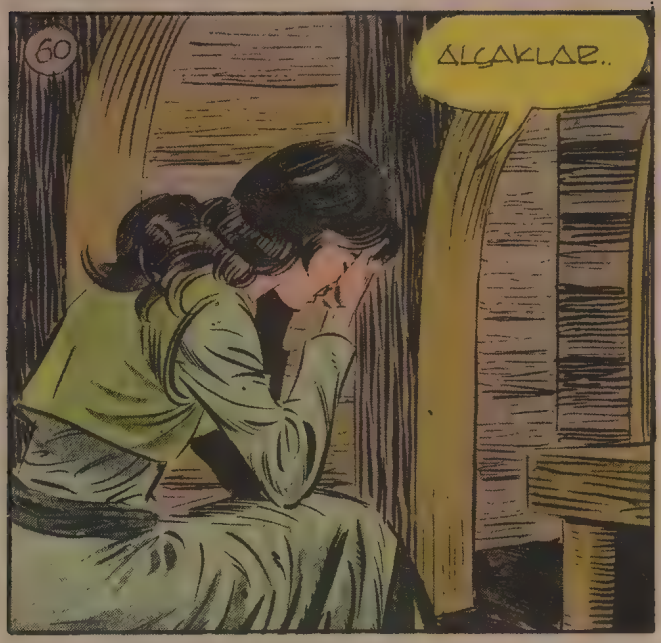

—Alçaklar diye inledi...

Acaba Tahir baba ile Osman ne olmuştu?

—"Hiç değilse onlar kurtuldu" diye kendini teselli etmek istedi.

Ama dayanılmaz bir acı yüreğini burkuyordu..Kendisinden iğreniyor,bu sefil hayatına son vermek gerektiğini düşünüyordu..

Kapı açıldı,bir korsan kamaraya girip masanın üzerine büyük bir kutu bıraktı..

—Allah onun canını alsın..Yerin dibine batsın hediyesi! diye haykırdı..

Birden kutudan bir kırmızılığın sızdığını gördü..

Kandı bu..

Korka korka yaklaştı...

Kalbi şiddetle çarpıyor,vücudunun her parçası fırtınaya tutulmuş gibi titriyordu.

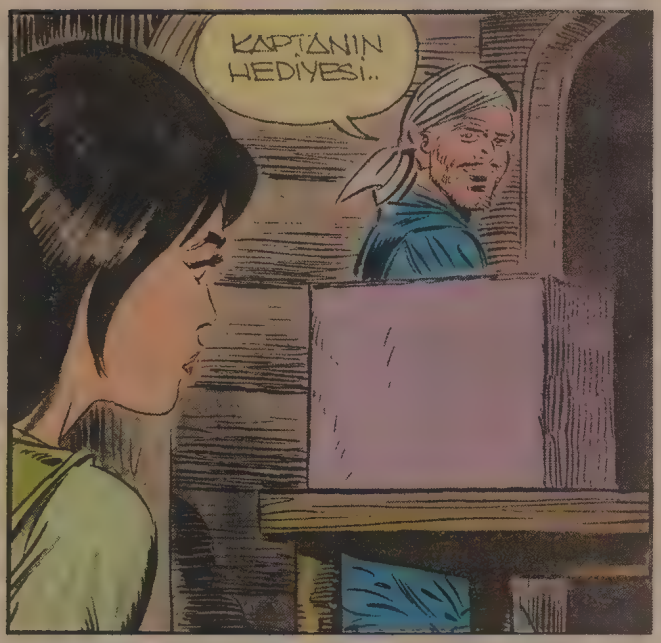

Ayşe,kutunun üzerinde şu yazıyı okudu:

"Kaptan Dalbaran'dan sevgilerle.."

Kutuyu getiren korsan kamaradan çıkarken seslendi:

—Kaptanın hediyesi nefis bir şey.Hemen bakmanı tavsiye ederim..

Sonra alaylı alaylı gülerek uzaklaştı..

Genç kadın,kalbini saran derin bir nefret içinde:

Usulca kapağı kaldırdı.

Kutunun içi kandan kıpkırmızıydı...

Genç kadın birden öyle korkunç,öyle keskin,öyle ürpertici bir çığlık attı ki,sesi tüm gemiden duyuldu..

Dışarıdan korsanların kahkahaları geliyordu..

Ayşe'nin gözleri yuvalarından fırladı..

Yüzünü tanımsız bir dehşet ifadesi kaplamış halde iki saniye öylece durdu,sonra sallandı,bütün kamara gözlerinin önünde fır fır döndü ve külçe gibi yere düşüp bayıldı..

Büyük kutunun içinde,iki kesik baş vardı. Osman'la Tahir babanın başlarıydı bunlar...

★★★

Venedik gemisi,Galata rıhtımının açıklarına demirlemişti.Tatlı bir rüzgârın dalgalandırdığı mavi sularda her ülkeden sıra sıra yelkenliler dizîliydi...

Teknelerin çevresini saran irili ufaklı sandallardaki satıcılar,birbirlerinin seslerini bastırmak istercesine bağırıyor,mallarını satmaya çalışıyorlardı.

Venedik gemisi su ve yiyecek almak için

İstanbul'a uğramıştı..

Hafif bir sis perdesinin arkasından,şehrin silüeti görünüyordu..

Geminin küpeştesine yaslanan Prenses Tamara:

—Şu iri yapı nedir? diye sordu.

Şövalye Giovanni o sırada bütün dikkatini,gemiye yaklaşmakta olan,dört kürekli uzun

sandalın üzerinde toplamıştı.Genç kızın sorusu üzerine gözlerini sandaldan ayırıp,gösterilen yere baktı:

—Orası Galata Kulesi,dedi.Bundan yüz yirmi yıl kadar önce,1348 yılında Cenevizliler tarafından yapılmış...

—Ne kadar yüksek? Dünyada bundan büyük bina var mı?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 EKİM 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 247 FİYATI: 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

—Doğrusunu isterseniz bilmiyorum ama dünyanın çok yerini dolaştığım halde ben daha yükseğini görmedim.. Türkler, şimdi burayı yangın kulesi olarak kullanıyorlar...

Şövalye Giovanni, sözünü bitirince gözlerini yeniden denize doğru çevirdi ve bakışlarını yaklaşmakta olan sandala dikti.

Geminin İstanbul limanında fazla kalması, şövalyenin canını sıkmış gibiydi.

Yanında, bakmaya doyulmayacak kadar güzel bir prenses vardı. Şövalye için bir hazineydi bu. Onu Venedik'e sağ salim götürmeden içinin rahat etmesi mümkün değildi.

Yolculuk, uzun, yorucu ve tehlikeliydi.

Şövalye Giovanni, Prenses Tamara'ya bakarken, kalbinde tatlı bir heyecanın belirdiğini seziyor, damarlarında yakıcı bir alev dolaşıyordu.

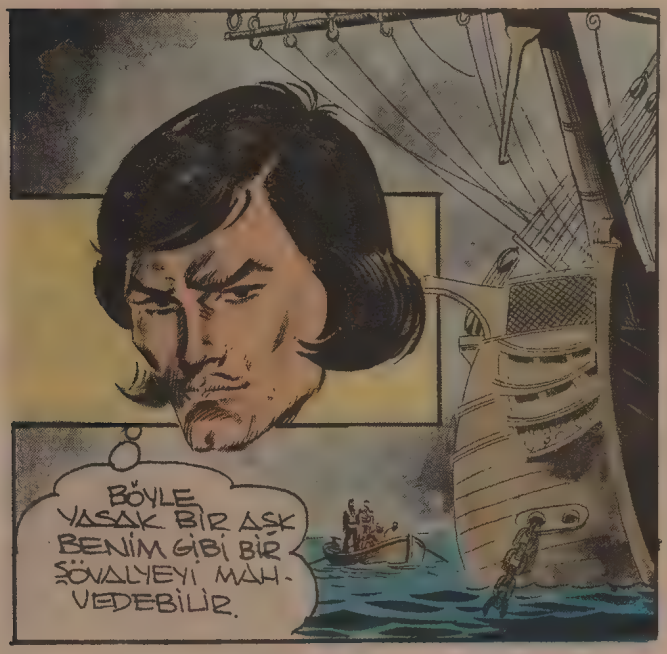

"—Nedir bu kalp çarpıntısı? Aşk mı? Tanrım... Böyle yasak bir aşk, benim gibi bir şövalyeyi mahvedebilir" diye düşünüyordu acı acı...

Şövalyenin, uzun süredir dikkatle izlediği sandal, iyice yaklaşmıştı. Artık içindekiler kolaylıkla görülüyordu.

Kürek çekenlerin arkasında iki adam ayakta duruyordu.

Bunlardan biri Kaptan Enriko idi.

Ya öteki?

Kaptanın yanında duran, uzun boylu, ince yapılı, çevik görünüşlü adam kimdi?

Sandal, ustaca bir manevra ile gemiye yanaştı. Önce yabancı genç, sonra kaptan uzatılan ip merdiveni tutarak güverteye çıktılar.

Şövalye Giovanni'nin bakışları karardı, yüzünü buruşturarak, korkunç bir sesle homurdandı:

—Allah kahretsin! Kaptana yolcu almamasını söylemiştim. Neden dinlemedi beni?

Prenses Tamara, gemiye gelen yabancıyı uzun uzun inceledikten sonra:

—Kibar bir insana benziyor. Herhalde önemli biri olmalı. Yoksa Kaptan onu gemiye

getirmezdi,dedi.

Şövalye, nedense çok öfkelenmişti. Kaptanın yolcu alması ona göre büyük bir tedbirsizlikti.

Prensesin, yabancı hakkındaki sözleri, şövalyeyi daha da kızdırdı, bütün çabasına rağmen yumuşatamadığı sesiyle:

—Görünüşe aldanmamalı, dedi. Dış görünüş insanı yanıltabilir. Haydutların mutlaka

cani yüzlü olması gerekmez...

Gemi az sonra demir almaya başladı.

Şövalye Giovanni, kaptanın bu yabancıyı almak için geciktiğini anlamıştı.

—Şeytan canını alsın! diye söylendi.

Gemide rahatlarının bozulmasından endişe ediyordu. Sonunda:

''—Eğer şüpheli bir hareketini görürsem, onu kılıcımla ikiye böler,denizdeki balıklara

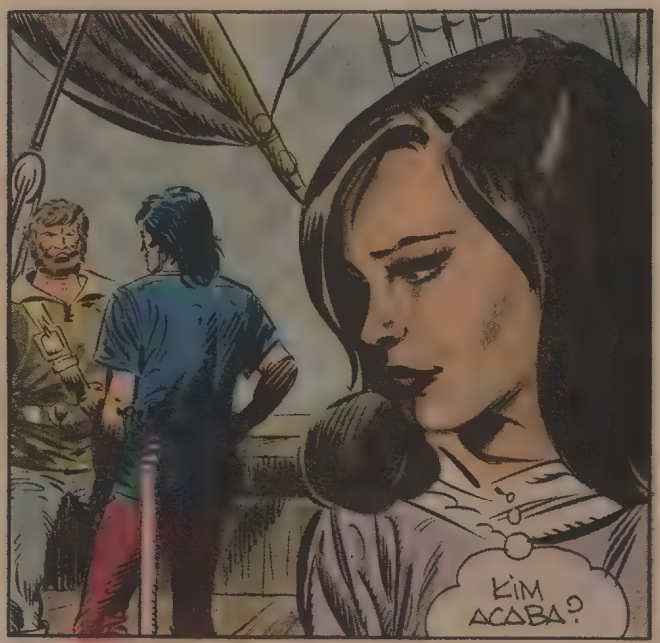

yem yaparım'' diye karar vererek biraz rahatladı. Uzun ve kuvvetli parmaklarıyla, kılıcının kabzasını sinirli bir şekilde sıktı. Bu kılıç ve bu bilek, o güne dek nice güçlü kişileri devirmişti.

Güvertede, Kaptan Enriko ile konuşan yabancıya dikkatle bakan Prenses Tamara'nın gözlerinde tatlı, yumuşak bir ifade vardı. İçinden ''Hoş bir adam. Kim acaba?'' diye düşünüyordu.

Kaptan Enriko, yabancı gencin koluna girip:

"—Adın Kara Murat, değil mi dostum?" diye sordu.

Delikanlı hafifçe başını eğerek cevap verdi:

—Evet...

—Yıllar önce Karaca Paşa'ya vermiş olduğum bir söz üzerine seni gemime aldım. Ona çok şey borçluyum. Ama buna rağmen seni gemiye kabul etmemem gerekirdi.

—Neden?

—Çünkü gemiyi üç ay için, Venedik Cumhuriyeti'ne kiralamış bulunuyorum. Şu anda Şövalye Giovanni'nin emrindeyim. O bana kesinlikle yolcu alınmamasını emretmişti. Dinlemedim. Bu yüzden sanırım çok kızmıştır...

—Merak etme.. Onu ve yanındaki güzel

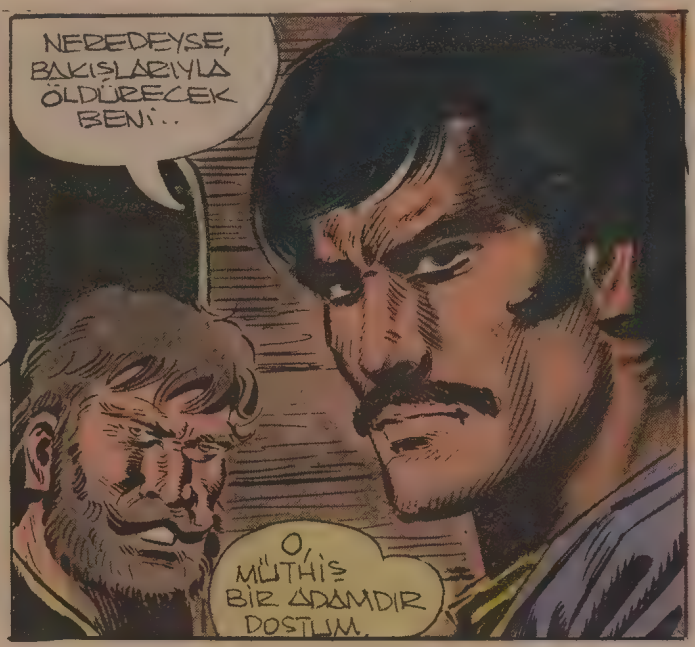

kızı rahatsız etmem. İstersen, yolculuk süresince gözlerine görünmem bile...

Kaptan, dudaklarını büktü:

—Mesele bu değil. Şövalye, korsanlardan kuşkulanıyor. Gemide Venedik Sarayı'na giden güzel bir gelinin bulunduğunu haber alan korsanların fidye için bizi tuzağa düşürmesinden korkuyor. Ona senin korsan casusu olmadığını anlatacağım...

—İyi olur.. Doğrusu şövalyenin bakışlarını hiç beğenmedim. Neredeyse, bakışlarıyla öldürecek beni...

Şövalyeye karşı büyük bir hayranlık duyan Kaptan Enriko, başını salladı:

—O, müthiş bir adamdır dostum. Tek başına dört Gürcü muhafızı yere serdiğini gözlerimle gördüm.. Dünyada onun kadar iyi kılıç

kullanan insan olabileceğini sanmıyorum. Aklında olsun, ona kılıç çekmeye filan kalkışma.

—Olur, diye gülümsedi Kara Murat..

Bu sırada Prenses Tamara ile göz göze geldiler. Delikanlının vücudu tatlı bir ürpermeyle sarsıldı:

—Yolculuğum güzel geçeceğe benziyor, diye düşündü.

Prenses Tamara, bakışlarını Kara Murat'ın yüzünde dolaştırdıktan sonra gülümseyerek yüzünü güneşe çevirdi, uzun saçlarını rüzgâra bıraktı.

Bu haliyle çok güzeldi.

Venedik gemisi, yelkenlerini açıp, hareket etti.

Mavi sularda süzülen dev bir martı gibiydi...

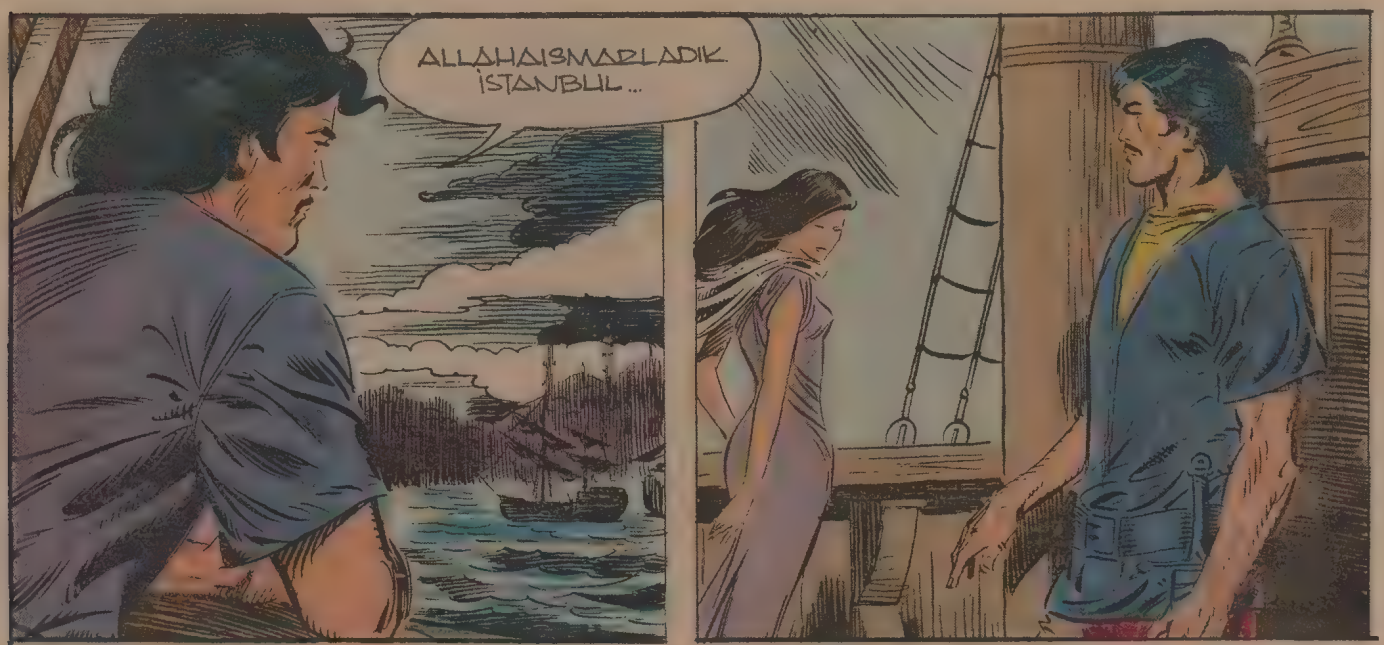

Gemi Sarayburnu'ndan dolaşarak Marmara'ya açıldı.

Sular, arkasında köpüklü bir iz bırakarak yarılıyor, martılar çığlıklar atarak geminin peşinden uçuyordu.

Küpeşteye dayanan Kara Murat, İstanbul'u son defa seyrederken hüzün dolu bir sesle:

''—Allahaısmarladık İstanbul.. Allahaısmarladık dostlarım'' diye mırıldandı.

Prenses Tamara, Kara Murat'ı gördüğü zaman, ''Hoş bir yabancı'' diye düşünmüş, onun hakkındaki merakı kısa zamanda artmıştı.

O gün güvertede iki kez karşılaştılar.

Genç kız, kalbinde anlam veremediği bir mutluluk rüzgârının estiğini farketti. O güne dek hiç böyle bir duygu hissetmemişti.

Gözleri güneş vurmuş bir göl gibi parlıyordu. Şövalye Giovanni, kuşkulu ve öfkeliydi. Prenses Tamara'nın yabancı gençle ilgilendiğini görüyor, ona öldürücü bakışlar fırlatıyordu...

Kara Murat, "Bu adam kızın muhafızı galiba.. Tehlikeli birine benziyor" diye düşündü. Sonra kendi kendine gülümseyip omuz silkerek mırıldandı:

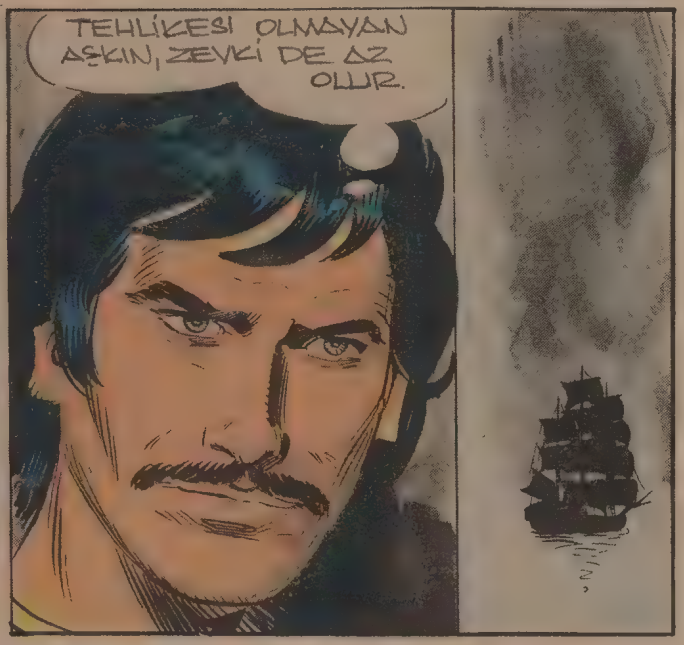

—Tehlikesi olmayan aşkın, zevki de az olur...

Gün geçti, akşam oldu. Yelkenleri rüzgarla şişen Venedik gemisi, Marmara denizinin engin maviliği içinde beyaz bir nokta gibi ilerliyordu.

Üç gün sonra Ege'ye açıldılar.

Prenses Tamara, kaptanın kamarasına girdiği vakit Kara Murat'ın Kaptan Enriko ile

daha önce başlamış olduğu bir konu üzerinde konuşmakta olduğunu gördü. Delikanlı, genç kızı görünce sustu.

Kaptan gülerek:

"-Hoş geldiniz prensesim. Öğleden sonra sizi ortalıkta göremeyince, Şövalye Giovanni tarafından hapsedildiğinizi sandım" dedi.

Genç kızın yüzünü tatlı bir pembelik kapladı.

—Şövalye beni neden hapsetsin?

—Çok güzel olduğunuz için.. Değerli emanetler, kapalı kutu içinde saklanır...

Kara Murat,ince bir gülümsemeyle söze karıştı. Sesi tatlı ve yumuşaktı. Bakışlarındaki sıcaklık, genç kızı çepeçevre sardı:

—Bana kalırsa, yanılıyorsunuz kaptan, dedi. Kimse görüp hayran olmayacaksa bu güzellik neye yarar?..

...Çaldığınız çalgı, söylediğiniz şarkı istediği kadar tatlı ve etkili olsun. Kimse dinlemeyecekse ne değeri olur? Prensesin erkeklere göz zevki veren güzelliğini gizlemek bence büyük bencilliktir...

Kara Murat'ın sözleri Prenses Tamara'nın ruhunda ılık bir heyecan yarattı. Gözlerinde utangaç bir pırıltı dolaştı. Bakışlarını indirerek:

—Çok naziksiniz, dedi.

Her kadın, güzel olduğunu dinlemekten hoşlanır. Bu, kadınların en zayıf yanıdır. Aynı öyküyü yüz defa dinledikleri halde bıkmayan çocuklar gibidir.

Salondaki yumuşak hava ansızın gök gürlemesini andıran bir sesle bozuldu. İçeri giren Şövalye Giovanni, gözlerinden öfke kıvılcımları saçarak haykırdı:

—Bu ne küstahlık? Bu ne cüret?

Kara Murat, şövalyeye doğru döndü, bakışlarında derin bir şaşkınlık vardı. Sakin bir sesle sordu:

—Nedir küstahlık olan bayım?

Şövalye, daha da kızdı:

''—Bana (Bayım) diye hitap edilmesini hiç sevmem. Adım Şövalye Vincenzo Giovanni'dir...

Kara Murat gülümsedi:

—Güzel bir isim. Ama böyle sıcak bir günde kullanılmak için fazlaca uzun bayım!

Delikanlının sesindeki ince alayın zehiri şövalyeyi bıçak yemiş gibi sarstı. O, böyle hafife alınacak alelade bir insan değildi.

Kaptan Enriko dehşet içinde ''Eyvah! Şimdi kan çıkacak'' diye söylendi.

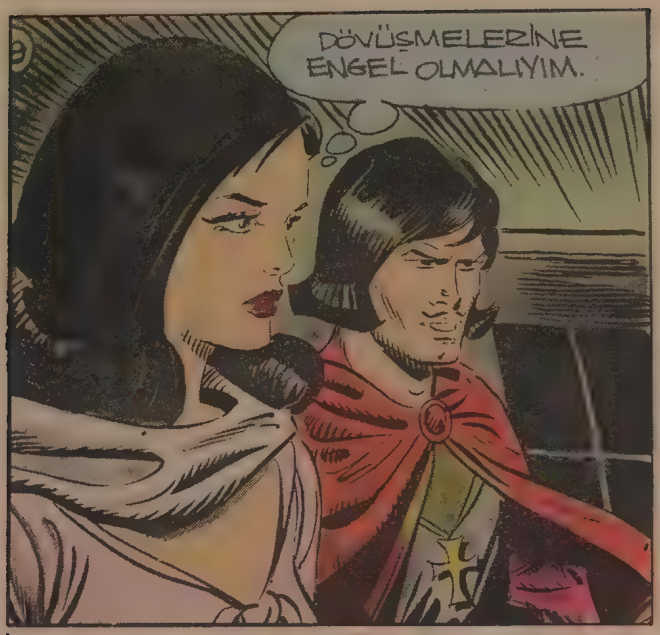

Konuşmanın tehlikeli bir şekil aldığını gören Prenses Tamara, ''Bu sevimli genç müthiş şövalyeyle baş edemez. Dövüşmelerine engel olmalıyım'' diye telaşla düşündü.

Salondaki gergin hava hepsini etkilemişti. İçlerinde en sakini Kara Murat'tı. Kaptan Enriko'ya dönerek, daha önce başlamış olduğu konuya devam etmek istedi:

—Demek Mora'ya uğramayacaksınız Kaptan? Ama böyle bile olsa sanırım beni sandalla sahile göndermeniz sizi uzun süre yoldan alıkoyamaz...

Kaptan, salondaki ağır ölüm havasını değiştirecek bir konu açıldığı için sevindi. Ama Kara Murat'ın isteğine olumlu cevap vermedi:

—Mora'ya uğramayı isterdim dostum ama emin ol ki, çok tehlikeli..Dalbaran adında-

ki şeytan korsanını ne zaman nereden saldıracağı belli olmuyor. Bu nedenle güvenlik içinde yoluma devam etmek istiyorum.

—Mora'ya uğramadan geçip, Akdeniz'e açılmayı tehlikesiz buluyorsun demek?

—Evet.. Seni Karaca Paşa'nın hatırı için gemiye aldım. Ama onun hatırı için bile olsa, yolumu değiştirip, korsan yatağı içine giremem...

—Demek böyle? Korsanlar seni çok ürkütmüş...

Kaptan Enriko, delikanlının alaylı gülümsemesinden alındı, kaşlarını çattı, gözlerini öfkeyle döndürerek homurdandı:

—Gül bakalım.. Dilediğin kadar gül. Ama ben ne dediğimi biliyorum. Son altı ayda birçok geminin şeytan Dalbaran tarafından yağma edilip, denizin dibine batırıldığını, yada yok pahasına satıldığını biliyorum. Gerçek bu...

Kaptan Enriko, Kara Murat'ın kendisini ürkeklikle suçlamasına fena halde sinirlenmişti. Bu yabancı, gerçekten dayanılır gibi değildi. Az önce Şövalye Giovanni'yi, şimdi de kendisini çileden çıkarmıştı... İri yumruğunu önündeki masaya öfkeyle indirerek son sözünü söyledi:

—Hayır ahbap.. Seni korsan yatağına götüremem! Ya bizimle beraber Venedik'e kadar gelirsin, ya da en yakın adada gemiyi terkedersin!...

Kara Murat, "Çattık" diye omuz silkti. Hep öfkeli ve alıngan insanlar bu gemide toplanmıştı. Daha fazla tartışmayı gereksiz bularak kamaradan çıkmaya hazırlanırken Prenses Tamara'nın konuştuğunu duydu. Genç kızın yumuşak, tatlı sesinde hafif bir titreme vardı. Kaptan Enriko'ya:

—Korsanlar mı dediniz? diye endişeyle sordu.

Kaptan başını eğdi:

—Sizi korkutmak istemem ama prenses, doğrusu şu ki, Ege Denizi korsanlarla dolu...

Şövalye Giovanni, genç kızın korkusunu gidermek için sakin ve kendinden emin bir tavırla söze karıştı:

—Kaptan işi biraz büyütüyor prenses...

... Bugün Ege ve Akdeniz'de yolculuk etmek, gölde balık tutmak kadar güvenlidir. Korsanların devri, çoktan geçti...

Kaptan Enriko kaba bir kahkaha attı:

—Ohooo..Ne geçtisi şövalye? Bugün Ege'ye açılan on gemiden dördü korsanlara yem oluyor...

Şövalyenin Kaptana dikilen bakışlarında ani bir öfke kıvılcımı tutuştu. Sesini iyice sertleştirerek onu azarladı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 EKİM 1978 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 248 FİYATI: 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

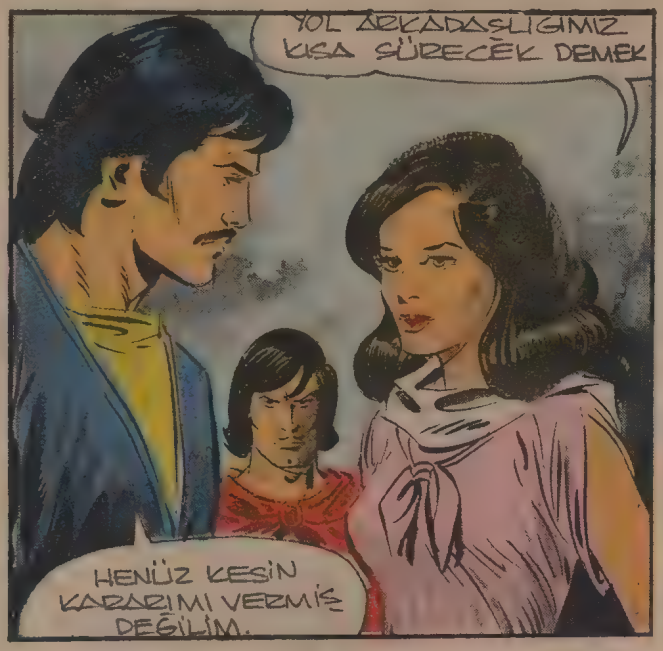

—Kaptan, bu gibi şeyler, kadınların önünde konuşulmaz.Hem bu gemide,Prenses Tamara'yı Venedik'in en usta kılıcının koruduğunu unutmamak gerek.Korsanlar yolumuza çıkarlarsa hakkından gelmesini bilirim..

Kaptanla Şövalye tartışırken,Prenses Tamara,Kara Murat'a sordu:

—Kararınız nedir? Yakın bir adada inmek mi,yoksa bizimle beraber Venedik'e gelmek mi?

—Bazı işlerim var..Adalardan birinde inmeyi düşünüyorum.

—Yazık..Yol arkadaşlığımız kısa sürecek demek...

—Henüz kesin kararımı vermiş değilim..

—Öyleyse düşünmek için daha vaktiniz var..

Kara Murat'ın,Prenses Tamara'ya dikilen gözlerinde okşar gibi tatlı bir ifade belirdi. Genç kızın davet edici sesi onu büyülemişti sanki..

—Bir erkeğin fikrini kolayca değiştirebilirsiniz prenses,dedi..

Bu arada Şövalye Giovanni'nin hırçın gölgesi hızla aralarına girdi..Adam,dişlerini gıcırdatarak:

—Az önce seni bağışlamıştım yabancı,diye homurdandı.Ama görüyorum ki,akıllanmamışsın..Prensesi yine rahatsız ediyorsun...

Genç kız itiraz etti:

—Hayır şövalye... Yanılıyorsunuz..Rahatsız olmuyorum.Rica ederim bu kıskanç tavırları bırakın.

Şövalyenin yüzü Prensesi titreten zalim bir gülümsemeyle gerildi.Gözlerinde,Kara Murat'a karşı duyduğu öfke ateş gibi yanıyordu:

—Ben hiç yanılmam prenses,dedi.Bu adam sizi rahatsız ediyor.Bundan eminim.Anlaşılan onu kılıcımın ucuna geçirmem gerekecek...

Kara Murat,dünyaya metelik vermez,alaycı tavrını takındı.Şövalyenin öfkesi,yavaş yavaş hoşuna gitmeye başlamıştı:

—Zor bir iş dedi.Beni kılıcının ucuna nasıl geçireceğini,merak ettim doğrusu..

Şövalye kükredi:

—Sen beni tanımıyorsun galiba?

—Doğru..Tanımıyorum..Ama sen de beni tanımıyorsun..

—Ne çıkar bundan? Bugüne dek,karşımda iki dakikadan fazla dayanabilen silahşöre rastlamadım...

—Evet,belki iyi bir dövüşçüsün..Ama sana bir öğüdüm var dostum.Her kuşun eti

yenmez.Benimle uğraşmasan iyi edersin...

Şövalye sinirli bir kahkaha attı.

Bu yabancı artık çok ileri gitmişti.

Şimdi hiç acımadan onun göğsünde kanlı bir delik açabilirdi.Sesine sakin bir hava vermeye çalışarak konuştu:

—Çok kabadayı birine benziyorsun yabancı..Ama bana kalırsa ölümüne susadın sen. Küstahlıkta fazla ileri gittin çünkü.Hadi,prensesten ve benden özür dile de canını bağışlayayım...

Prenses Tamara konuşmayı kalbi parçalanarak dinliyordu.Hoşlandığı gencin hayatı, şövalyenin kararına bağlıydı.Gürcistan sarayında,dev yapılı dört muhafızı bir dakika içinde cansız yere seren bu müthiş şövalye,adının Kara Murat olduğunu öğrendiği yabancı genci birkaç hamlede öldürebilirdi.

Usulca Şövalye Giovanni'nin yanına yaklaştı ve titrek bir sesle:

—Bu genci öldürmenizi istemiyorum şövalye,diye fısıldadı.

Giovanni'nin gözlerinde öfke şimşekleri çaktı:

—Neden? Ondan hoşlanıyor musunuz yoksa?

—Belki...

—Hareketlerinizde ölçülü olmalısınız Prenses..Venedik'e gelin giden bir genç kız, böyle ne idüğü belirsiz serserilerle ilgilenemez..Eğer ilgilenirse,o kişi benim tarafımdan öldürülür...

Prensesin tatlı bakışları şövalyenin üzerinde okşarcasına dolaştı..Genç adam,bu gözlerin sihirine dayanamadı.Tamara'ya karşı kalbinin derinliklerinde ılık bir sevginin yeşer-

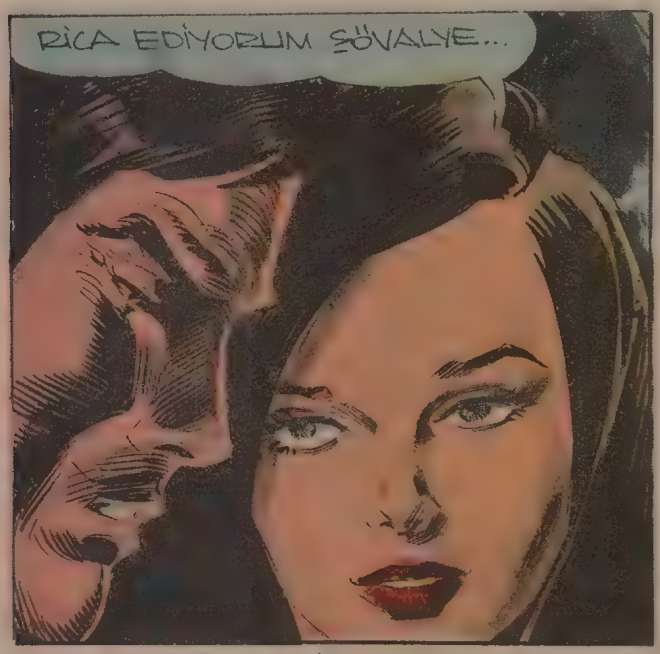

mekte olduğunu seziyordu.Bakışlarını ondan kaçırdı.Genç kızı kıramayacağını anlıyordu.

Tamara yumuşak bir sesle:

—Rica ediyorum şövalye, diye ısrar etti.

Giovanni başını eğdi.Duygularına yenilmiş kızın isteğini kabul etmişti.

Onların fısıltı halindeki konuşmasını Kaptan Enriko da Kara Murat da duymuyordu.

Kaptan Enriko "Şövalyeye rica etsem de,yabancıyı güvertede şişlese...Yoksa kamaram kirlenecek" diye düşünüyor,Kara Murat ise derin bir hayret içinde,genç kızın şövalye ile ne konuştuğunu anlamaya çalışıyordu.

Şövalye Giovanni,Prenses Tamara ile bir süre konuştuktan sonra Kara Murat'a dönerek seslendi:

—Kurtuldun yabancı! Prenses kan görmeye dayanamıyormuş.Bu nedenle seni bağışlıyorum...

Kara Murat birden,gururunun kırıldığını kalbinde buruk bir acının belirdiğini hissetti. Kırgın,fakat alay dolu bir sesle:

—Çok lütufkârsın şövalye,dedi.Ama yazık ki, ben bunu kabul edemeyeceğim.Belki sen bir kadının etekliği altına saklanabilirsin ama ben bunu yapamam...

Şövalyenin gözleri ansızın iri iri açıldı. Duyduklarına inanamamış gibi şaşkınlıkla haykırdı:

—Neee? Bana hakaret mi ediyorsun sen?

—Evet..Biraz öyle sayılır...

—Ölümüne susadın galiba? Seni bir vuruşta cehenneme gönderirim...

—Dene bakalım..Gücün yetecek mi?

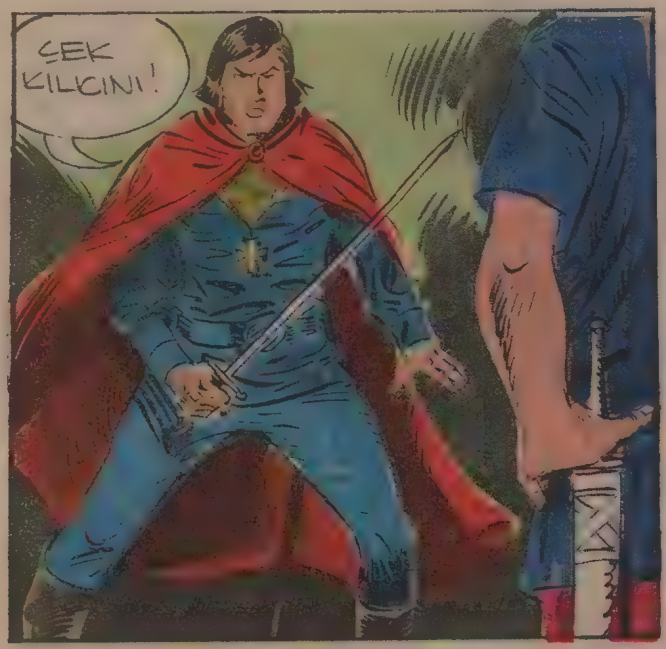

—Ne dedin,ne dedin? Hazreti İsa hakkı için ölmek istiyorsun sen!

—Lafı bırak..İki erkek,bir kadının önünde anlaşmazlığa düşerse laf kesilir, kılıçlar konuşur...

Şövalye Giovanni öfkeden boğulurcasına haykırdı:

—Bu çılgın neler söylüyor? Vallahi delirmiş..Artık yalvarsan da para etmeyecek.Seni elimden kimse kurtaramaz küstah!..

Kara Murat'ın yüzündeki alaylı ifade,şövalyeyi daha da kızdırdı.Kılıcını bir çekişte kınından sıyırdı,sesindeki korkunç öfkeyi gizlemeye çalışarak:

—Seni öldürmek istemiyordum,dedi.Ama bağışlanmaz bir hata işledin delikanlı.Bana hakaret ettin! Artık bunu kan temizler..Ne yapalım,sen istedin..Çek kılıcını!..

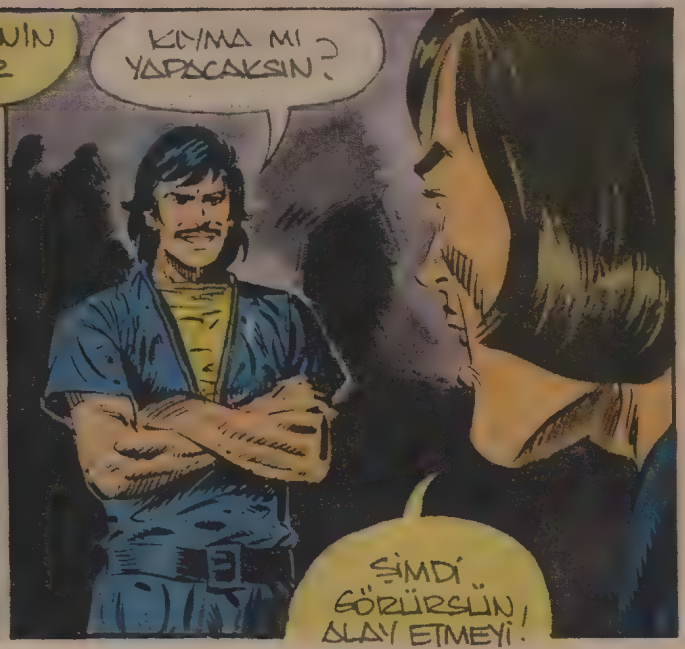

Kara Murat son derece sakin bir sesle sordu:

—Bitti mi? Söyleyeceklerinin hepsi bu kadar mı?

Delikanlının duruşunda,şövalyeyi ciddiye almıyormuş gibi hafif bir ifade vardı..

Şövalye buna daha da içerledi,sesi kamarada gök gürlemesi gibi patladı:

—Çek kılıcını diyorum serseri!..Seni parça parça doğrayacağım!...

Kara Murat kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak gülümsedi:

—Kıyma mı yapacaksın?

Şövalye daha da köpürdü:

—Şimdi görürsün alay etmeyi...

Bastırılmaz gür öfke yüreğini kavuruyor, siyah gözleri vahşi bir ışıkla yanıyordu.

Kaptan Enriko:

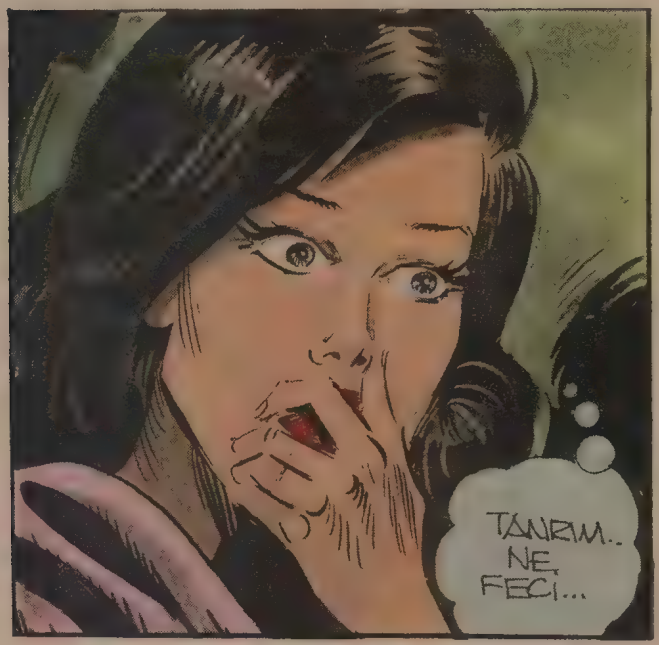

''Türk şimdi hapı yuttu'' diye söylendi.

Prenses Tamara heyecandan minik elini ağzına bastırmış,haykırmamak için kendini güç tutuyordu.Bakışlarında derin bir ıstırap vardı.Rengi sararmış,kalbi göğüs kafesini parçalayacak gibi çarpmaya başlamıştı.

Şövalye Giovanni ile Kara Murat şimdi kaptan kamarasının ortasında karşılıklı yer almışlardı.

İkisinin de kılıçları elindeydi..

Venedikli silahşör:

—Haydi bakalım,hücuma geç! dedi.

Kara Murat başını salladı:

—Hayır...Senin saldırmanı bekliyorum...

Kaptan Enriko,Kara Murat'a kızdığı halde,kamaranın alt üst olacağını düşünerek araya girmek istedi:

—Şövalye Giovanni,dedi.Sen bu cahil genci bağışla..Zavallı senin kim olduğunu bilmiyor.Affet onu...

Venedikli Şövalye:

—Hayır,diye gürledi.Onun bu küstahlığını nasıl bağışlarım? Sen çekil aradan.Onu mutlaka öldüreceğim,anlaşıldı mı?

Şövalye ansızın şimşek gibi atıldı.Kılıçlı kolu yıldırım gibi kalktı ve indi.

Bu darbeden o güne kadar hiç kimse kurtulamamıştı.

Fakat Kara Murat,yerinden kımıldamadan,usta bir bilek hareketiyle şövalyenin kılıcını havada çeldi...

Giovanni hayretler içinde:

—Tuhaf şey..dedi..Bu işi biraz biliyorsun galiba...

Kara Murat gülümsedi:

—Seni yenecek kadar...

Giovanni dişlerini gıcırdattı:

-Hâlâ konuşuyorsun..Konuş bakalım.. Az sonra soluğun kesilecek.Ölüler konuşamaz çünkü...

Şövalye kılıcını kaldırıp,kesin ve öldürücü hamlesine başlayacağı sırada,güverteden gelen gür bir sesle dona kaldı:

—Ufukta bir gemi var!..

—Siyah bir yelkenli hızla yaklaşıyor!...

Kaptan Enriko sarardı.

Giovanni'nin kılıçlı eli havada kaldı...

Prenses Tamara dehşet içinde:

—Tanrım!..Korsan gemisi olmasın sakın? diye bağırdı.

Kendini ilk toplayan Kara Murat oldu. Kılıcını kınına sokarak:

—İstersen düellomuza sonra devam edelim şövalye,dedi. Önce gidip yaklaşan şu gemiye bakalım..Dost mu düşman mı,öğrenmemiz gerek..

Giovanni öfkeyle homurdandı:

—Şansın varmış..Şimdilik elimden kurtuldun.. Ama az sonra yine karşı karşıya geleceğiz..O zaman...

—Evet,biliyorum..O zaman kıyma yapacaksın beni..Şimdi boş lafları bırakıp güverteye çıkalım.. Gelen korsan gemisiyse hepimiz birden kıyma olacağız demektir..

Prenses Tamara sapsarı bir yüzle konuşmaya karıştı:

—Korsan mı dediniz? Bu mümkün mü?

Kara Murat genç kızın,korku dolu,güzel gözlerine kısa bir an baktı, sonra kendisine özgü kibar tavrıyla:

—Sizi üzmek istemem ama,büyük bir ihtimalle korsan gemisi bu..dedi.

Prenses Tamara kaygılı bir sesle mırıldandı:

—Ben korsanlardan çok korkarım.Korsan ölüm demektir çünkü..Ya siz? Siz korkmaz mısınız ölümden?

Kara Murat'ın yüzünü pırıl pırıl bir gülümseme kapladı:

—Ben ölümden korkacak kadar hayata bağlı değilim..Şu gemiye binmeden birkaç saat önce,başım cellat baltası altında kopmak üzereydi.. İnsan ölüme bile alışıyor...

Genç kız hayretle kaşlarını kaldırdı:

—Demek bir kanun kaçağısınız siz? Cellat baltasından kurtulan bir kaçak.Bunu anlamalıydım..Çünkü çok gezmiş,çok görmüş çok acı çekmiş gibisiniz...

—Evet..Şu kısa ömrümün yarısını ölümle koyun koyuna geçirdim.Bu yüzden ölüm sözcüğü beni etkilemiyor.

Kara Murat sözlerini bitirdikten sonra hızlı adımlarla yürüyüp,kapıyı açarak güverteye çıktı..

Prenses Tamara hem hülyalı,hem sevgi dolu bir hayranlıkla uzun süre onun arkasından baktı..

Konuşulanları Şövalye Giovanni de can kulağıyla dinlemişti.Prenses Tamara'nın yanına yaklaşarak karanlık bir gülümsemeyle:

—Söylemiştim size,dedi.Bu adam haydutun biri.Kimbilir ne yaptı ki,onu cellata verdiler?..Serseri bir serüvenci...

Prenses Tamara'nın birden kaşları çatıldı sesi ilk kez çok sert ve azarlar gibi çıktı:

—Bence öyle değil,şövalye..

—Yaa.Demek onu savunuyorsunuz?..

—Evet..Bir insanın arkasından konuşulursa,ben onu savunurum..

Şövalye Giovanni hırsından dudaklarını kemirdi:

—Ona karşı bir zaafınız olduğunu anlıyorum.Ama yemin ederim ki,şu korsan tehlikesi

geçer geçmez,ilk işim onu gebertmek olacak. Üzülseniz bile artık bu işi yapmak zorundayım Prenses...

Başıyle genç kızı selâmladı,sonra sert adımlarla yürüyerek güverteye çıktı...

Bütün gemiciler,sancak tarafındaki küpeşteye yaslanmış,uzakta görülen gemiyi kuşkulu gözlerle izliyorlardı..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 KASIM 1978 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 249 FİYATI 200 KURUŞ

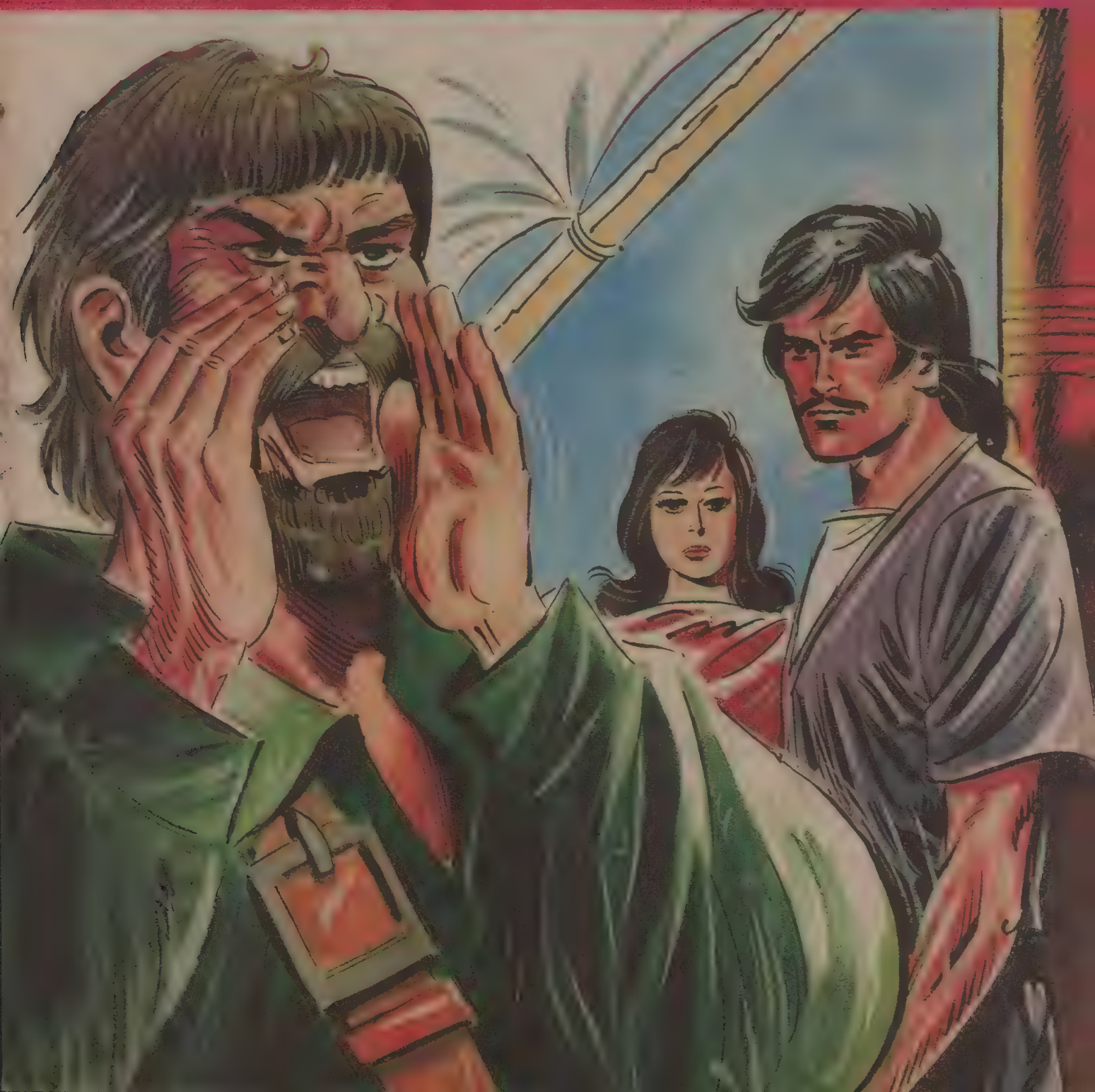

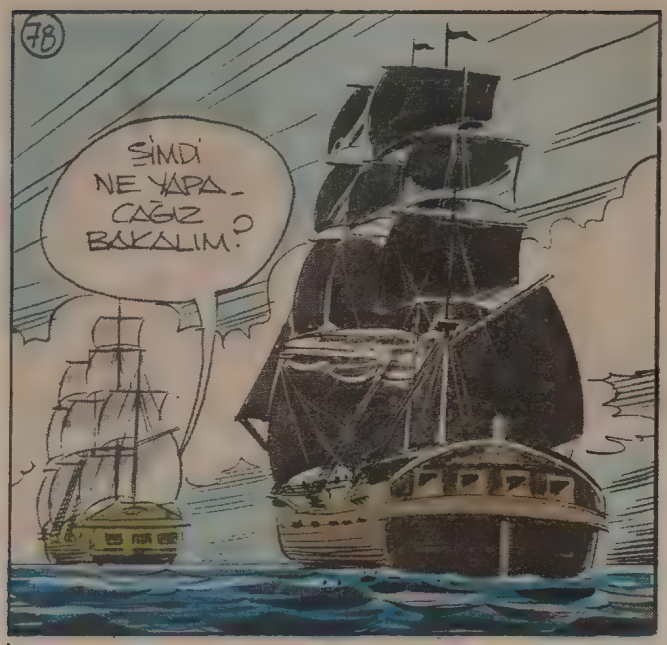

Yelkenleri şişmiş, hafifçe iskele tarafına eğilmiş olan yabancı gemi, sert rüzgârla kendilerine doğru yaklaşıyor, aralarındaki mesafe her an biraz daha azalıyordu.

Kara Murat'tan az sonra Şövalye Giovanni de kaptan köşküne tırmandı. Şövalyenin gelmesi üzerine Kaptan Enriko dürbününü indirerek başını ona çevirdi:

—Şimdi ne yapacağız bakalım?

Şövalye kızdı:

—Ne demek, ne yapacağız? Gerekirse dövüşeceğiz elbette...

Kara Murat dürbünü aldı, gözlerine götürerek yaklaşmakta olan gemiyi uzun uzun inceledi. Onun da yüzünde , kaptanınkine benzer endişeli bir ifade belirmişti.

Hiç ses çıkarmadan kenara gitti, dirseklerini küpeşteye dayayarak dürbünü yeniden

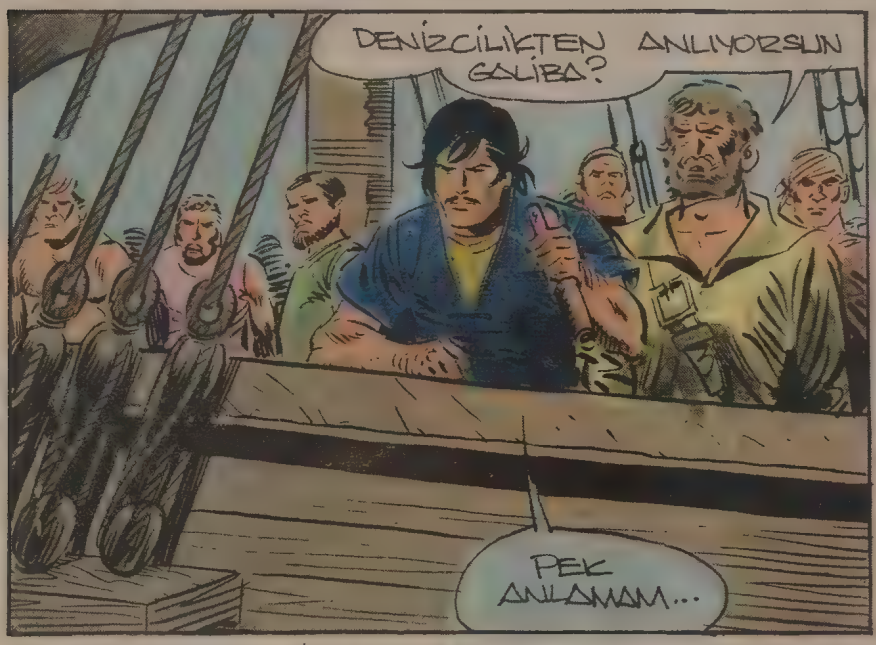

gözlerine yaklaştırdı. Bu defaki incelemesi daha uzun sürdü.

Gözleri, geminin orta direğinde dalgalanan siyah bayrağa takıldı. Sonra güvertedeki top namlularını saymaya çalıştı.

Kaptan Enriko, sabırsız bir hareketle Kara Murat'ın yanına yaklaştı:

—Denizcilikten anlıyorsun galiba? Söyle bakalım fikrin nedir? Şu siyah gemiden kurtulabilecek miyiz?

Kara Murat,dürbününü indirdi, kısa bir an düşündü, sonra kaptana titreyen bir gülüşle:

—Denizcilikten pek anlamam, dedi. Ama, bana kalırsa güzel ,sağlam ve tehlikeli bir gemi... Tam otuziki topu var...

Kaptanın rengi uçtu, bakışlarını kapkara bir umutsuzluk kapladı:

—Ne demek istiyorsun, açık şöyle...

—Şunu demek istiyorum ki yaklaşan Korsan Dalbaran'ın gemisidir.. Şeytan korsan geliyor...

—Emin misin?

—Üzgünüm ama, evet...

Kaptan Enriko, yumruklarını sıkarak kaba bir küfür savurdu:

—Allah kahretsin. Kör talih geldi yine

bana çattı...

Kaptanın sararan yüzü, şimdi mosmor olmuştu. O gelen geminin Korsan Dalbaran'a ait olduğunu çoktan anlamıştı ama emin olmak istiyordu:

—Yolumuzu keser mi acaba? diye mırıldandı.

Kara Murat, kayıtsız bir tavırla omuz silkti:

—Bundan şüphen olmasın. Korsanların işi bu...

—Allah belâsını versin. Bula bula bizi mi buldu? Şimdi ne yapacağız?

—Ne yapabilirsiniz?

Kaptan Enriko kaşlarını çattı:

—Ya dövüşmeli, ya da kaçmalıyız. En iyisi kaçmak...

—Neden?

Kaptan Enriko Kara Murat'a ters ters baktı, soğuk bir tavırla:

—Dövüşmek için deli olmam gerek. Benimkinin üç misli topu var. Adam sayısı ise en az on misli fazla...

—O halde kaçmaktan başka çare kalmıyor...

Kaptan Enriko kapkara bir umutsuzluk içindeydi. Sesi titriyordu:

—Evet, kaçmaktan başka çare kalmıyor ama bu da çok zor. Baksana, benimkinin iki misli yelkeni var...

—Korkunun ecele faydası yok kaptan. Bir karar vermek zorundasın. Kötü bir karar bile, kararsızlıktan iyidir...

Yanlarına yaklaşan Şövalye Giovanni boğuk bir sesle:

—Siyah geminin üzerimize doğru gelişi, niyetinin iyi olmadığını gösteriyor, dedi. Biz dövüşmekten korkmayız ama, gemide değerli bir emanet var. Prenses Tamara'yı sağ salim Venedik'e götürmem şart...

Kaptan Enriko, sesi heyecandan düğümlenerek sordu:

—Ne yapmamı tavsiye ediyorsun şövalye?

—Yelkenleri biraz daha açıp, korsanların erişemeyeceği bir hıza ulaşmak gerek...

—Bu imkânsız.. Yelkenleri bizimkinden çok fazla...

Kara Murat, güven veren sakin sesiyle söze karıştı:

—Korsan gemisinin yelkenlerinin fazlalığına bakma kaptan. Uzun zamandır denizde olduğu belli. Dürbünle baktım. Adamlar çok yorgun görünüyor. Bana kalırsa yelkenleri biraz daha rüzgâra doğru çevirip kaçmaya bakmalı.. Bu konuda şövalye haklı...

Umutsuzluk içinde olan kaptan kendini kaybetmiş bir halde haykırdı:

—İkinizin de denizcilikten hiç anlamadığı belli oluyor. Dediğinizi yapsam ne olacak? Uçsuz bucaksız denizin ortasında nereye kaçacağız?

—Bir yere kaçmaya gerek yok. Yolumuza devam edeceğiz. Aradaki mesafeyi korumak bile, kurtulmak için yeter...

—Rüzgârı tutturabilirsek doğru ama ya rüzgâr dinerse? Bu mevsimde Ege rüzgârlarına pek güven olmaz...

Kaptan Enriko, kendi kendine küfretti. Talihine kızıyor, bir türlü karar veremiyordu.

Sonunda, geri dönmeye karar verdi. Ege'ye yeni açılmışlardı. Sahile yakın sayılırlardı:

—Geri dönüp, bir limana sığınalım, dedi.

Kara Murat, Kaptanın üzerine yürüyerek haykırdı:

—Çılgınlık bu.. Geriye dönmek, rüzgâra karşı gitmek demek. Bu da intihardan farksız olur. Korsan gemisi çok çabuk yetişip önümüzü keser...

Kaptan birden kızdı, başını gururla dikti, gözlerinden öfke kıvılcımları saçılıyordu:

—Senden emir alacak değilim yabancı.. Bu geminin kaptanı benim ve benim dediğim olur.

Kaptan Enriko, Kara Murat'ın cevabını beklemeden kumanda köprüsüne koşup gemicilere emirler yağdırmaya başladı.

Tayfalar, ani ters manevra karşısında bir an şaşırdılar. Ama sonra sessizce direklere tırmanarak kaptanın emirlerini uygulamaya başladılar.

Artık herkes, büyük bir tehlike karşısında olduklarını anlamıştı.

Uzaktaki korsan gemisi gittikçe yaklaşıyordu. Kara Murat, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup, sessizce beklemeye başladı. İçinden "Bu adam deli. Bu ters manevra ile kaçacağına kendini korsanların kucağına atıyor" diye düşünüyordu.

Birden yanı başında Prenses Tamara'yı gördü. Genç kızın yüzü heyecandan sararmıştı. Prenses, elini kuşkuların zalimce gezdiği alnında dolaştırarak:

—Tehlike, gerçekten büyük mü? diye sordu.

Kara Murat, esefle başını sallayarak onayladı:

—Ne yazık ki öyle..Kaptan Enriko iyi bir

şerek ölmek daha iyi...

—Demek o kadar korkunç insanlar bunlar...

—Özellikle kadınlara karşı...

—Ne demek istiyorsunuz?

—Sizi korkutmak istemiyorum..Bu korsanlar hiç bir yasa tanımayan, ipten kazıktan kurtulmuş haydutlardır. Ama söz veriyorum ben sağ oldukça, korsanlar size bir şey ya-

insan ama, iyi bir denizci değil. İnatçı ve bilgisiz. Kanlı bir dövüşe hazır olmalıyız. Çünkü en geç bir kaç saat içinde korsan gemisi bize yetişir...

—Hiç umut yok mu?

—Var.. Dövüşe dövüşe ölmek....

—Şaka mı ediyorsunuz?

—Hayır, gerçeği söylüyorum. Çünkü korsanların eline canlı olarak geçmektense dövü-

pamayacaklar...

Arkalarından sert ve boğuk bir ses geldi. Şövalye Giovanni'nin sesiydi bu. Adamın yüzü sinirli bir gülümsemeyle gerilmişti:

—Buna gerek yok yabancı. Prenses benim kılıcımın himayesindedir...

Kara Murat, garip bir şekilde güldü:

—Bir fazla kılıcın zararı olmaz sanırım. .

Şövalyenin dudaklarında karşısındakini küçük gören bir ifade belirdi:

—Belki, fakat yardımına ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Hem öldüreceğim bir insanın yardımını kabul edemem...

—Demek korsan tehlikesi geçtikten sonra beni öldürmeye kararlısın?

Şövalyenin bakışlarında ölüm alevleri vardı:

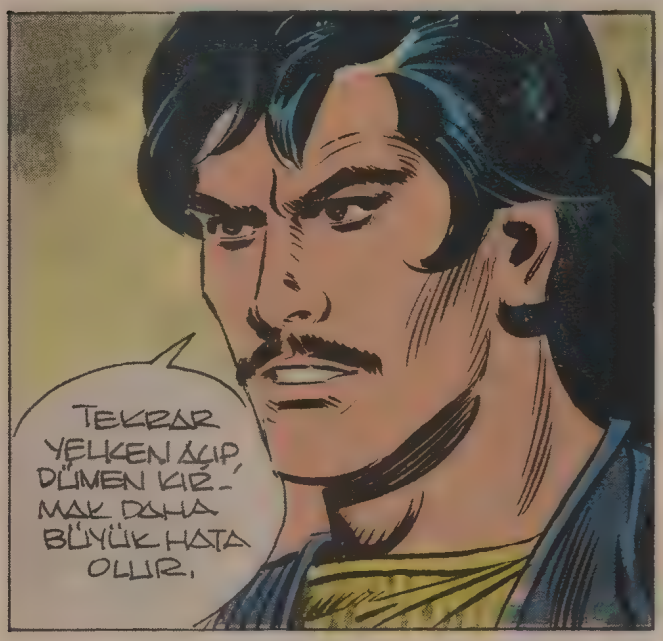

dinlememekle yaptığı hatayı çok geç anlamıştı. Gururu kırılmış bir halde boyun büküşü, kaptanın içine gömüldüğü çaresizliği gösteriyordu.

Kara Murat:

—Tekrar yelken açıp, dümen kırmak daha büyük bir hata olur. Korsan gemisine saldırmak için aradığı fırsatı vermiş oluruz..

—Yani yapacak bir şey yok mu demek istiyorsun?

—Bundan şüphen olmasın...

Bu sırada Kaptan Enriko soluk soluğa yanlarına geldi. Terden sırılsıklam olmuş yüzünü bir denşet ifadesi kaplamıştı. Kara Murat'ın önünde durarak boğulurcasına konuştu:

—Hakkın varmış yabancı.. Korsan gemisi aradaki mesafeyi hızla kapatıyor. Şimdi ne yapacağız?

Kaptan Enriko, Kara Murat'ın sözlerini

—Artık çok geç. Bu durumda kaçmaya çalışmayı bırakıp, dövüşe hazırlanmak gerek...

Kaptan, umutsuzlukla yumruklarını sıktı, yüzünü derin bir acı kaplamıştı:

—Bir deniz savaşı ha? Tanrım.. Bu ne şanssızlık? Bu dev gibi gemiyle başa çıkmak imkânsız...

Kara Murat buz gibi soğuk bir sesle mırıldandı:

—Bu sonucu sen hazırladın kaptan Dövünmenin yararı yok. Adamlarına emir ver, topları hazırlasınlar...

—Tanrım, sen yardım et. Hangi kuvvetle dövüşeceğim? Bu canavarlarla başa çıkmak mümkün mü?

Kara Murat, emreden bir sesle tekrarladı:

—Sana topları hazırlat dedim kaptan. Tek şansımız dövüşmek. Bazen küçük bir kuvvetle koca ordular yenilebilir.

Kaptan Enriko, Kara Murat'ın eşsiz cesareti ve inanılmaz soğukkanlılığı karşısında o kadar şaşırdı ki bu şaşkınlık ona korkusunu unutturdu:

—Demek umutlusun yabancı?

—Evet...

—Şimdiye kadar kaç kez deniz savaşına katıldın?

—Hiç....

Kaptanın gözleri hayretle büyüdü:

—Anlamadım.. Ne demek bu?

—İlk defa bir deniz savaşına giriyorum demek...

—O halde sen bir çılgınsın..Bizi de felâkete sürüklüyorsun...

—Boşuna konuşuyoruz kaptan..Korsan Dalbaran,esir aldığı kimselere hayat hakkı tanımaz..Bu savaş sırasında ölsek bile kaybedecek bir şeyimiz yok ki...

Kaptan Enriko bir an düşündü sonra ''Haklısın'' der gibi başını eğdi.

Kara Murat sordu:

—Kaç adamınız var?

—Elli.. Oysa korsanların en az iki yüz kişi olduğuna bahse girerim...

—O halde yapılacak şey basit.. Adamların bizim gemiye çıkmalarına fırsat vermeyeceğiz.. Göğüs göğüse bir dövüşte bizi mutlaka haklarlar...

—Ne yapacağız öyleyse?

—Savaşı toplarla kazanmaya çalışacağız. Kara savaşlarında çok top kullanmıştım. Top-

uyardı:

—Tek şansımız, korsan gemisini uzaktan top ateşi ile batırmak.. Bunu yapamazsak, ölümlerden ölüm beğenmemiz gerekecek. Şunu unutma kaptan, başarımız sana bağlı. Korku, kuşku ve kararsızlığa ayıracak zamanımız yok. Sen gemiyi top atışına en uygun durumu sağlayacak şekilde yönet, gerisini de ba-

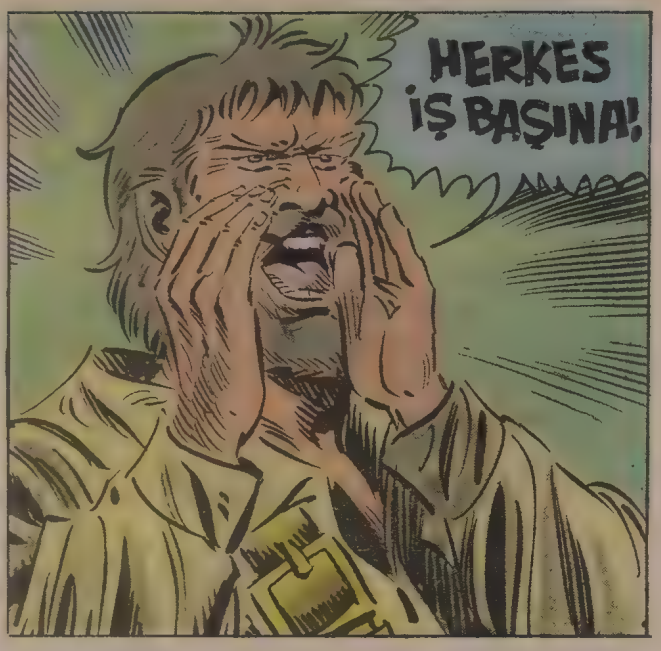

ların yönetimini bana bırak, savaşın topla nasıl kazanıldığını göstereyim...

Kaptan Enriko, adamlarına gerekli talimatı verdi. Kara Murat derhal namluların temizlenmesini, topların barut ve gülle ile doldurulup, atışa hazır hale getirilmesini emretti.

Kara Murat, güvertedeki topların yanına gitmeden önce, Kaptan'a dönerek onu son kez

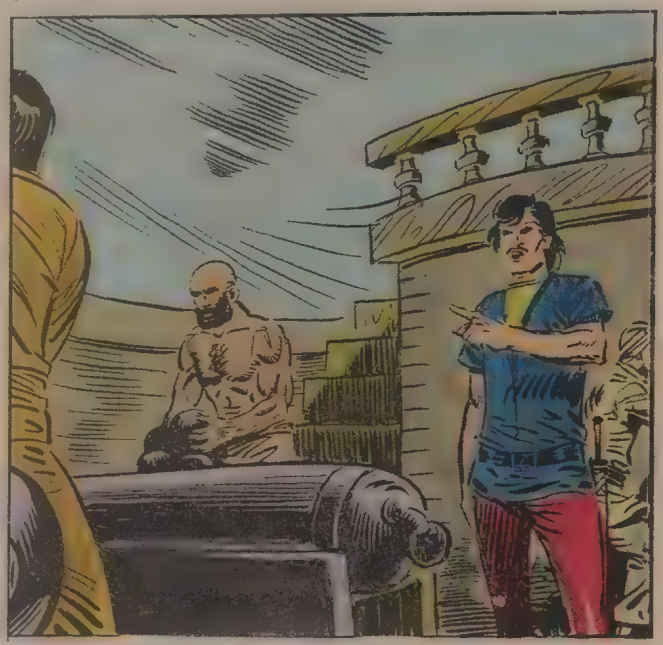

na bırak. Bir kumar oynuyoruz. Bu kumarı kazanmak için cesarete ihtiyacımız var...

Az sonra Kara Murat, topların başında yoğun bir çalışmaya başlamıştı. Tayfalara emirler yağdırıyor, uzun süredir kullanılmamış olan topların atışa hazırlanması için sağa sola koşuyor, güllelerin yerleştirilmesini bizzat denetliyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 KASIM 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✱ SAYI: 250 FİYATI 200 KURUŞ

Korsan gemisi artık iyice yaklaşmıştı. Kara Murat namluları düşmana çevirip, ilk darbeyi indirmek için uygun bir fırsat beklemeye başladı.

Dakikalar ilerledi, aradan bir saat geçti. Korsan gemisi, şimdi top menzili içindeydi.

Kara Murat tayfalara hazır olmalarını emretti.

İsabetli atış yapabilmek için, Kaptan En-

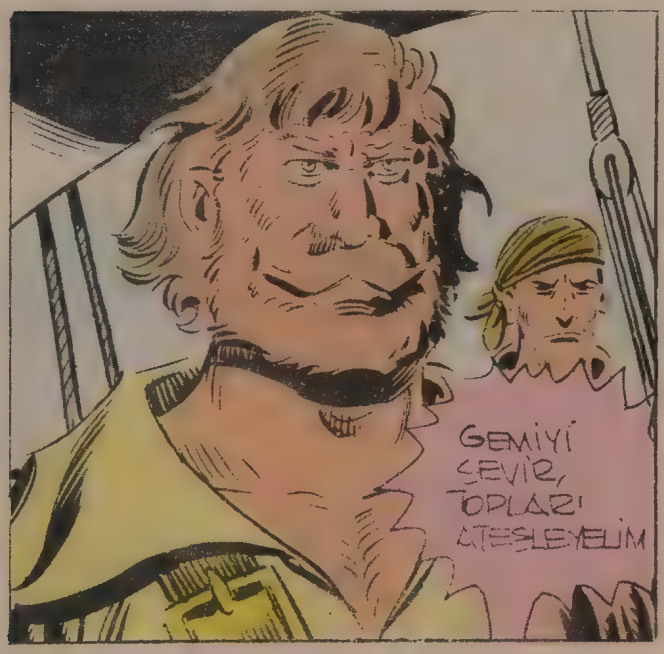

kırdı.

—Korsan gemisi bizden çok hızlı kaptan. Kaçmamız olanaksız. Gemiyi çevir, topları ateşleyelim. Son şansımızı kaybediyoruz.

Kaptan onu dinlemedi. Korsan gemisi yaklaştıkça korkusu artmış, dövüşmekten vazgeçerek olanca gücüyle kaçmaya karar vermişti.

Kara Murat, güvertede çaresizlik içinde

riko'nun geminin hızını kesip yan dönmesi gerekiyordu.

Kara Murat:

—Haydi kaptan diye bağırdı.

Fakat Kaptan Enriko Kara Murat'ın seslenişine aldırış bile etmeden yoluna devam etti. Birden ne olmuştu bu adama? Panik içindeydi...

Kara Murat ,boğuk bir sesle tekrar hay-

kıvranırken, karşı gemiden bir top patladı, ağır bir gülle Venedik gemisinin yakınına düşerek suları havaya püskürttü.

Kara Murat öfkesinden kuduracak gibiydi. Kaptan Enriko'nun kararsızlığı onu çılgına döndürmüştü. Derin bir üzüntü içinde:

"Korsanlar bizden önce harekete geçti" diye söylendi.

Bu sırada yanı başında Prenses Tamara'nın solgun yüzünü gördü. Genç kızın çok korktuğu belliydi. Onun iki adım gerisinde de Şövalye Giovanni duruyordu. Bir eli kılıcının kabzasındaydı.

Kara Murat şövalyeye:

—Sen prensesi kamaraya götür, diye bağırdı.

Şövalye Giovanni, Kara Murat'ın sesin-

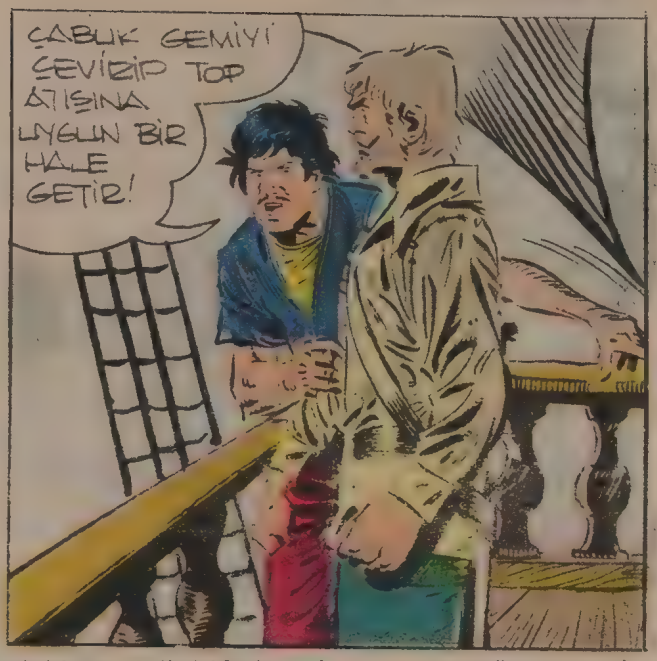

deki emredici ifadeye kızmasına rağmen sesini çıkarmadı. Tamara'nın koluna girerek:

—Evet, biz aşağıya gidelim. Güverte sizin için tehlikeli, dedi.

Kara Murat hızla merdivenleri tırmanarak Kaptan Enriko'nun yanına çıktı, adamı kolundan tutup sarsarak haykırdı:

—Çabuk gemiyi çevirip top atışına uygun bir hale getir. Son fırsatı da kaçırıyoruz..

Kaptan, korku ve dehşetin sararttığı yüzünü Kara Murat'a çevirmeden:

—Sen delisin, dedi. Bir an sana inanır gibi olmuştum ama şimdi bu korsanlarla savaşmanın imkânsız olduğuna karar verdim. Tek çare kaçmak, anlıyor musun kaçmak..

Kara Murat'ın gözlerinden öfke alevleri fışkırdı:

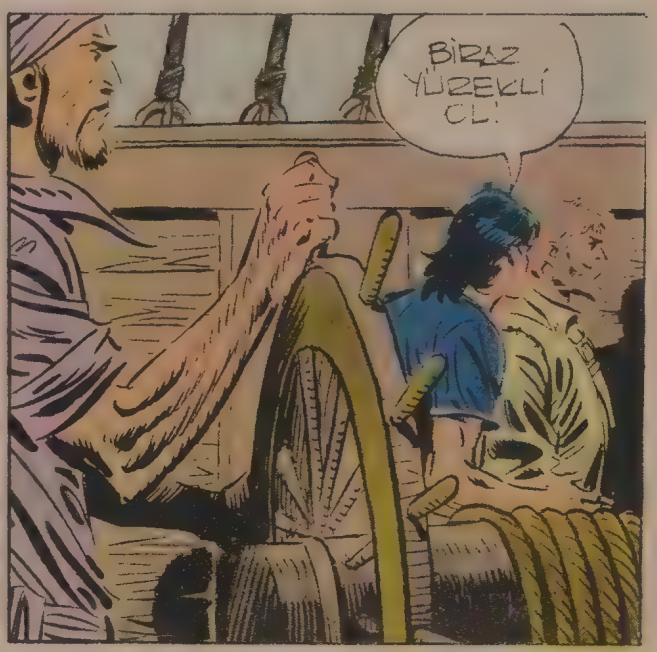

—Aptallık etme kaptan. Her geçen an tehlikeyi artırıyorsun. Daha önce dediklerimi yapmadığın için bu duruma düştük. Biraz yürekli ol...

—Çarpışmayı göze alamam!...

—Almak zorundasın.. Korsan gemisi çok hızlı.. En geç yarım saat sonra bize yetişmiş olur...

Kaptan Enriko, korkunç bakışlarını Kara Murat'a çevirdi, kaba bir sesle homurdandı:

—Bu geminin kaptanı benim. Kararları ben veririm.. Haydi çek git yanımdan...

—Dinle kaptan...

—Defol,senden emir alacak değilim...

Bu sırada korsan gemisinden atılan ikinci top, Venedik gemisini sarstı. Ağır gülle kalyonun orta direğini parçalayarak güverteye

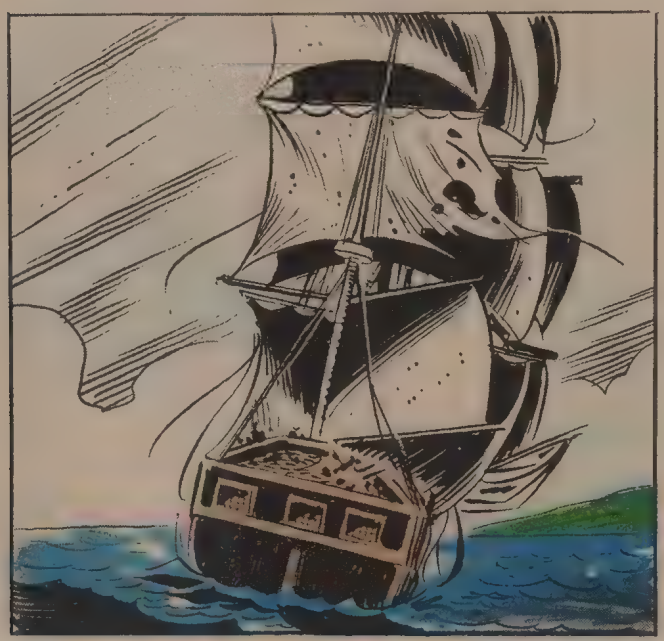

yende ya denizin dibini boylayacağız, ya da korsanlara esir olacağız.

Aynı anda ikinci bir gülle gemiyi şiddetle sarstı.

Üçüncü gülle dümeni parçaladı.

Artık Venedik gemisini kontrol etmek olanaksızdı. Kalyon rüzgâra ve dalgalara uyarak sağa sola yalpa vurmaya başlamıştı.

devirdi...

Dehşet çığlıklarına acı inlemeler karıştı İki tayfa kalın direğin altında ezilmişti.

Kaptan Enriko'nun kolları umutsuzca yanlarına sarktı. Zayıf, bitkin ve ezik bir sesle Kara Murat'a sordu:

—Şimdi ne yapacağız?

Kara Murat acı acı başını salladı:

—Yapacak bir şey kalmadı kaptan.. Sa-

Kaptan Enriko'nun kararsızlığı yüzünden her fırsatı kaçırmışlar, korsan gemisini batıracakları yerde, gülleleri kendileri yemişlerdi.

Kaptan inledi:

—Yapacak hiç bir şey yok mu?

Kara Murat:

—Var, dedi.

—Nedir o?

—Dövüşe dövüşe ölmek. Korsan gemisi on dakika sonra bizi rampa edecek...

Kaptan pişmanlıkla boynunu büktü:

—Evet, seni dinlememekle hata ettim.. Teknede büyük bir yara açıldı. Dümenimiz parçalandı. Artık manevra bile yapamayız...

Siyah gemi, rampa etmeye hazırlanıyordu.

Korsanların zafer çığlıklarını dinleyen Kara Murat, acı acı gülümsedi:

—Neredeyse kancaları atacaklar..Az sonra güvertede kan gövdeyi götürecek..Ben kamaraya inip prensesin yanında bulunayım. Çünkü sağ kaldığım sürece onu koruyacağıma dair söz verdim...

Kaptan Enriko, uzaklaşan Kara Murat'ı boş gözlerle izledi. Artık her şeyin bittiğini anlamıştı...

Korsan gemisi hızını kesti. Avının kaçamayacağını anlayan bir canavar gibi ağır, fakat emin bir şekilde ilerliyordu.

Venedik gemisine atlamak için iplere tırmanan korsanların terden ıslanmış yarı çıplak vücutları yağlanmış gibi parlıyor, güvertede dört adam, ellerindeki çengelleri karşı gemiye atmak için hazır bekliyordu.

"Her şey bitti" diye mırıldanan Kara Murat hızlı adımlarla güverteyi geçip, merdivenlerden inerek kamaraya girdi.

Peş peşe patlayan toplardan son derece korkan Prenses Tamara kireç gibi beyazlaşan yüzüyle Tanrı'ya dua ediyor, onun birkaç adım gerisinde duran Şövalye Giovanni de:

"Gerçekten işimiz Allah'a kaldı" diye düşünüyordu.

Şövalye, bütün cesaretine ve kendine olan sonsuz güvenine rağmen durumun umutsuz olduğunu anlamıştı.

Günlerden beri Korsan Dalbaran hakkında duyduklarından, onun ne kadar acımasız, ne kadar vahşi ve zalim bir adam olduğunu öğrenmiş bulunuyordu.

Korsanın kendilerini derhal öldürteceği muhakkaktı.

Buna rağmen, soğukkanlılığını bozmadan, okşar gibi yumuşak bir sesle Prenses Tamara'yı teselli etmeye çalışıyor, bir yandan da acı acı şöyle düşünüyordu:

"Bahar çiçeği kadar taze olan bu güzel kızı canavarların eline nasıl teslim edeceğim? Prenses olmasaydı, kanımın son damlasına kadar dövüşerek, şerefimle ölürdüm. Ama onu yalnız bırakamam..."

Kara Murat, şaşkın, yıkık, ezik bir perişanlık içinde dua eden Tamara'nın önünde durdu, genç kızı ruhuna kadar titreten bir sesle:

—Cesaret prenses, dedi. Biraz kendinizi toplayın. Ölüm karşısında bile bu kadar umutsuzluk iyi değildir.

Tamara, başını kaldırdı. Göz pınarlarında yaşlar vardı:

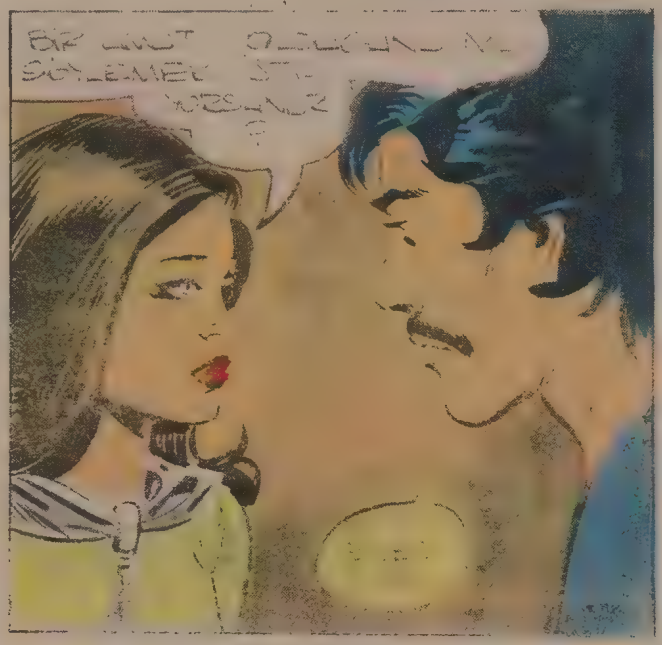

—Bir umut olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

—Evet... Bana güvenirseniz belki sizi kurtarabilirim.

—Nasıl?

—Anlatmaya vakit yok. Yalnız kılıcımın himayesinde olduğunuzu bilin ve bunu düşünerek biraz rahatlayın.

Kara Murat, pencereye giderek artık iyice yaklaşan korsan gemisini soğuk bakışlarla süzdü.

Şövalye Giovanni, Prenses Tamara'ya doğru eğilerek:

—Bu adam palavracının biri!. diye fısıldadı. Vaktimiz olsa ona iyi bir ders vermek isterdim. Neyine güveniyor acaba?

Prenses, gözlerini Kara Murat'a dikti ve iç geçirdi:

—Bilmem.. Ama nedense ben ona inanıyorum...

Bu soğuk cevapla şövalye kalbine hançer yemiş gibi sarsıldı, yüzü sapsarı kesildi, genç kıza acı acı sitem etmeye hazırlanırken gemi müthiş bir şekilde sarsıldı. Tahtalar çatırdadı.

Korsan gemisi rampa etmişti.

Halat gıcırtıları ve zincirlerin şakırdamasına korkunç insan çığlıkları karıştı.

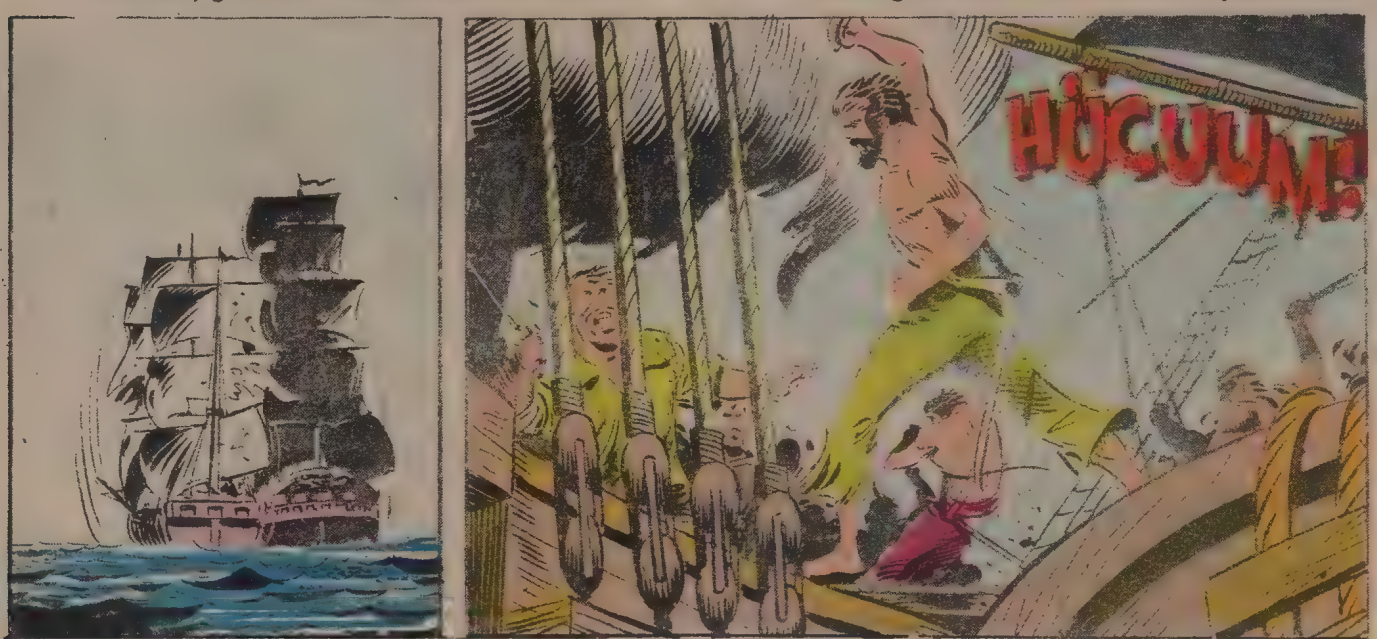

Korsanlar Venedik gemisini istilaya başlamışlardı.

Acı sesler, feryatlar, kılıç şakırtıları ve tabanca gürültüleri arasında on dakika geçti.

Güvertede tüyler ürpertici, kanlı bir boğuşma oluyordu.

Sayıları elli kadar olan Venedikli tayfalar, deniz kurtlarının karşısında cesaretle döğüşüyor, vuruşa vuruşa ölüyorlardı.

Gemiler çatırdıyor, tahtalar boğuk sesler çıkararak ayrılıyor, korsanlar kudurmuş canavarlar gibi saldırıp önlerine geleni vahşice biçiyordu.

Bu bir katliamdı.

Az sonra sesler azaldı ve yavaş yavaş kesildi...

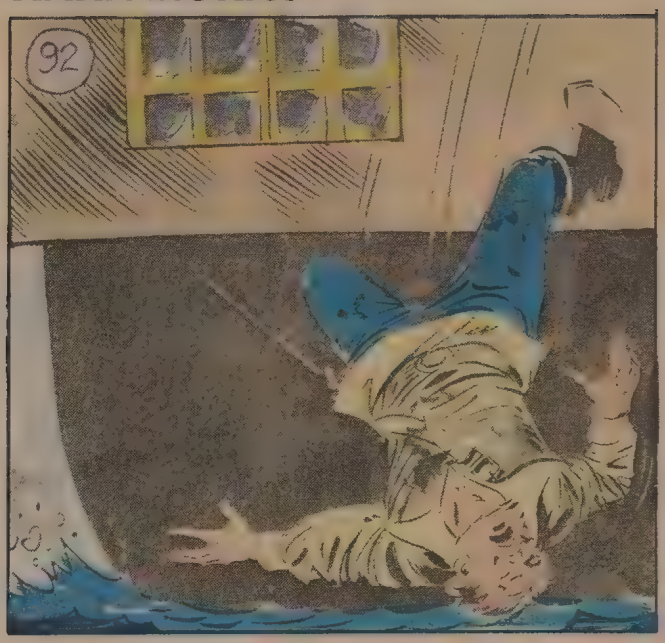

Savaş bitmişti. Şimdi sadece yaralıların iniltileri duyuluyordu.

Gözleri pencereye kayan Prenses Tamara güverteden atılan iri bir cismin denize düştüğünü görerek hafif bir çığlık attı.

Kaptan Enriko'nun cesediydi bu...

Arkadan biri daha atıldı. Sonra bir tane daha.. Ve cesetler birbirini izledi...

Güverteyi insan ölülerinden temizleyen korsanlar neşe içinde şarkı söylemeye başladılar.

Kalın ve kaba sesleri genç kızı ürküttü. Bakışlarında tarif edilmez bir korku vardı.

Alnı ter içinde kalan Kara Murat heyecanla:

—Vakit geldi! dedi. Korsanlar birkaç dakika sonra bizi bulurlar. Unutmayın, sizi belki kurtarabilirim. Bunun için ne dersem aynen yapın...

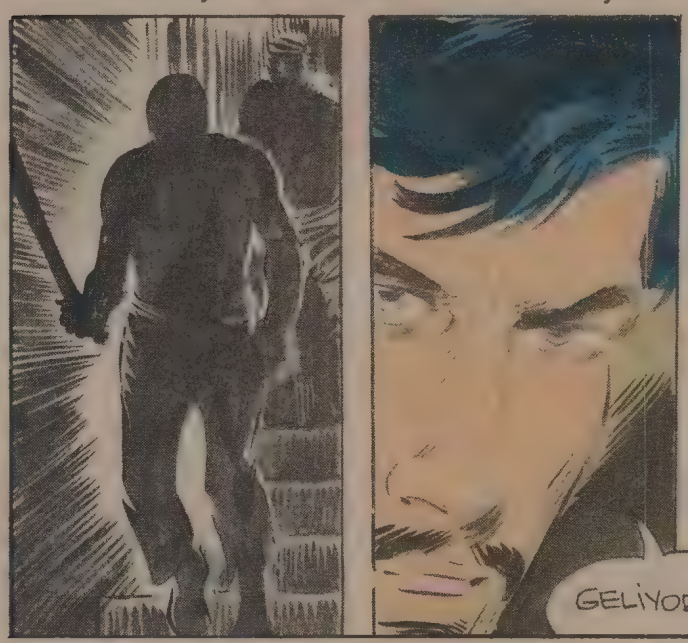

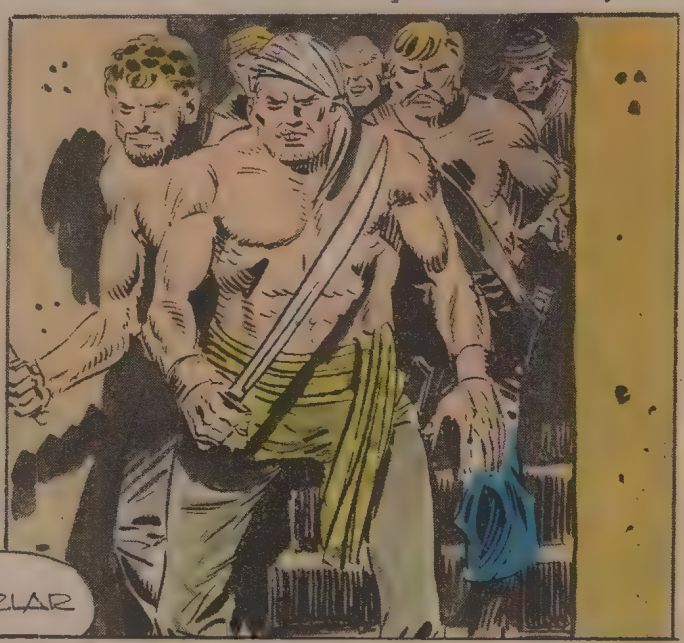

Vahşi fırtınanın yarattığı dalgalar gibi güverteyi silip süpüren ve geminin üzerinden ölüm rüzgârı gibi geçen korsanlar, teknede başka canlı olup olmadığını anlamak için aşağıya inmeye başladılar.

Kara Murat:

—Geliyorlar! diye fısıldadı.

Şövalye elini kılıcının kabzasına attı:

—Derimi pahalıya satacağım...

Prenses hıçkırdı:

—Yalvarırım beni onlara bırakmayın...

Kara Murat soğuk bir sesle:

—Lütfen sakin olun, dedi.

Aynı anda kamaranın kapısı sert bir tekmeyle ardına kadar açıldı, eşikte belden yukarısı çıplak olan vücutları terden parlayan, elleri palalı korsanlar göründü.

Hepsinin duruşları korkunçtu. Kamaradaki genç kızla iki erkeği görünce bir an durakladılar:

—Vay canına, bu da ne?

—Bir kadın! Hem de dünya güzeli bir kadın...

—Yaşasın! Kaptan Dalbaran belki bunu bize verir...

—Haydi arkadaşlar.. Tutalım şu kelebeği..

Korsanlar, vahşi ve korkunç çığlıklar atarak saldırdı.

Kamarada güzel bir kadın görmek onları çılgına döndürmüştü.

Ama daha birkaç adım atmadan karşılarında parlayan iki kılıç onları zınk diye durdurdu.

Kara Murat ile Şövalye Giovanni'nin şimşekler çakan kılıçları, en öndeki iki korsanı o-

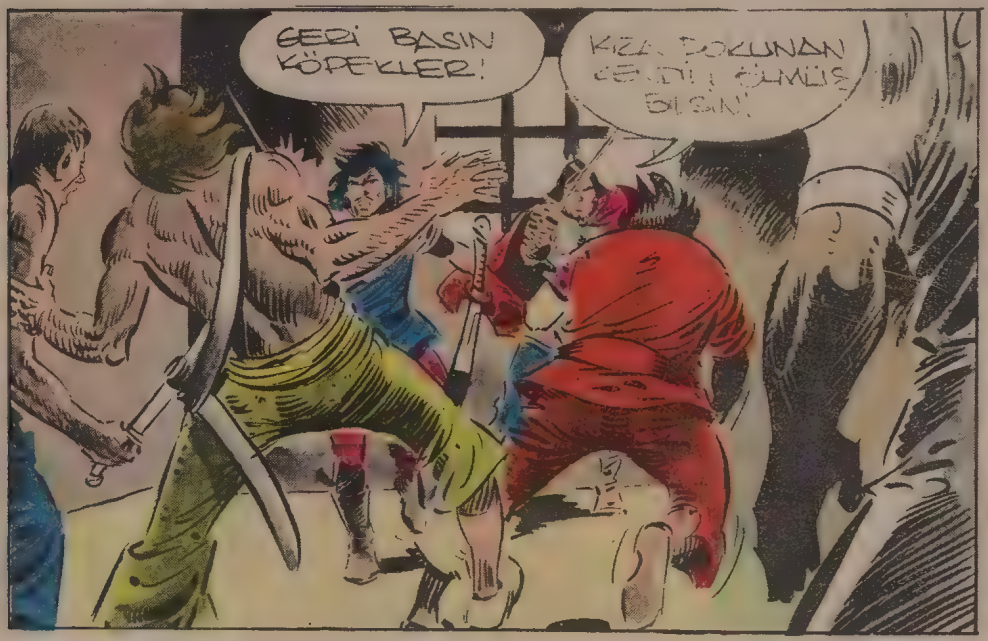

muzlarından yaralayarak yere devirmişti.

Kara Murat kükredi:

—Geri basın köpekler! Geri basın diyorum size.. Bir adım daha atanın leşini sererim!...

Şövalye Giovanni de haykırdı:

—Kıza dokunan kendisini ölmüş bilsin...

Korsanlar hem gözlerine hem kulaklarına inanamadılar.

Hayal mi görüyorlardı?

Bu iki genç adam çıldırmış mıydı?

Hangi cesaretle kendilerine kılıç çekiyorlardı?

Tüm Ege ve Akdeniz'i titreten korsanlar, kendilerini tehdit eden iki adama şaşkınlıkla baktılar.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 KASIM 1972 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLIK DERGISI * SAYI 251 FIYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

İçlerinden biri, öfkeyle karışık bir acıma duygusuyla:

—Zavallılar, dedi. Bizim kim olduğumuzu bilmiyorlar galiba...

Bir başkası homurdandı:

—Bilmiyorlarsa öğretelim...

Üçüncüsü bağırdı:

—Haydi arkadaşlar.. Gebertelim şu uğursuzları...

—Derilerini yüzelim..

—Köpekbalıklarına atalım...

Korsanlar küfürler yağdırarak saldırıya geçti.

Bu kana susamış adamların hücumu müthişti.

Ağıza alınmayacak küfürler, kılıç sesleri

bir anda kamarayı kapladı, kan ve kemik parçaları etrafa yayıldı, cesetler üst üste yığıldı.

Korsanlar birer birer düşüyordu.

Ummadıkları bir direnme adamları çılgına döndürdü.

Kudurmuşcasına haykırdılar.

Küfürler ve lanetler kamarayı doldurdu.

İki kişinin bu azgın korsanları durdurması, gerçekten inanılır şey değildi.

Kimdi bu iki adam?

Şeytan mıydı? Neyin nesiydi?

Korsanlar soluk almak için durdular.

İki gence dehşetten büyüyen gözlerle bakıyorlardı.

Kara Murat, sakin fakat ürpertici bir sesle:

—Sanırım artık tanıştık, dedi. Haydi şimdi kaptan Dalbaran'ı çağırın da konuşalım.

Korsanlar delikanlıya vahşi vahşi baktılar.. Dalbaran'ın yardımcısı durumunda olan Kızıl Jagala korkunç bir öfkeyle homurdandı:

—Kaptan Dalbaran her serseriyle konuşmaz... Adın ne? Kimsin sen?

Delikanlı garip bir gülüşle:

—Adım Kara Murat, dedi. Kaptanınıza gidin bu adı söyleyin. Benimle görüşmek isteyeceğini sanıyorum.

Kızıl Jagala, karşısındakiyle alay etme fırsatını bulduğunu düşünerek kaba bir şekilde sırıttı:

—Hımmm. Önemli birine benziyorsun. Arkadaşlar, bu çok önemli bayı bekletmeyelim. Haydi isterseniz biriniz gidip Kaptan

Dalbaran'a haber verin...

Korsanlar hep birden gülüştüler:

—Sakın bir prens olmasın?

—Kimbilir, belki de padişahın elçisidir.

—Haydi canım, çulsuzun biri! Çok yüksekten atıyor!

—Bence Kaptan Dalbaran'a haber vermeye gerek yok. Atılıp gebertelim şu uğursuzları...

Prenses Tamara, sevgi dolu bir hayranlıkla Kara Murat'a bakıyordu. Kılıcı elinde dimdik duran delikanlının kanlı korsanlara açıkça meydan okur gibi bir hali vardı. Parlayan gözlerinde erkekçe bir cesaretin ışığı yanıyordu.

Kılıcından kan damlayan Şövalye Giovanni de sakin bir şekilde Kara Murat'ın konuşmasını dinliyordu. İçinden:

"—Bu Türk yaman biri...

... Acaba benim kadar iyi mi? Herhalde değil. Bunun gibi birçok yaman adam gördüm ve hepsini tepeledim. Şu korsanlardan yakayı kurtarırsak onu da tepeleyeceğim. Hem de zevkle'' diye düşünüyordu.

Şövalye Giovanni'nin Kara Murat'tan nefret ettiği belliydi. Prenses Tamara'nın delikanlıya aşırı ilgi göstermesi Venedikli şövalyeyi çileden çıkarıyordu. Bunun adı kıskançlıktı. Sevdiği güzel yaratığın başkasına hayran olduğunu gören her umutsuz âşık gibi kıskançlık alevi, şövalyenin zavallı kalbini acımasızca yakıyordu.

Korsanlar ,bir süre hiç bir şey söylemeksizin, tehdit dolu gözlerle bakışarak ,ellerivle kılıçlarının kabzalarını sıktılar.

Yerde kanlar içinde yatan dört arkadaşlarına baktıkça,kalplerindeki öfke artıyor,intikam hırsı gözlerini karartıyordu.

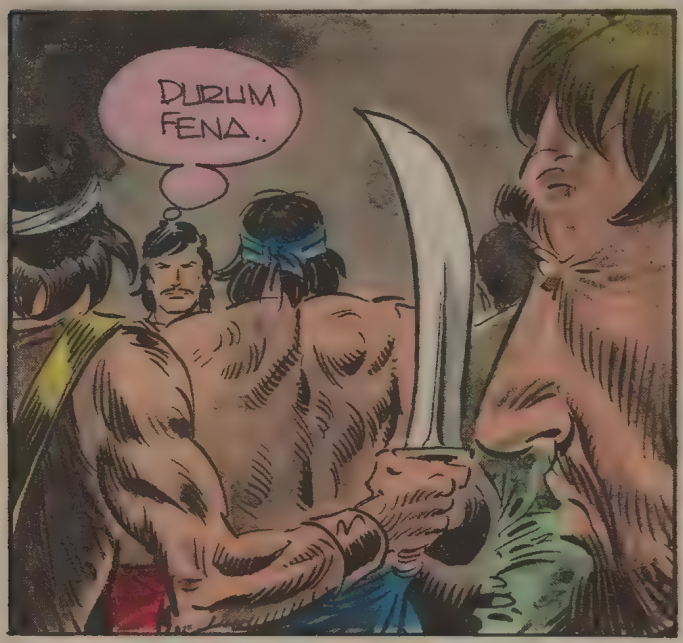

Kara Murat, kaygılı bir tavırla:

''—Durum fena.. Bu kalın kafalı adamlar reislerine haber vermeye yanaşmazlarsa dövüşe dövüşe öleceğiz'' diye düşündü.

Korsanlar, hep beraber kesin ve amansız bir saldırıya hazırlanırken arkalarından kalın bir ses yükseldi:

—Ne oluyor orada?

Hareketleri yırtıcı bir kaplanı andıran,iri yapılı bir adam, kendine öfkeyle yol açarak en öne geldi.

Kaptan Dalbaran'dı bu...

Bakışları kanlı ve korkunçtu...

Vücudu ve pantolonu kan lekeleri içindeydi. Yüzündeki ifade kendi arkadaşlarını bile ürpertecek kadar zalimdi...

Salonun ortasında durdu. Bakışları yerde yatan cesetlere takılınca bir an irkildi, yüzü önce sarardı, sonra mosmor oldu:

—Ne oldu burada? Nedir bu hal?

Korsanlar, reislerinin karşısında utanarak başlarını öne eğdiler..Hiç kimseden ses çıkmadı...

Kaptan Dalbaran, Kara Murat'la Şövalye Giovanni'ye dönerek gürledi:

—Bunları siz mi öldürdünüz?

Kara Murat, alaylı bir sesle:

—Evet, dedi.. Santa Domingo meyhanesindeki gibi...

Dalbaran ansızın irkildi, bir an yanlış duyduğunu sandı, gözlerini kırpıştırarak karşısındaki yabancıya daha dikkatle baktı, kalın sesiyle homurdandı:

—Santa Domingo meyhanesi mi dedin?

—Evet.. Yanlış duymadın,öyle dedim...

Kaptan Dalbaran'ın gözleri birden şaşkınlıkla açıldı, yüzüne vahşi ve zalim bir gülümseme yayıldı:

—Vay vay! Kimi görüyorum? Şimdi tanıdım seni...

Korsan reisi,fare görmüş bir kedi gibiydi şimdi.. İrileşen gözleri yavaş yavaş kısılmış, ürpertici bir hal almıştı. Kaba bir küfür

savurarak:

—Eğer sen Kara Murat değilsen kör olayım, dedi.

Delikanlı, sakin bir sesle cevap verdi:

—Yanılmadın.. Kara Murat'ım ben...

Dalbaran, birden gökgürültüsü gibi patladı:

—Santa Domingo meyhanesinde iki arkadaşımı öldürdüğünü unutmuş değilim...Bu

yüzden seni işkencelerle öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?

—Evet, hakkımda iyi şeyler düşünmediğini biliyorum... Yalnız arkadaşlarını öldürmemiştim. Seni de tokatlamıştım üstelik...

Korsanlar arasında mırıltı halinde başlayan konuşmalar, kısa zamanda uğultu haline aldı...

—Küstahlık ediyor!

—Fazla konuşturmayalım şu soytarıyı...

—Bırak kaptan, hemen gebertelim onu..

—Ayaklarına ip bağlayıp, denize sarkı talım.. Köpekbalıkları yesin hergeleyi...

Prenses Tamara ile Şövalye Giovanni karşılarında kabaran öfke selini görünce derin bir umutsuzluğa kapılıp:

"Artık bu canavarların elinden bizi kim-

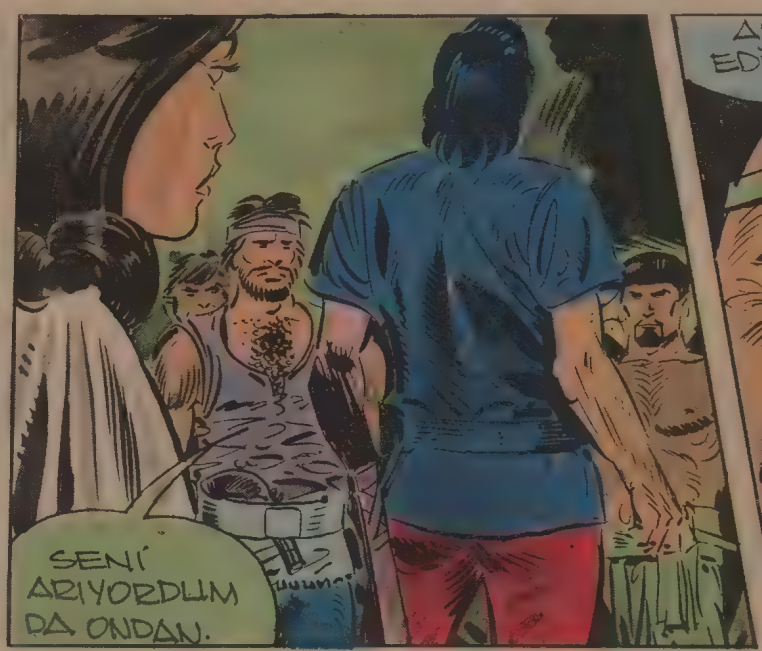

se kurtaramaz" diye düşündüler.

Dalbaran, ellerini kaldırarak korsanları susturdu. Kin ve nefretle tutuşan kalbinin öfkesini yatıştırmaya çalışarak Kara Murat'a döndü:

—Öldüreceğimi bildiğin halde kendini bana tanıttın, neden?

—Seni arıyordum da ondan...

—Garip şey.. Çok garip...

—Evet belki garip ama gerçek..Tam seni ararken, yoluma çıktın. Gökte ararken yerde buldum seni. Doğrusu bu kadar iyi bir rastlantı olamaz...

Dalbaran, gözlerini kıstı, karşısındaki genci tepeden tırnağa süzdü, dişlerini gıcırdatarak söylendi:

—Alay mı ediyorsun?

—Hayır.. Hayatımda hiç bu kadar ciddi olduğumu hatırlamıyorum...

—Beni aldatacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Senin ne hinoğlu hin olduğunu biliyorum. Ama bu oyunlar bana sökmez. Dur bakayım.. Şimdi hatırladım. Limanda duymuştum.. Padişaha isyan etmişsin galiba...

—İsyan etmedim, karşı çıktım...

—Her ne ise, aynı şey..O da seni hapse attırmış, kaçmışsın...

—Doğru.. Öyle oldu..

—Kaçtıktan sonra bütün şehirlerde çıkarılan tellalların nasıl bağırdığını biliyor musun?

—Hayır...

—Öyleyse öğren.. Sultan Mehmet senin ölünü getirene bin, dirini getirene iki bin altın vaat etti...

Kara Murat, şaşılacak bir soğukkanlılıkla:

—İyi para dedi. Bir servet bu...

Korsan Dalbaran kaba kaba güldü:

—Evet, bir servet. Hiç bu kadar kolay para kazanmamıştım. Şimdi seni sultana yollayıp, iki bin altını alacağım...

Haydutun gözleri para hırsıyla parlıyordu. Gerçekten onun için mükemmel bir fırsattı bu..Hem öcünü alacak, hem de para kazanacaktı. Dalbaran bir taşla iki kuş vurmanın sevinci içindeydi...

Kara Murat, kafa tutan bir ifadeyle:

—Saçmalıyorsun Dalbaran, dedi. Ben seni mantıklı, akıllı bir insan olarak bilirdim. Seni aradığımı söylerken çok ciddi olduğumu tekrarlamam gerek. Üstelik sana elim boş olarak gelmedim. Sana bir servet getirdim...

Dalbaran, delikanlıyı dostluktan yoksun bakışlarla süzdü:

—Servet mi? Ne serveti?

Kara Murat'ın yüzünü pırıl pırıl bir gülümseme kapladı:

—Evet bir servet.. Hem de öyle bir servet ki, rüyanda görsen gerçek olacağına inanmazsın. Beni teslim ederek alacağın üç beş kuruştan çok daha büyük bir servet...

—Peki neden bu serveti bana getiriyorsun?

—Çünkü onu elde etmek için gereken kuvvet ve cesaret yalnız sende var.. Bu işi ancak ikimiz bir olursak başarabiliriz...

Korsan Dalbaran gururla göğsünü şişirdi.

Övülmek hoşuna gitmişti:

—Anlat bakalım, neymiş şu servet?

—Altın nakleden üç Osmanlı gemisi, iki hafta sonra bu sulardan geçecek...

Kaptanla yabancı genç arasında geçen konuşmayı ilgiyle dinleyen korsanlar arasında bir şaşkınlık mırıltısı dolaştı. Altın yüklü üç Osmanlı gemisinin yakında Ege'den geçeceği haberi hepsinde coşkun bir sevinç yaratmıştı...

Dalbaran'ın gözlerinde çelik pırıltısı gibi bir ışık belirdi, kafasında bir umut kıvılcımı çaktı. Aç ve haris bakışlarla Kara Murat'ı uzun uzun süzdü:

—Gemiler ne zaman ve nereden geçecek?

Kara Murat hafifçe gülümsedi.

—Bu kadar bilgi yeter.. Şimdilik daha fazlasını söylemem doğru olmaz...

Korsan Dalbaran karşısındakinin ne dediğini anlamıştı. Pazarlık yapacaktı.. Hırsla dudaklarını kemirdi, sesi tehdit edici bir sertlikte çıktı:

—Devam et. Bu konuda her şeyi öğrenmeliyim...

—Elbette öğreneceksin. Fakat daha önce aramızda bir anlaşma yapmamız gerekiyor. Tayfaların önünde pazarlık yapmanın

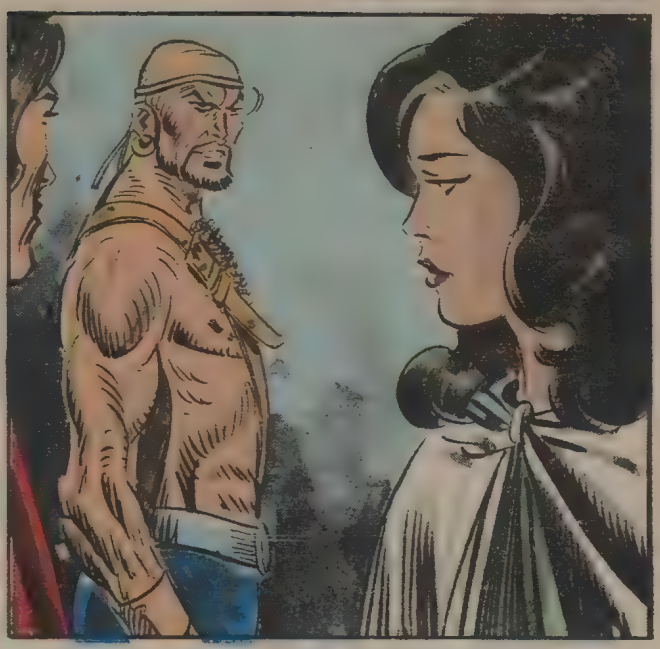

doğru olmayacağını düşünen Dalbaran:

—Peki, bunu sonra konuşuruz, dedi. Aynı anda gözleri Şövalye Giovanni ile onun arkasında duran Prenses Tamara'ya takıldı.

Şeytan Korsan, genç kızın güzelliği karşısında bir an şaşırır gibi oldu, kalın dudaklarının arasında hayranlık dolu bir mırıltı dolaştı:

—Kim bu piliç?

Adamın yapışkan bakışları Prenses Tamara'nın üzerinde dolaştı. Bu kız, erkeklere göz zevki vermek için yaratılmıştı sanki..Korsan Dalbaran büyülenmiş gibi hayran hayran ona bakıyordu.

Şövalye Giovanni, korsan reisindeki değişikliği görünce, dehşetle ürperdi, kalbi derin bir acıyla burkuldu.. İçinden:

"Tanrım, canavar adam prensese göz

dikti. Taze bir çiçeğe musallat olan sümüklü böcek gibi aç ve iğrenç bir şekilde ona bakıyor" diye söylendi...

Sonra kılıcının kabzasını hırsla sıkarak öfkeyle homurdandı:

"Bu alçak adam benim cesedimi çiğnemeden kıza dokunamaz..Yemin ederim ki kanımın son damlasına kadar bu eşsiz bakireyi koruyacağım.."

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

2 KASIM 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 252 FİYATI 200 KURUŞ

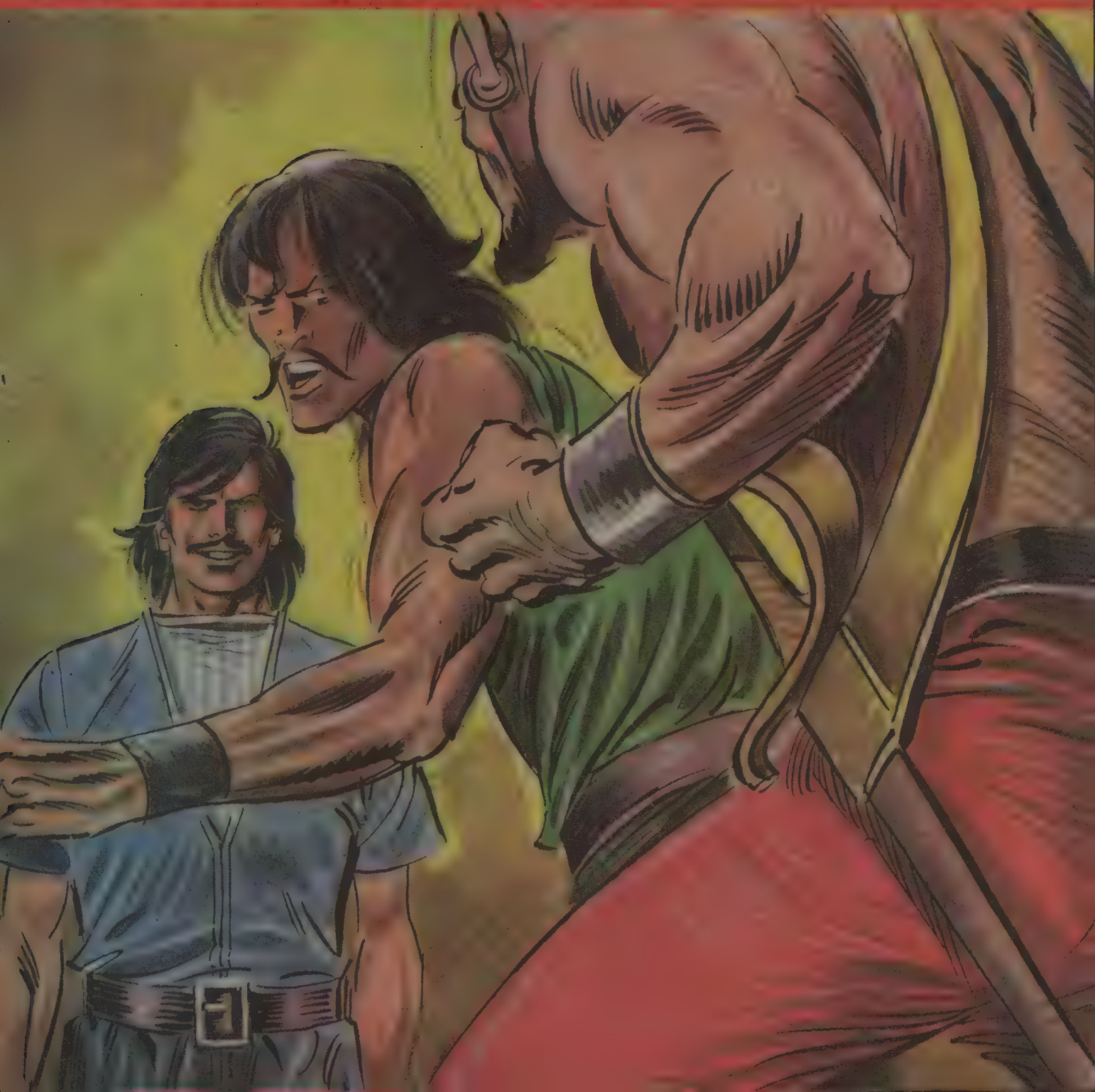

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

Korsan Dalbaran'ın, Prenses Tamara'ya dikilen bakışlarında dehşet kıvılcımları tutuşuyordu. Hayatında böyle çarpıcı bir güzellikle karşılaşmamıştı. Sahil köyünden kaçırdığı Ayşe bile bu kadar güzel değildi.

"Kim bu piliç? Yanındaki kılıçlı adam kim?" diye tekrarlayarak yürümek istedi.

Prenses Tamara içinde bulunduğu tehlikeyi sezerek ruhuna kadar titredi. Genç kızın gözleri, korku dolmuştu. Saçlarının diplerinde soğuk terler vardı.

Kara Murat, kararlı bir tavırla Korsan Dalbaran'ın yolunu kesti:

—Bu genç kadın karım Tamara'dır. Yanındaki de üvey ağabeyi Şövalye Giovanni...

Dalbaran, canı sıkılmış bir halde durdu. Kıza dikilen bakışları birden yumuşamıştı.

—Karın mı? Evlendiğini duymamıştım.

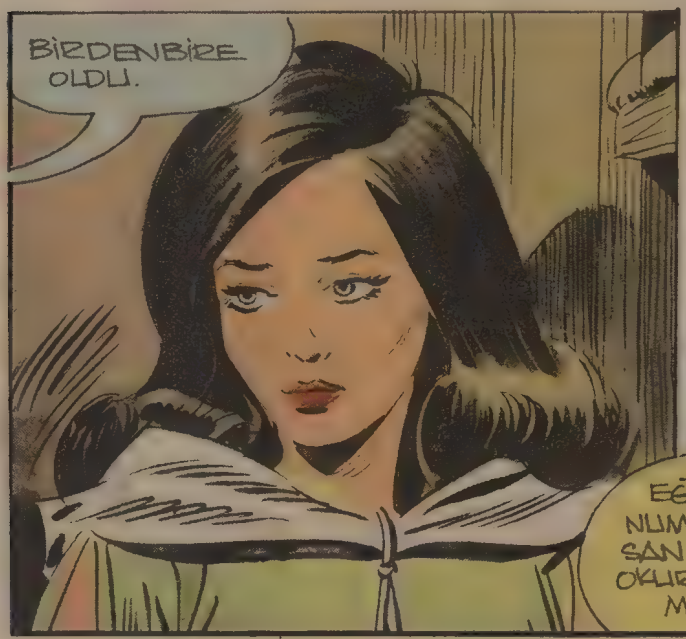

Kara Murat gülümsedi:

—Birdenbire oldu. Aslında ben de buna şaşırmadım desem yalan olur.

Delikanlı, korsan reisiyle konuşurken bir yandan da göz ucuyla genç kızı süzüyordu. Prenses Tamara'nın yüzünü tatlı bir pembelik kaplamıştı, bakışları hayranlık doluydu.

Şövalye Giovanni ise, Kara Murat'ın hareketine kızdığını belli eder bir şekilde kaşlarını çatmış, sinirli bir ıstırapla yumruklarını sıkmıştı. Ama tehlikeyi sezdiği için sesini çıkarmadı, ıstırabını bastırmaya çalışarak sustu.

Dalbaran'ın, Prenses Tamara ile Kara Murat arasında mekik dokuyan bakışlarında uğursuz ve korkunç bir kuşku vardı. Adam öfkeyle homurdandı:

—Eğer bana numara yapıyorsan canına okurum Kara Murat.. Bunu bilmiş ol...

Delikanlı korsanın sözlerini yanlış anlamış gibi ustaca bir manevra ile sözünü değiştirdi:

—Şüphen yersiz Dalbaran. Benim karımın ve kayınbiraderimin hayatı senin elindeyken nasıl yalan söyleyebilirim. İki haftaya kadar altın yüklü Osmanlı gemileri buradan geçecek.

Madem talih bizi karşılaştırdı, elimize geçen bu büyük fırsatı kaçırmayalım.

Dalbaran, küstah bakışlarla onu süzdü:

—Ben her zaman, her şeyden şüphe ederim. Hangi konuda olursa olsun yalan söylediğini anlarsam, doğduğuna doğacağına pişman ederim seni. Bunu unutma Kara Murat...

—Seni bilirim Dalbaran, boşuna nefes tüketme. Her dediğini yaparsın. Şimdi adam-

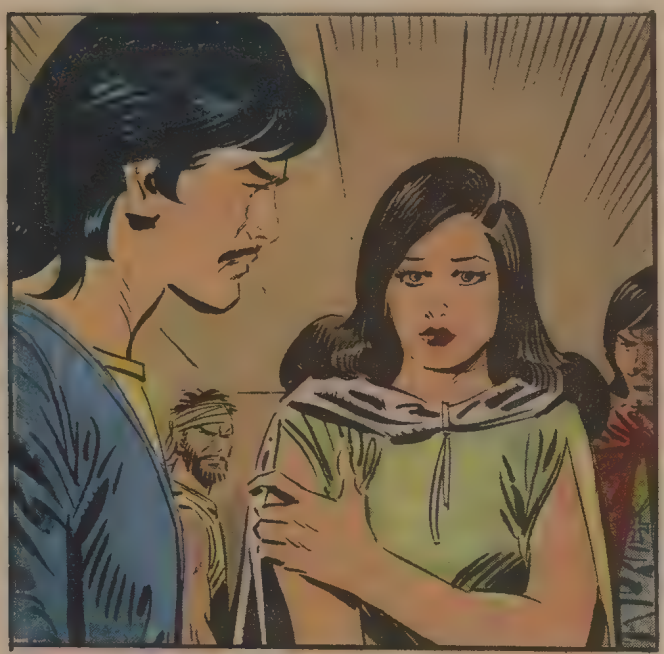

larına emir ver bizim için geminde iki kamara hazırlasınlar.

Konuşmayı dikkatle dinleyen Şövalye Giovanni, birdenbire irkildi, isyan edercesine başını dikti, boğulurcasına:

"Tanrım... Bu serseri prensesle aynı odada mı yatacak? Olmaz.. Buna asla izin vermem" diye homurdandı.

Ama Dalbaran'dan üç ayrı kamara isterlerse, adamın kuşkuları artacaktı. Bunu düşünerek öfkesini bastırmaya çalıştı. Çok güç bir durumda kalmıştı.

Prenses Tamara, Kara Murat'a bakarak hafif bir şaşkınlık geçirdi. Boğazı ve göğsü sıkıştı. Dudaklarında bir sıcaklık, bütün vücudunda kararsızlıktan gelme bir titreyiş hissetti.

Kara Murat ile aynı odada yatması doğru olur muydu? Ama başka çare var mıydı? Şeytan korsan evli olduğuna inanarak şimdilik genç kıza dokunmamıştı. Aldatıldığını anlarsa herhalde davranışı çok vahşice olurdu.

Dalbaran, adamlarına bütün gemiyi aramalarını, ne kadar canlı bulurlarsa kafalarını kesip cesetlerini denize atmalarını emretti. Katliamdan kurtulan sadece Kara Murat, Prenses Tamara ve Şövalye Giovanni idi...

Korsanlar çığlıklar atarak gemiye dağıldılar.

Salonda şimdi sadece Dalbaran ile yardımcısı Kızıl Jagala kalmıştı.

Korsan reisi bir sandalye çekip ters oturarak kanlı bakışlarını Kara Murat'a dikti:

—Haydi.. Şimdi şu altın yüklü gemileri anlat bakalım, dedi.

Kara Murat, sakin fakat kesin bir tavırla cevap verdi:

—Bunu akşam yemeğinden sonra konuşuruz...

—Neden şimdi değil?

—Karımın yanında iş konuşmak adetim değildir de ondan...

Dalbaran belli bir hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu:

—Kendini çok ağırdan satıyorsun...

—Sana kazandıracağım servet buna değer...

—Bakalım, göreceğiz. Eğer dediklerin doğru çıkmazsa vay haline...

Kara Murat, Dalbaran'ın tehdidine aldırış etmeden Prenses'e döndü ve:

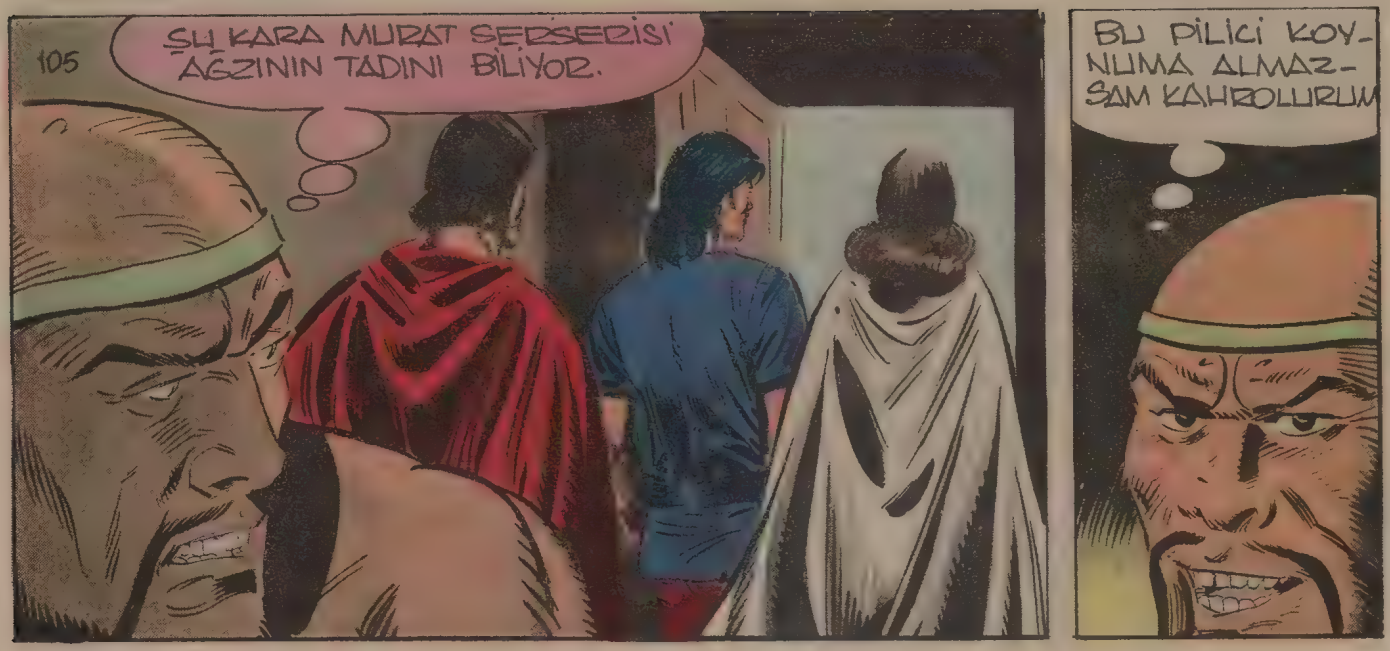

—Gel Tamara, dedi. Kamaramıza gidelim. Sen de gel Giovanni..Biraz dinlenmekte fayda var...

Dalbaran kızın gidişinden hiç memnun olmadı. Kara Murat'la konuşurken ihtirasla yanan bakışlarını Tamara'nın üzerinde dolaştırıyor, içinden:

"—Şu Kara Murat serserisi ağzının tadını biliyor. Evleneceği kadını iyi seçmiş" diye düşünüyordu.

Hayran bir kıskançlıkla onların arkalarından bakarak.

"Bu piliçi koynuma almazsam kahrolurum. Şu altın yüklü gemiler hakkındaki bilgileri aldıktan sonra ilk işim Kara Murat'ı gebertip, karısını koynuma almak olacak" diye homurdandı.

Sonunda pazarlık saati geldi.

Kara Murat, Korsan Dalbaran ile yardımcısı Kızıl Jagala'nın karşısında ayaklarını gererek meydan okurcasına duruyordu. Esir değil, sanki onların amiriydi.

Dalbaran, Kara Murat'ı uzun uzun dinledikten sonra sıkıntıyla alnını kaşıyarak söylendi:

—Ben bu işe inanmıyorum! Şeytan çarpsın ki inanamıyorum!...

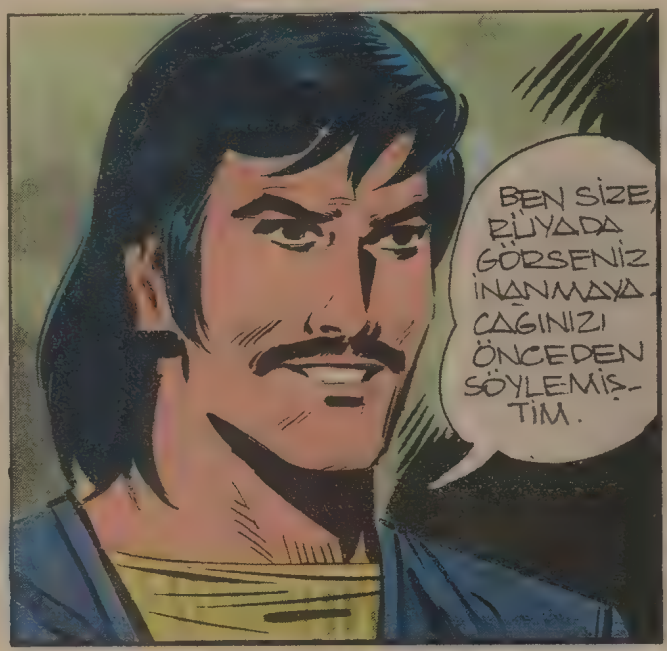

Kızıl Jagala da homurdanarak onayladı:

—Al benden de o kadar kaptan..Bu inanılmaz bir hazine. Böyle bir şey mümkün olabilir mi?

Kara Murat'ın dudakları alaylı bir gülümsemeyle gerildi:

—Ben size rüyada görseniz inanmayacağınızı önceden söylemiştim...

...İki haftaya kadar sözünü ettiğim Osmanlı gemileri, Midilli'ye gitmek üzere bu yoldan geçecekler. Gemilerin birinde tam yarım milyon altın ve bir o kadar da gümüş para var. Öteki iki gemi ise altın yüklü kalyonu korumakla görevli...

Korsan Dalbaran'ın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Hayatında göremeyeceği derecede büyük bir hazineydi bu..Uzanıp, masanın üzerindeki şarap kupasını alarak başına dikti, sonuna kadar lıkır lıkır içti:

—Vay canına! Yarım milyon altın ha? Müthiş bir şey bu...

Kızıl Jagala haykırdı:

—Sana nasıl inanalım?

Kara Murat sakin bir tavırla omuz silkti:

—Biraz beklerseniz, gemilerin geldiğini gözlerinizle göreceksiniz...

Altınların hayaliyle başları dönen haydutlar, Kara Murat'ın sakin duruşu ve yatıştırıcı sesi karşısında yavaş yavaş ona inanmaya başladılar.

Dalbaran iyice emin olmak için, gözlerini Kara Murat'ın gözlerinin içine dikerek soludu:

—Anlat bakalım, nasıl haber aldın bunu?

—Basit dedi Kara Murat. Talihin karşıma çıkardığı en büyük fırsatı değerlendirdim. Padişahın beni attırdığı Yedikule zindanında benim gibi idama mahkûm olan bir kaptanla günlerce hücre arkadaşlığı yaptım. Her şeyi biliyordu.

...Altınlar, Midilli'deki Osmanlı donanmasının onarımı ve silahla donatılması için yollanacaktı...

Donanma İtalya sahillerine büyük bir sefere hazırlanıyordu. Geveze bir adam olan kaptan, bir meyhanede kafayı çekip ağzından bunları kaçırınca, devlet sırlarını açıklamak suçundan idama mahkûm olmuştu. Meyhanede anlatmadığı ayrıntıları hücrede bana anlattı.

Korsan Dalbaran, şarap testisini başına dikti, bir süre lıkır lıkır içtikten sonra:

—Anlaşıldı, dedi. Peki bu altın yüklü filo

nereden geçecek?

—Buradan...Ege Denizi'nden...

—Onu anladık, ama neresinden? Koca Ege'de belki her gün altın yüklü gemiler geçiyor ama biz onlara rastlamıyoruz..

Dev yapılı korsanın kalın kaşları çatılmış, gözlerinde yine vahşi parıltılar dolaşmaya başlamıştı. Kara Murat'a ters ters bakarak:

—Bana bak,dedi. Beni uğraştırma. Filonun nereden geçeceğini biliyor musun, bilmiyor musun, açık söyle...

Kara Murat, kendine güvenen insanların rahatlığıyla gülümsedi:

—Biliyorum elbette...

Dalbaran gürledi:

—Öyleyse söyle....

Kara Murat'ın gülümsemesi korkunç bir alay halini aldı:

—İzin verirsen onu söylemeyeyim kaptan. Bu benim sırrım. Bu işte siz gücünüzü, ben bilgimi kullanacağım...

—Ama bazı şeyleri öğrenmek istiyorum...

—Buna gerek yok.. Yolu ben gösterecek değil miyim?

...Aramızda bir anlaşma yapıldıktan sonra altınların olmuş bir meyve gibi avucuna düştüğünü göreceksin...

—Anlaşacağımıza eminsin demek?

—Elbette.. Teklifimi reddetmen için aptal olman gerek..Ya da iki yüz leventin koruduğu üç gemiye saldırmaya cesaret edemeyecek kadar korkak...

Korsan Dalbaran'ın gözleri döndü, öfkeyle açılan kalın dudaklı ağzından köpükler saçıldı:

—Bana bak sersem. Benim ne kadar yürekli olduğumu bütün dünya bilir. Ayrıca bir adamı konuşturmak için yüz çeşit usulüm vardır. Şimdi o güzel karını çırılçıplak soyup, mizana direğine bağlatır, sen konuşuncaya kadar kırbaçlatırım. O da olmazsa gözlerinin önünde tayfalara tecavüz ettiririm...

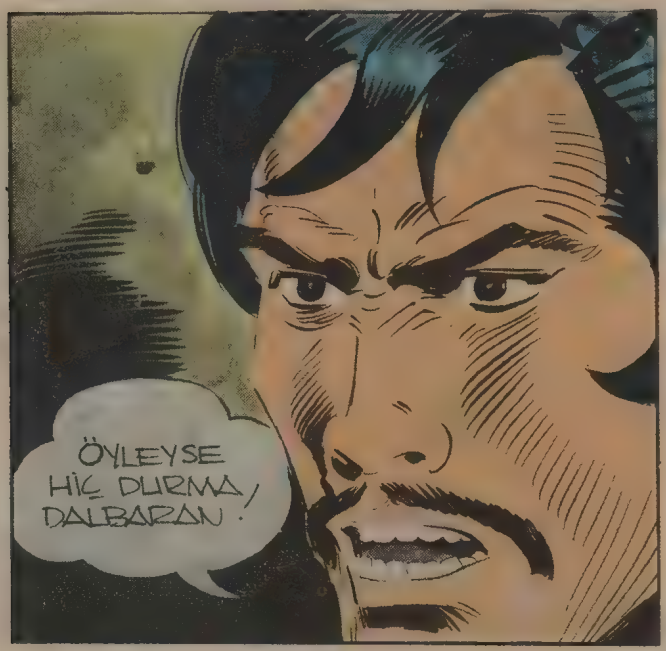

Kara Murat, bu korkunç canavarın dediğini yapacak kadar vahşi olduğunu bildiği için hafifçe titredi. Ama yüzü bir maske gibi duygusuzdu.. Endişesini korsana belli etmedi. Sert ve meydan okuyan bir sesle:

—Öyleyse hiç durma Dalbaran, dedi. Hemen başla.. Bakalım hangimiz daha çetin çeviziz?

Bu büyük bir blöftü.

Kara Murat, hayatının blöfünü yaparken inanılmayacak kadar soğukkanlı ve güçlüydü. Kılı bile kıpırdamıyordu. Korsanın kendisini toparlamasına fırsat bırakmadan devam etti:

—Evet koca sersem. İşkence ile konuşturulacak adam olmadığımı şimdiye kadar öğrenmen gerekirdi. Haydi ne duruyorsun? Çağır adamlarını. Böylece hayatının en büyük fırsatını kaçır...

Konuşmanın tehlikeli bir hal aldığını gören Kızıl Jagala araya girdi. Bir inat uğruna Osmanlı hazinesi ellerinden uçacaktı. Heyecandan boğuklaşan bir sesle:

—Kara Murat haklı Kaptan, dedi. Onunla anlaşmalıyız. Başka çaremiz yok...

Kara Murat aynı sakin gülümsemeyle korsan reisine baktı:

—Yardımcın senden daha akıllı, Dalbaran.

Korsan Dalbaran öyle müthiş bir öfkeyle haykırmıştı ki, kamara zangır zangır titredi.

Gözleri çakmak çakmak olan adam kendini kaybetmiş bir halde gürledi:

—Dörtte biri ha? Görülmüş, duyulmuş şey mi bu? Biz üç yüz kişiden fazlayız, sen buna rağmen tek başına dörtte bir hisse istiyorsun, öyle mi?

Dalbaran'ın yüzü öfkesinden mosmor olmuştu. Yumruklarını sıkıyor, dudaklarını kana tırcasına ısırıyordu. Sinirden titreyen bir sesle sordu:

—Peki şartların nedir?

Kara Murat dudak büktü:

—Kolay... Hazinenin dörtte birini isterim...

—Nee? Dörtte biri mi?

—Evet öyle.. Yanlış anlamadın. Unutma ki, hazine hepimizi zengin edecek kadar büyük.

Korsan Dalbaran ağır küfürler savurarak yumruklarını sıkıp Kara Murat'ın üzerine yürümek istedi ama Kızıl Jagala onu tuttu:

—Sakin ol kaptan.. Belki pazarlıkta anlaşabiliriz...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİN'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

29 KASIM 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 253 FİYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

Kara Murat, kesin bir şekilde başını salladı:

—Pazarlık yok..Ya teklifimi kabul edersiniz, ya da avucunuzu yalarsınız...Dörtte bir benim,geri kalanı sizin...

Dalbaran'ın gözlerinde şimşekler çakıyordu:

—Alçak adam...Piss soyguncu...

—Ne yapalım, işinize gelirse...

—Şüphelenmesin diye onunla böyle sıkı bir pazarlık yaptım..Hazinenin yarısını istese bile yine verirdim...

Kızıl Jagala, Dalbaran'ın düşüncesini anlayarak şen bir kahkaha attı:

—Öyle ya kaptan, sözün ne önemi var? Mesele hazineyi ele geçirmek.. Nasıl olsa sonunda hepsi bizim olacak...

Dalbaran kaba kaba güldü:

Korsan Dalbaran bağırdı, küfür etti, masayı yumrukladı ama sonunda Kara Murat'ın dediğini kabul etmek zorunda kaldı.

Anlaşma yapıldıktan sonra Kara Murat salondan çıkınca Korsan Dalbaran kahkahalarla gülerek onun arkasından baktı:

—Çok aptal şu adam...

Kızıl Jagala sordu:

—Neden kaptan?

—Osmanlı filosunu çevirdikten sonra Kara Murat'ı denizin dibine yollarım, sonra da hem hazineye, hem de onun güzel karısına el koyarım...

Kızıl Jagala ağzını şapırdattı:

—Kadın da ne kadın hani? Bir içim su... Vallahi şanslısın kaptan...

Dalbaran,her erkeğin göz zevkini okşayan Prenses Tamara'nın hayaliyle sarhoş oldu.

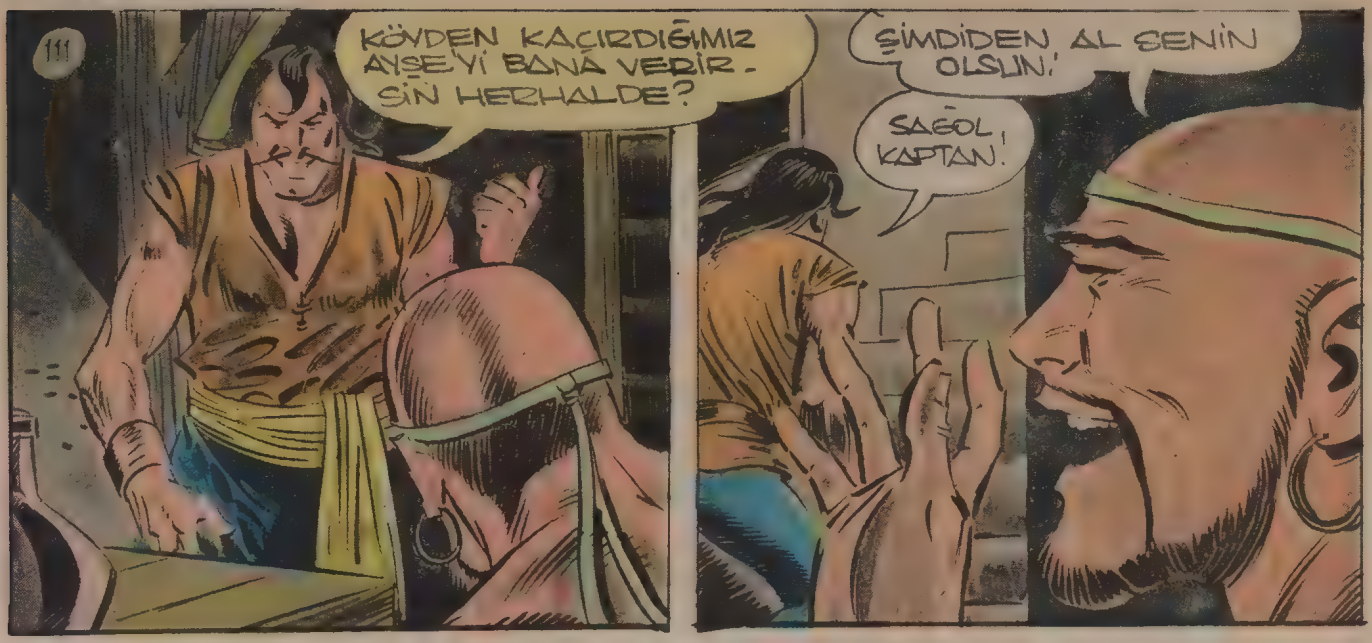

Ona sahip olmak için Kara Murat'ı yok etmesi gerekiyordu.Ama önce Osmanlı hazinesini ele geçirmesi şarttı...

Dalbaran sabırlıydı...Beklemesini bilirdi...

Kızıl Jagala, kaptanın neşesinin yerinde olduğunu görerek fırsatı kaçırmadı:

—Kaptan,dedi. Kara Murat'ın karısını sen alırsan, köyden kaçırdığımız Ayşe'yi bana verirsin herhalde?

Dalbaran şen bir kahkaha attı:

—Çoktandır onda gözün olduğunu biliyordum Jagala...Seni kıracak değilim ya...Verdim gitti...Şimdiden al senin olsun...

Kızıl Jagala çılgın bir sevinç çığlığı attı ve:

—Sağol kaptan, diyerek fırladı gitti..

Günlerdir uzaktan bakarak göğüs geçirdiği güzel kadını artık dilediği gibi sevip

okşayabilecekti..Ona hayrandı, ona tapıyordu.

Jagala, zaptettikleri Venedik gemisine rampa etmiş durumda olan korsan gemisine atlarken:

''—Ayşe'yi çırılçıplak soyup, saçlarının dibinden başlayarak ayak tırnaklarının ucuna kadar santim santim öpeceğim..O muhteşem memelerini avuçlarımın içinde ezeceğim O artık yalnız benim'' diye düşünüyordu..

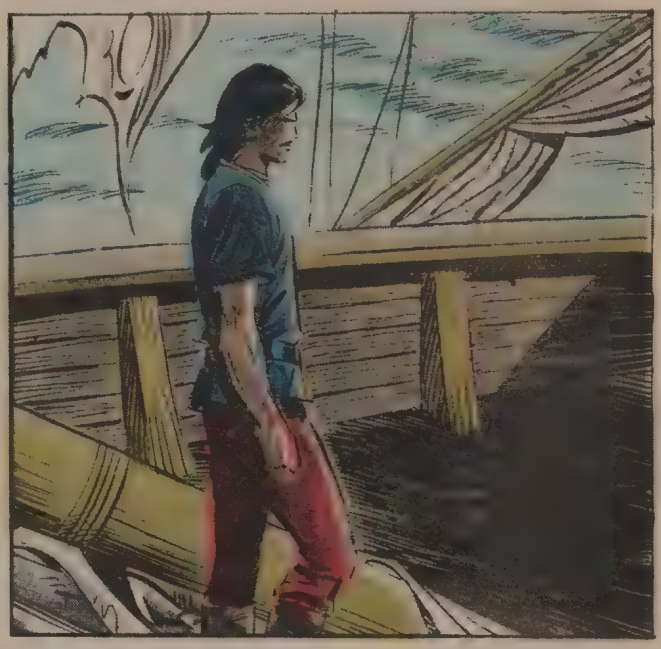

Kara Murat, korsan reisinin yanından çıktıktan sonra bir süre kanların oluk gibi aktığı güvertede dolaştı.

Yarım saat önce burada geçen vahşet tablosunu düşünerek yüreği burkuldu...

Koca gemide Prenses Tamara Şövalye Giovanni ve kendisinden başka hiç kimse sağ bırakılmamıştı...

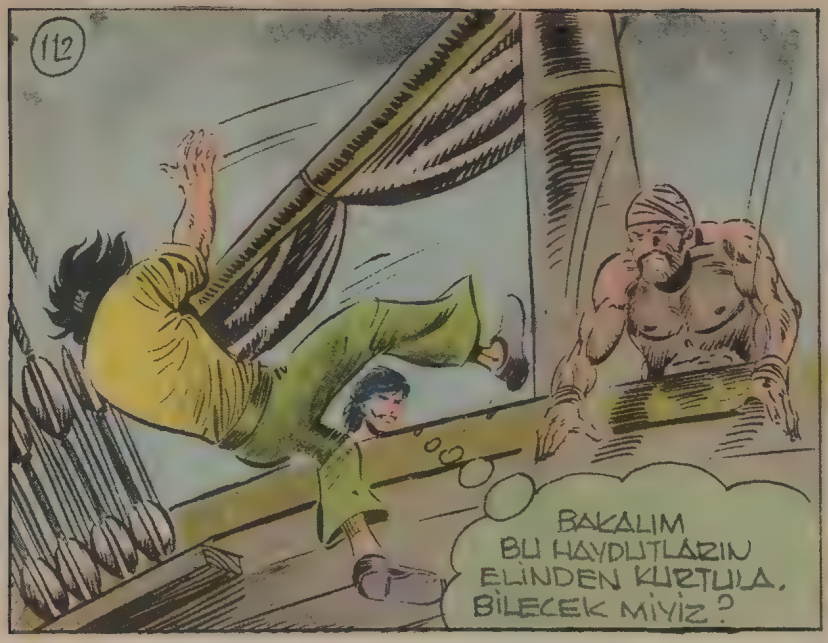

Şimdi, güvertede kalan son cesetler de denize atılıyordu.

Kara Murat:

—Bakalım bu haydutların elinden kurtulabilecek miyiz? diye mırıldandı.

Prenses Tamara aklına gelince kendi kendine hafifçe gülümsedi:

"—Karım diye tanıtmasaydım, bu korsanlar onu parçalarlardı...O anda iyi ki, bu fikir aklıma geldi...Yoksa mahvolmuştu zavallı..."

Kara Murat, Prenses Tamara ile Şövalye Giovanni'nin bulunduğu kamaranın kapısını açarak içeri girdi, sesine neşeli bir hava vermeye çalışarak:

—Sevgili karımı ve kayınbiraderimi selamlarım,dedi..

Prensesin solgun yüzünü hafif bir pem-

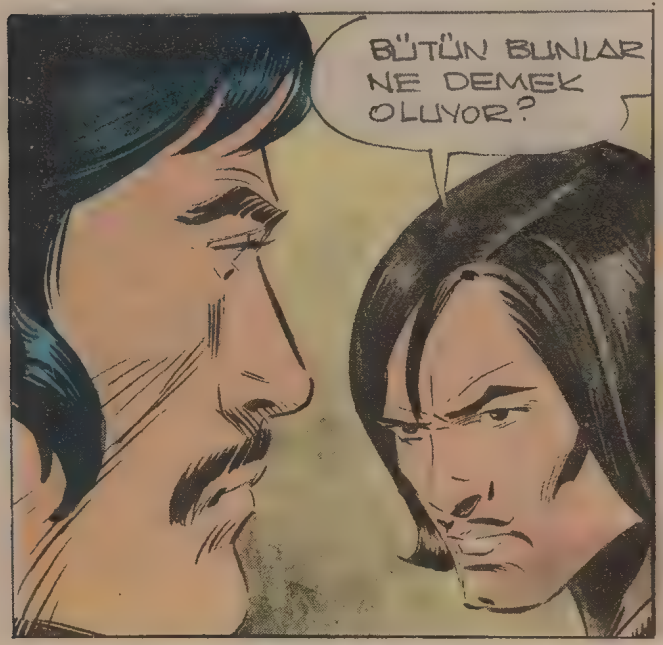

belik kapladı...Genç kız utangaçlığıydı bu.. Hâlâ korku içinde olduğu belliydi.. Yaşadığı kanlı olaylar onu çok sarsmıştı...

Şövalye Giovanni kuşkulu bir öfke içinde, her an : rlamaya hazır bir halde bekliyordu.. Kara Murat'ı görünce, ona bir düşman gibi hain hain baktı:

—Bütün bunlar ne demek oluyor, söyler misin?

Kara Murat neşeli görünmeye çalışmasına rağmen bitkindi. Korsanlarla yaptığı ölüm pazarlığı onu yormuştu:

—Şimdilik sizi kurtardım, dedi.

Şövalye kaşlarını çattı:

—Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim.Çünkü çevremizde garip bir oyunun döndüğünü sezer gibiyim. Amacının ne olduğunu lütfen anlatır mısın?

—Bir oyun oynadığım doğru...Hayatımızın oyunu bu... Kaybedersek üçümüz de köpekbalıklarına yem oluruz...

—Korsanlarla işbirliği yapıyorsun...

—Evet, yapıyorum...

—Şerefsizce bir hareket bu...

Kara Murat kızmadı... Her zamanki sakin haliyle:

—Olabilir, dedi.Ama unutmayın ki, hayatımız buna bağlı...Şimdi prensesten ve senden kamaradan dışarı çıkmayıp beni beklemenizi rica edeceğim. Korsanlara güven olmaz...Güzel kadınlar her zaman onların iştahlarını coşturur... Her an gözü dönmüş bir korsanın prensese saldırması mümkündür...

Şövalye Giovanni, korkunç bir gülümseyişle kılıcının kabzasını sıktı:

—Kılıcım prensesi koruyabilecek güçte-

dir...

—Her düşman önden saldırmaz. Hiç ummadığın bir anda sırtına bir hançer gömülebilir şövalye...

Prenses Tamara, Kara Murat'a tatlı tatlı baktı. Bakışları ılık bir sevgi ırmağı gibiydi:

—Bana kalırsa Kara Murat haklı..Bir felakete uğramamak için onun her dediğini yapmalıyız.O korsanları bizden çok iyi tanıyor...

Şövalye Giovanni acı acı başını salladı:

—Evet, iyi tanıyor ve onlarla işbirliği yapıyor. Sonumuz neye varacak. Tanrı bilir...

Şövalye, genç kızın Kara Murat'a güvenmesine içerliyor, kendisinin ikinci plana düştüğünü görerek öfkeleniyordu. Kuşku dolu bakışlarını Kara Murat'a çevirerek devam etti:

—Prensesi güzelliği için kurtardığın belli...Kendini onun kocası olarak tanıtmak küstahlığını göstermen de bunu ortaya koyuyor.Peki, beni neden kurtardın?

Kara Murat kızacağı yerde keyiflendi:

—Seninle yarım kalan bir kavgamız vardı ya...Onu tamamlamamız için yaşaman gerekiyor...

Prenses Tamara sordu:

—Şimdi içinde bulunduğumuz tehlikeyi daha iyi anladınız sanırım..Bana güvenirseniz kurtulabiliriz...

Genç kız yaklaştı. Küçük sımsıcak elleriyle Kara Murat'ın iri ve sert elini tuttu, sesini biraz daha alçaltarak fısıldar gibi:

—Size güveniyorum,dedi.

Kara Murat'ın kalbi tatlı bir heyecanla dalgalandı.

—Gemide bulunan öteki insanlar ne oldu?

Kara Murat'ın yüzünü acı dolu bir ifade kapladı:

—Korsan Dalbaran'ın esir almak gibi bir adeti yoktur.

—Yani herkesi öldürttü mü?

—Evet...

—Tanrım..Çok korkunç bir şey bu...

Bu sırada Şövalye Giovanni'nin yüzü kül gibi olmuştu.Gözlerinde kin ateş gibi yanıyordu.. Kara Murat onları yalnız bırakarak kamaradan çıktıktan sonra Şövalye öfkeyle patladı:

—Bu hayduta nasıl inanıyorsunuz Prenses, bunu bir türlü anlayamadım...

Genç kız soğuk bir tavırla cevap verdi:

—Şu anda haydut dediğiniz o insan sayesinde yaşıyoruz...

Şövalye onu duymamış gibi devam etti:

—Üstelik sizi karısı olarak tanıttı...Ne büyük küstahlık?

Prenses Tamara itiraz etti:

—Bunu beni kurtarmak için yaptı.. Üstelik sizi de ağabeyim olarak tanıtıp tehlikeden uzaklaştırdı.Buna rağmen hâlâ onun aleyhinde konuşmanız tek kelimeyle ayıptır...

Prenses Tamara'nın güzel ağzından u-

mulmayacak kadar sert çıkan bu sözler Şövalye Giovanni'nin yüzüne tokat gibi çarptı...Genç adam kalbine hançer yemiş gibi sarsıldı, hırsından çılgına döndü:

—Şu halde mesele yok. Siz o serseriye inanmakta devam edin. Sonunda olacak kötü şeylerden ben sorumlu olmayacağım...

Şövalye Giovanni çok daha ağır sözler söyleyecekti ama buna fırsat bulamadı.

Ansızın tüyler ürpertici bir çığlık gemiyi çınlattı.

Prenses Tamara ile Şövalye şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar:

—Bir kadın sesi bu...

—Güverteden geliyor ...

—Ne oluyor? Öldürüyorlar mı?

Dehşet içinde kalan Prenses Tamara, beynine pençelerini geçiren korkudan kurtul-

maya çalışarak:

—Biz yerimizde kalsak iyi olur, dedi.

Ama Şövalye Giovanni onu dinlemedi. Hızla atılarak kamaradan çıkıp güverteye tırmandı. Gördüğü manzara garipti.

Genç bir kadın, Venedik kalyonuna rampa etmiş durumda olan korsan gemisinin güvertesinde koşuyor, gözleri öfkesinden kan çanağına dönmüş bir korsan onu kovalıyordu.

Kadın avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

—Alçak adam..Pis haydut..İğrenç herif.. Bırak peşimi..

Üstü başı parça parça olan ve yırtılan elbisesinin arasından yer yer bacakları ve memeleri görünen bu genç kadın Ayşe idi..Az önce Kızıl Jagala ile aralarında müthiş bir boğuşma geçtiği anlaşılıyordu.

Gözü dönmüş adam, azgın bir iştahla kadını kovalarken, bazan geminin halatlarına takılıp düşüyor, sonra daha büyük bir öfkeyle kalkarak kovalamaya devam ediyordu...

Şövalye Giovanni dişlerini gıcırdatarak:

—Rezil herif... diye homurdandı.

Korsanlar bu garip kovalamacayı büyük bir zevkle seyrediyor, kaba ve korkunç kahkahalar atıyorlardı.

Onlar için bulunmaz bir eğlenceydi bu...

—Haydi Jagala...

—Onu yakala...

—Bastır kaptan...

—Kaçırma...Ye onu...

Şövalye Giovanni'nin peşinden güverteye çıkmış olan Prenses Tamara vahşi sahneyi görünce iliklerine kadar titredi..Solgun dudaklarının arasından şu sözler döküldü:

—Zavallı...Zavallı kadın...

Genç kız, Kara Murat'ın himayesi olmasa kendisinin de bu duruma düşeceğini düşünerek ürperdi, o anda delikanlıya karşı duyduğu sevgi daha da arttı..Onun yaptığı büyük fedakarlığı şimdi çok iyi anlıyordu.

Bu sırada Kızıl Jagala, Ayşe'yi sıkıştırmıştı..

Genç kadın çevresine umutsuz bir bakış fırlattı.Gözleri av köpeğinin kıstırdığı tavşan gibi ürkekti.

Yüzü korkunçtu, allak bullaktı.. Şaşkın, yıkık, ezik bir perişanlık içindeydi:

—Yaklaşma bana,diye haykırdı.

Korsan kaba ve vahşi bir kahkaha attı:

—Haydi güzelim.. Fazla üzme beni... Kaptan Dalbaran seni bana verdi. Artık benim kadınımsın sen...

Ayşe'nin göğsü müthiş bir hıçkırıkla yırtıldı:

—Asla...

O anda hiç beklenmedik bir şey oldu..

Acıdan, öfke ve endişeden kendini kaybetmiş halde olan Ayşe, umutsuzluğun yarattığı çılgınlıkla kendini küpeşteden denize attı.

İnce, narin vücudu, lacivert sulara gömüldü, deniz köpürdü ve Ayşe dalgaların arasında kayboldu.

Kızıl Jagala bir an şaşkın, kalakaldı.

Kanlı gözleriyle çevresine bakındı korkunç bir sesle:

—Allah kahretsin, diye haykırdı.

Olayı seyreden bütün korsanların göğüslerinden korkunç birer çığlık yükseldi:

—Kadın canına kıydı...

—Kurtaralım onu...

—İmkânsız.Deniz köpek balıklarıyla dolu. Daha önce attığımız leşleri yiyorlar...

—Yazık...Güzel bir kadındı...

—Aaa..Bakın suyun üstüne çıktı...

—Evet, evet...Yüzüyor...

Gerçekten, akıntıyla sürüklenen gemilerin otuz metre kadar açığında, suyun üstünde bir baş görünmüştü...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 ARALIK 1978 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 254 FİYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

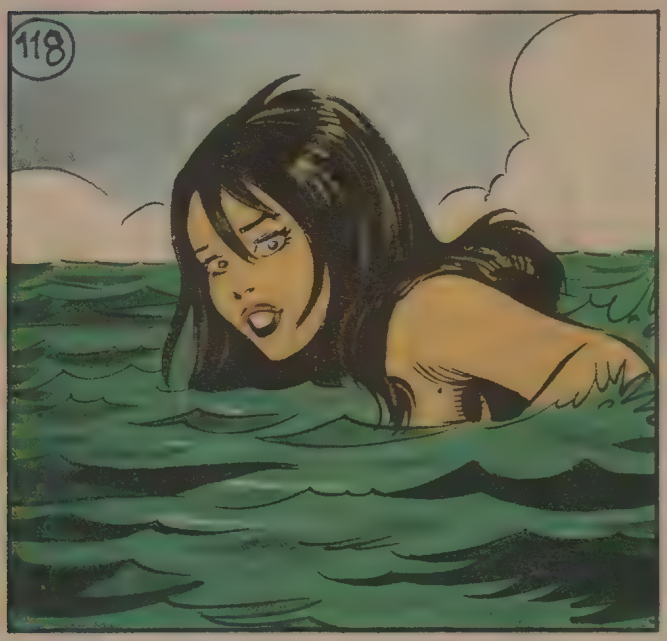

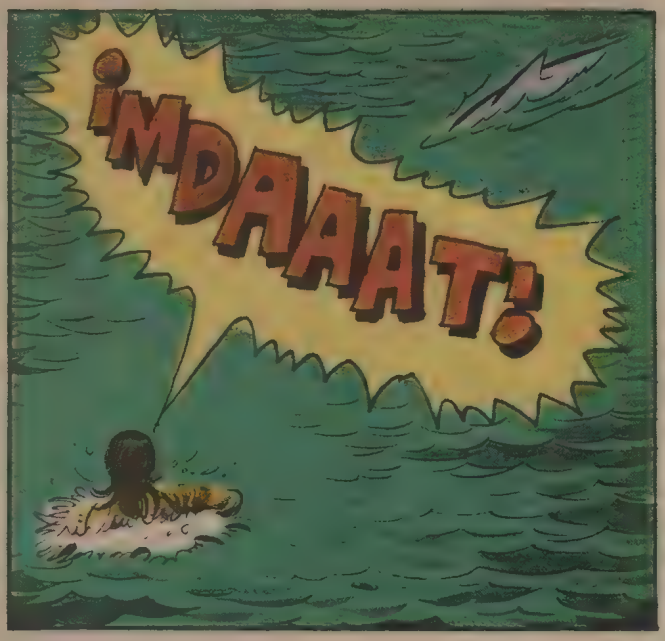

Deniz köpekbalıklarıyla kaynıyordu. Ama her canavar kendisine parçalayacak bir ceset bulduğu için, Ayşe hiç birinin dikkatini çekmemişti.

Serin sularla kendine gelen Ayşe yaptığı işin çılgınca bir şey olduğunu anlamış, denize atladığına çoktan pişman olmuştu. Çünkü intikam alması için yaşaması gerekiyordu. Ölmek, hiç bir sorunu çözmezdi. Hayat sürekli mücadele istiyordu...

—İmdat... diye haykırmaya başladı.

Aynı anda suyu bıçak gibi yaran iri bir köpekbalığının sivri kuyruğu göründü.

Canavar avını görmüştü. Hızla genç kadına doğru yaklaşıyordu.

Ayşe olanca gücüyle tekrar haykırdı:

—İmdat... Kurtarın beni...

En vahşi sahnelere alışık olan korsanlar

bile donmuş kalmışlardı...

Genç kadını kurtarmanın olanaksız olduğunu düşünüyorlardı.

Denize bir filika indirip yardıma koşmak çok uzun zaman alırdı. Bu süre içinde köpekbalığı yetişip Ayşe'yi paramparça ederdi...

Gözleri dehşetten büyümüş halde olan adamlar çaresizlik içinde köpekbalığının genç kadına yaklaşmasını seyrettiler..

—Canavar parçalayacak onu..

—Artık kadıncağızı hiç kimse kurtaramaz.

—Yazık oldu..

—Nasıl da umutsuzca yüzüyor zavallı?

Ayşe, hem görülmemiş bir hızla kulaçlarını sallayarak gemiye doğru yaklaşıyor, hem de yürekleri titreten bir sesle bağırıyordu:

—İmdaaat..İmdaaat...

Kızıl Jagala'nın yüzü ölü beyazına dönmüştü. Kalbi derin bir acıyla sıkışarak:

—Bir tüfek olsa, belki canavarı vururduk, diye seslendi...

O anda herkesi şaşkına çeviren bir olay daha oldu..

Genç ve çevik bir gövde, bir sıçrayışta küpeşteye çıktı.

Üzerindeki gömleği çabuk bir hareketle sıyırıp atarak, belden yukarısını çıplak bıraktı.

İnce, uzun kılıcını çekip, dişlerinin arasına sıkıştırarak kendisini sulara attı.

İki gemide bulunan korsanları derin bir hayret dalgası sardı:

—Kim bu çılgın?

—Deli mi ne?

—Kızı kurtarabileceğini mi sanıyor?

—O da köpekbalığına yem olacak..

Şövalye Giovanni gözleri dehşetten büyüyerek denize bakarken, Prenses Tamara heyecanla onun koluna sarıldı:

—Tanrım..Kara Murat bu..Hiç tanımadığı kimseler için bile hayatını tehlikeye atan bu insan, nasıl biri böyle?

Şövalye homurdandı:

—Buna cesaret denmez, delilik denir..

Prenses Tamara derin bir hayranlıkla içini çekti:

—Ne olursa olsun, herkesin yardımına koşan bu Türk'e hayran olmamak mümkün değil...Yüce ruhlu, soylu bir insan...

Şövalye acı acı gülümsedi:

—Kara Murat'ın sizin hayranlığınızı kazanması gerçekten önemli şey ama ne yazık ki, bunu öğrenemeden ölecek...

Bu sırada Kara Murat hızla Ayşe'ye doğru yüzmeye başlamıştı..Köpekbalığı ile kadının arasına girerek canavarın yolunu kesmek istiyordu..O köpekbalığını oyalarken de genç kadın kaçıp kurtulabilirdi...

Gerçekten akılları durduran çılgınca bir girişimdi bu...

Bir insanın,deniz canavarına meydan okuması seyredenlerin bile kanını donduran olağanüstü bir şeydi..İnsanlık tarihinde bu yürekte kişilere az rastlanırdı...

Çılgın bir umutsuzluk içinde yüzen Ayşe, birisinin yardımına geldiğini görünce şaşırdı..

Kimdi bu?

Kendisi için canını tehlikeye atan bu erkek kim olabilirdi?

Dalbaran mı,yoksa Kızıl Jagala mı? O iki alçağın böyle yiğitçe davranması mümkün

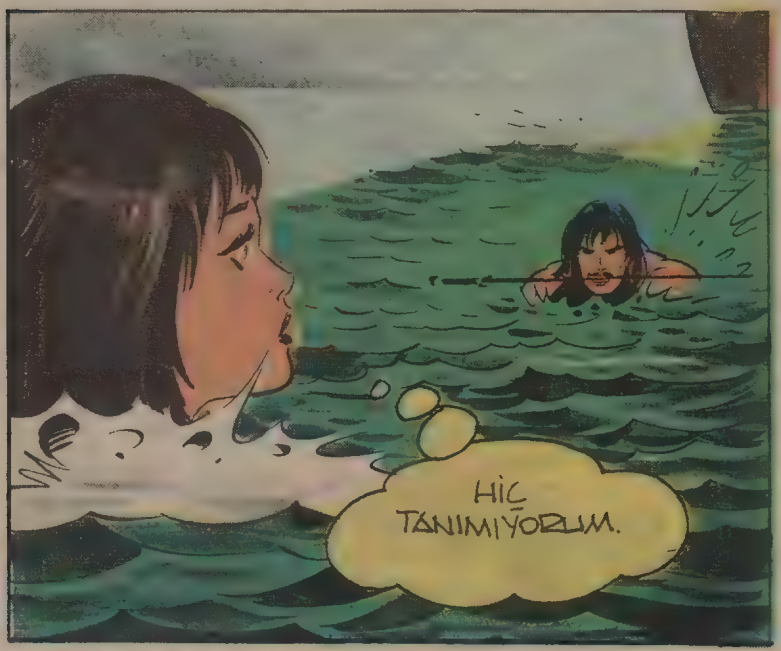

müydü?

Hayatla ölüm arasında çırpındığı o en kritik anda bile Ayşe merakını yenemeyip dikkatle bakınca,kendisine doğru yüzen gencin hiç tanımadığı biri olduğunu gördü..

İçini saran yaşama coşkusuyla gayrete gelip kurtarıcısına doğru ilerledi..

Bu genç adam,tek başına denizlerin en vahşi canavarını durdurabilir miydi?

Köpekbalığının,keskin ve sivri dişleriyle onu yarım dakika içinde parçalaması işten bile değildi..

Bu sırada korsanlar,denize bir filika indiriyorlardı..

Hiç değilse,iki kurbandan birini kurtarabilirlerdi..

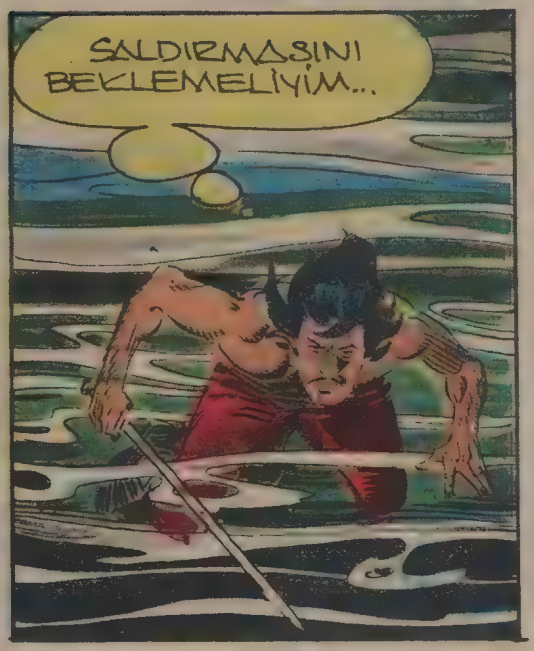

Köpekbalığının iyice yaklaştığını gören Kara Murat dişlerinin arasına sıkıştırdığı kılıcını sağ eline aldı ve bütün gücüyle Ayşe'ye seslendi:

—Sen filikaya doğru yüz..Haydi,hiç durma...Çabuk....

Canavar balık,avıyla kendisinin arasına başka bir cismin girdiğini görünce bir an duraklar gibi oldu..Sonra kuyruk çırpıp olanca hızıyla yeni avının üzerine saldırdı..

Korkunç bir andı bu..

Canavarın iştahla açılan ağzındaki sivri dişleri suların arkasında pırıl pırıl parlıyordu..

Kara Murat derin nefes alıp,bir metre kadar suya dalarak muhteşem bir soğukkanlılıkla köpekbalığını beklemeye başladı..

Denizlerin korkunç canavarı avını bir ham-

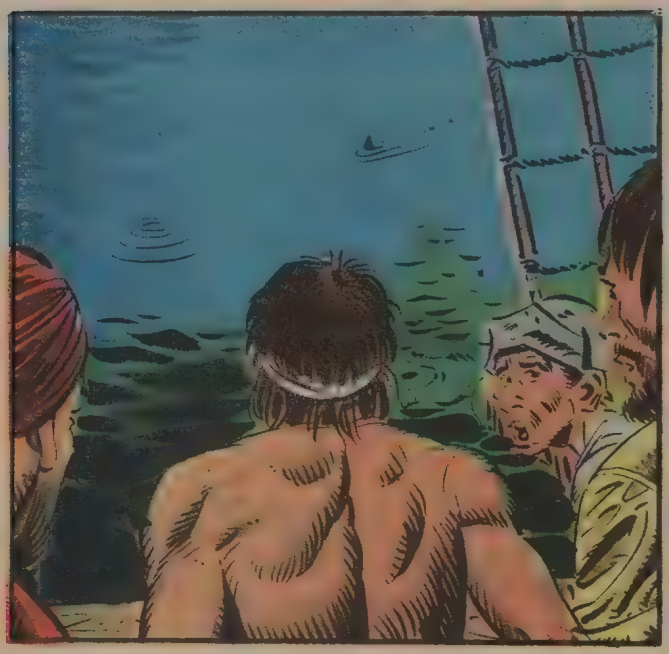

lede parçalayacağından emin bir halde atıldı. ..

Tüyler ürpertici ağzını sonuna kadar açmıştı..Keskin dişleri testere gibi görünüyordu

Gemidekiler,o güne kadar hayatlarında hiç duymadıkları bir heyecan içindeydiler.

Ortalığa korkunç bir sessizlik çökmüştü..

Hiç kimse soluk bile almak istemiyordu.

Gözler, denizi delmek istercesine ileri dikilmişti..

Köpekbalığı kesin ve öldürücü hamlesini yaptı.

Kara Murat aynı anda kılıçlı kolunu dimdik uzattı...

Sivri çelik,hızla atılan köpekbalığının,ağzından girdi,dişlerini parçaladı ve ucu sırtından dışarı çıktı.

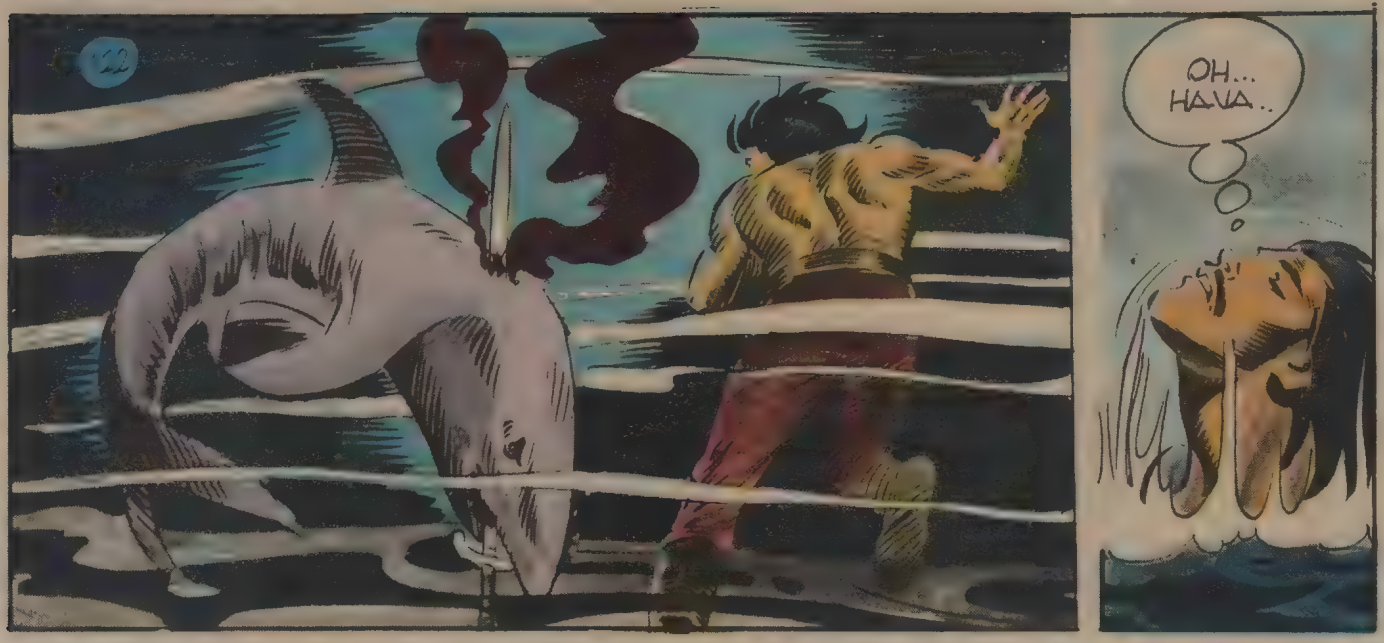

Neye uğradığını anlayamayan canavar duyduğu korkunç acıyla çırpındı,sular bir anda karıştı,kıpkızıl bir kan,denizin rengini değiştirdi...

Darbe,köpekbalığını can alıcı yerinden vurmuştu..

Canavar,ağzından girip sırtından çıkan kılıçla birlikte çırpına çırpına denizin derinliklerine doğru dalıp gitti.

Az sonra suyun üstünde Kara Murat'ın uzun saçlı başı göründü.. Genç adam, derin derin soluk alıp, ciğerlerini bol oksijenle doldurduktan sonra hızlı ve sağlam kulaçlarla filikaya doğru yüzmeye başladı..

Korsanlar,Ayşe'yi çoktan çekip sandala almışlardı..

İki gemiden zafer sesleri yükseliyordu:

—Yaşa kahraman...

—Elin dert görmesin...

—Analar ne aslanlar doğuruyor...

Bu akıllara durgunluk veren cesaret gösterisi bütün korsanları bir anda hayran bırakmıştı..

Şövalye Giovanni derin bir şaşkınlık içinde:

—İnanılır şey değil,diye mırıldandı..

Prenses Tamara'nın denizde yüzen Kara Murat'a dikilen bakışları yalnız hayranlık değil,derin bir aşkla tutuşuyordu şimdi..İçinden:

"—Sevebileceğim tek erkek" diye düşündü..

Kara Murat filikanın kenarına tutundu, bir sıçrayışta çıkıp içine atladı..

Soluk soluğaydı.

Boğuşma onu yormuştu.

Kendisini minnet dolu gözlerle süzen Ayşe'ye şefkatle bakarak gülümsedi:

—Bana bir kılıç borçlusun güzel kız.Kılıcım köpekbalığının vücudunda kaldı çünkü...

Ayşe,kurtarıcısının ellerine sarıldı..Göz pınarlarında yaşlar vardı..

Kara Murat az sonra,ellerinin üzerinde gözyaşlarının ılıklığını hissetti

Genç kadın ağlıyordu.

Bu duruş ve bu sessiz ağlayış,sözün ifade edemeyeceği kadar derin heyecanları anlatıyordu...

Kara Murat,en tatlı sesiyle:

—Ağlama..Her şey bitti..O korkunç anlar geride kaldı artık,dedi.

Ayşe'nin göğsünden bir hıçkırık koptu:

—Dünyada,senin gibi iyi insanların olabileceğini çoktandır unutmuştum.İnsan kötü-

lerin arasında yaşayınca daha kötü ve karamsar oluyor.Adını bağışla bana:.Bu adı ömrümce kalbimde taşıyacağım...

—Adım Kara Murat'tır...

—Demek bir Türk?

—Evet..Neden şaşırdın bu kadar?

Ayşe'nin yüzü sevinçle gerildi:

—Tanrım... Ne mutlu rastlantı bu? Benim de adım Ayşe.

Kara Murat neşeyle güldü:

—Buna sevindim işte..Ama ne arıyorsun korsan gemisinde? Neden kendini denize attın?

Ayşe derin bir utançla gözlerini önüne indirdi..Bu yiğit Türk'e başına gelenleri nasıl anlatacaktı?

Ama o anlatmadan Kara Murat her şeyi anlamıştı bile..Yüzünü korsanlara karşı duyduğu bir nefret dalgası kapladı.

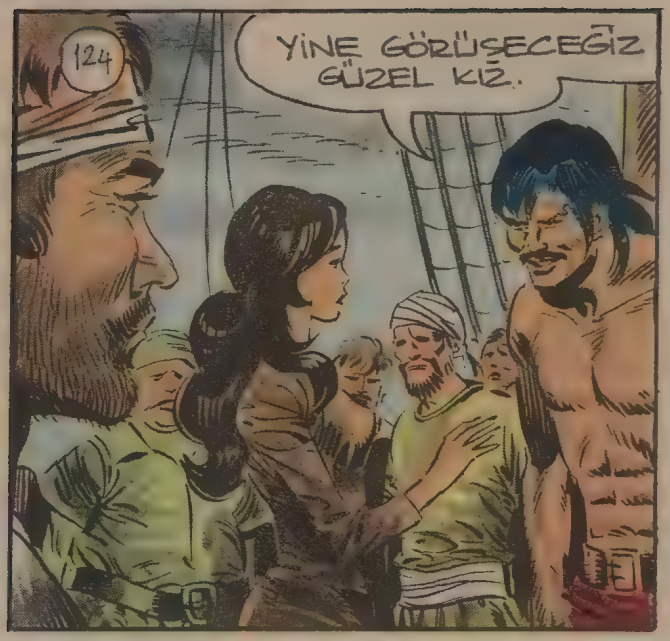

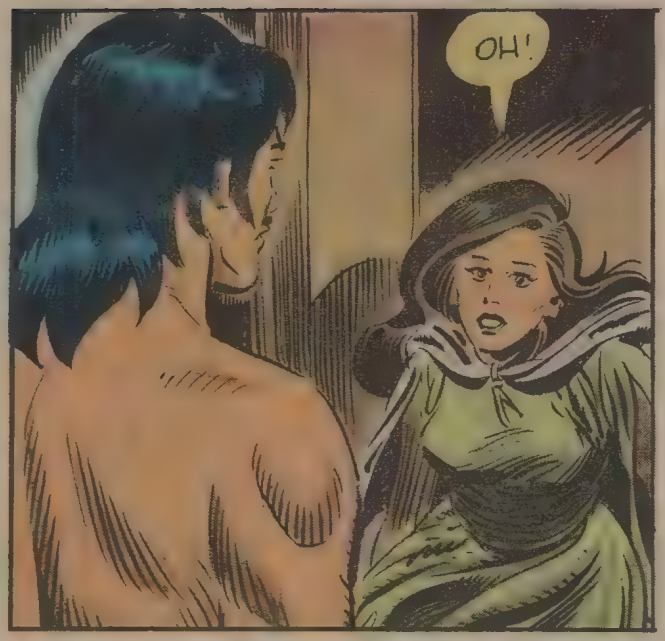

İçinden:

''Rezil haydutlar'' diye söylendi...

Bu sırada gemiye yanaşmışlardı..

Sarkıtılan ip merdivenden önce Kara Murat çıktı.Sonra elini uzatarak Ayşe'nin çıkmasına yardım etti.Ayrılırlarken:

—Yine görüşeceğiz güzel kız,diye gülümsedi.

Genç kadın,uzaklaşan delikanlının arkasından hem hülyalı hem sevgi dolu bir hayranlıkla baktı...

★ ★ ★

Kara Murat kamaraya girdiği vakit, Prenses Tamara'nın sapsarı bir yüzle kendisini beklemekte olduğunu gördü.

Genç kızın başı dönüyor,baygınlık hissediyordu..

Gördüğü dehşet sahnesi onu etkilemişti.

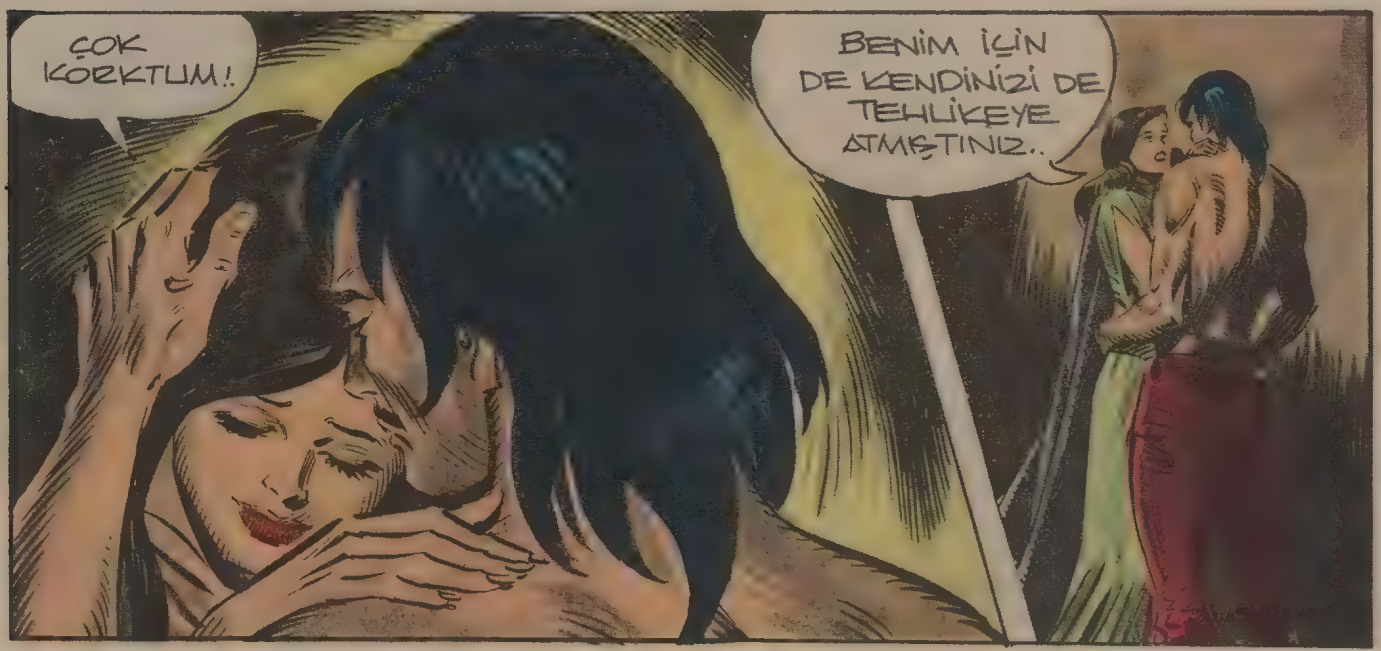

Kara Murat içeri girince ona doğru atıldı ve heyecanla inip kalkan göğsünden bir hıçkırık koptu:

—Oh...Çok korktum..Canavarın,sizi parçalayacağını sanmıştım..Nasıl yaptınız bunu? Siz delisiniz...

Kara Murat,göğsüne yaslanan Prenses Tamara'nın uzun,parlak saçlarını,şefkatle okşadı:

—Haklısın...Pek akıllı olduğum söylenemez...

—Hiç tanımadığınız insanlar için hayatınızı hep böyle tehlikeye atar mısınız?

O anda eğilmez bir kudret ve kuvvetin örneği gibi görünen Kara Murat,cevap vermeden hafifçe gülümsedi.

Prenses Tamara:

—Benim için de kendinizi tehlikeye atmıştınız,diye ekledi.

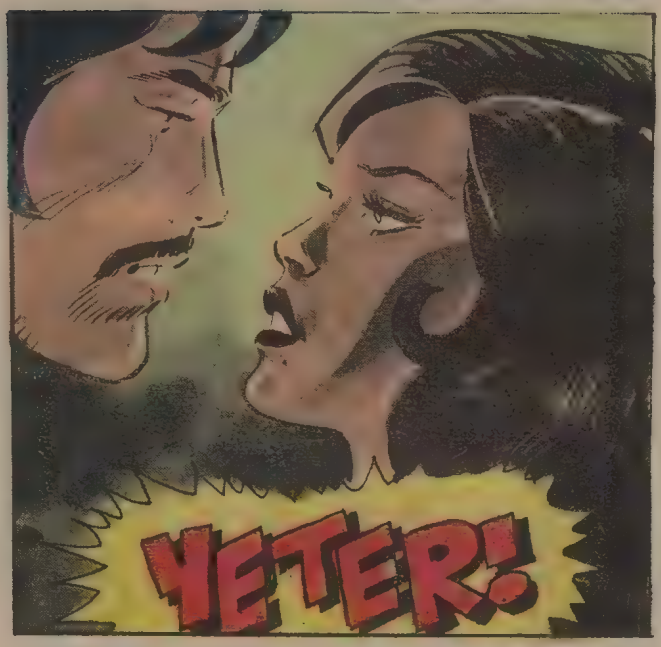

Kara Murat,genç kızın diri vücudunun ılıklığını göğsünün üzerinde hissediyor,okşadığı saçlar,avucunun içinde ipek gibi kayıyordu.

Delikanlı,başının döndüğünü,damarlarındaki kanın çılgınca bir hızla akmaya başladığını sezdi..Prensesin hafifçe titreyen,dişi dudakları o kadar davet edici bir şekilde aralanmıştı ki,dayanamadı,hafifçe öpmek için eğildi.Aynı anda sert ve kalın bir ses kamarayı doldurdu:

—Yeter!...

Prenses Tamara irkilerek,delikanlıdan uzaklaştı.Kara Murat,telaşsız fakat sert bir hareketle başını çevirdiği vakit,Şövalye Giovanni'nin öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.Şövalyenin sapsarı çehresinin üzerinde gözleri ateş gibi yanıyordu:

—İkinize de son kez söylüyorum.Bu kadar samimiyete izin veremem,diye homurdandı...

Kara Murat'ın dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi. Dünyaya metelik vermeyen bir tavırla omuz silkti:

—Durum gereği buna mecburuz dostum. Prenses karım değil mi? Ve sen de karımın ağabeyi değil misin?

Şövalye Giovanni'nin bakışları,vahşi ve sabırsızdı:

—Bu oyunu uzatmakta fayda yok..Korsanlara her şeyi açıkça anlatacağım...Bizi Venedik'e götürürlerse kendilerine büyük para vereceğimi söyleyeceğim...

Kara Murat'ın birden kaşları çatıldı,yüzü gerildi,buz gibi soğuk bir sesle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 ARALIK 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 253 FİYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

—Bana bak şövalye, dedi. Beni sevmeyebilirsin.. Benden nefret de edebilirsin. Ama şunu unutma. Korsanlar durumu anladıkları an, önce senin kafanı uçururlar. Belki ben de kendimi kurtaramam. Prensese ne yapacaklarını ise söylemeye dilim varmıyor. Bir köpek gibi gebermek istemiyorsan, onlara hiç bir şey sezdirmemeye çalış...

—Kara Murat, sözlerini bitirdikten sonra sakin adımlarla yürüyüp, kamaradan çıktı.

Şövalye Giovanni, bütün vücudunun bir öfke nöbetiyle sarsıldığını hissetti. Fena halde içerlemişti. Tehdit karşısında boyun eğmek zorunda kaldığını düşündükçe, kuduracak gibi oluyordu:

—Allah, Allah.. Bu küstah haydut beni hangi cesaretle tehdit ediyor? diye söylendi. Sonra, dişlerini gıcırdatarak kinle homurdandı:

—Kara Murat'ın ölümü mutlaka benim elimden olacak.

Prenses Tamara, isyan edercesine cevap verdi:

—Sanmam...

Şövalye haykırdı:

—Neee? Sanmaz mısın? Sen benim gücüme inanmıyor musun?

—Onun da senin kadar güçlü olduğuna inanmıyorum...

Şövalye, inatla başını salladı:

—Asla... Asla benim kadar güçlü olamaz. Bunu sana ispat edeceğim. Şu korsan tehlikesini de atlatalım, göreceksin.. O serseri kılıcımın önünde perişan olacak...

★★★

Kara Murat, dışarı çıktıktan sonra uzun süre güvertede dolaştı.

Artık akşam olmuş, lacivert gökyüzünde yıldızlar ışıldamaya başlamıştı.

Kamarasına inmek üzere merdivene doğru yürürken, Kaptan Dalbaran'la Kızıl Jagala'nın karanlık bir köşede hararetli hararetli konuştuklarını gördü.

Korsanlar ,delikanlıyı fark edince, sustular ve geçip gitmesini beklediler.

Kara Murat, onları hafifçe selâmlayarak

''—Yiğidim'' diye fısıldadı.

Genç adam titredi...

Bir kadın sesiydi bu.

Gölge devam etti:

—Sana tuzak hazırlıyorlar yiğidim. Çok dikkatli ol...

Kara Murat, en yakındaki kamaraya girip, kadının gelmesini bekledi.

yürüyüp giderken, korsanların arkasında ince bir gölgenin kımıldadığını gördü.

Bu gölge, adamları dinliyordu.

Biraz ilerleyince, meçhul gölgenin korsanları bırakıp kendi peşine takıldığını farketti.

Kimdi bu? Neden kendisini izliyordu? Dost muydu, düşman mıydı?

Kara Murat bunları düşünürken, meçhul gölge:

Kamarada küçük bir fener yanıyordu. Kara Murat, içeriye giren kadını derhal tanıdı:

—Ayşe...

—Evet.. Benim yiğidim. Sana haberlerim var...

Kara Murat, gündüz köpekbalığının saldırısından kurtarmış olduğu kadına hayretle baktı. Yüzü korku içinde olan Ayşe devam etti:

—Az önce Kaptan Dalbaran'ın Kızıl Jagala ile konuştuklarını gizlice dinledim. Korsanlar pusuya düşürecekleri Osmanlı gemilerini esir aldıktan sonra seni öldürmeye karar verdiler. Dalbaran, "Bir kılıçta onun hakkından gelirim" dedi. Kızıl Jagala, "Şimdilik onu kuşkulandıracak hiç bir şey yapmayalım kaptan.. Altınları ele geçirinceye kadar karşısında eğilelim. Ne derse yapalım. Acısını son-

de toplanan korsanlar, mehtaba karşı şarkılar söylüyorlardı. Gemiyi Dalbaran'la Kızıl Jagala'nın kaba kahkahaları çınlatıyordu.

Ayşe, kin dolu bir sesle:

—Alçaklar! dedi. Daha birkaç saat önce yüze yakın insanı öldürenler onlar değil sanki.. Nasıl böyle eğlenebiliyorlar?

Kara Murat, genç kadının tüm hatları gerilen güzel yüzüne baktı.

radan çıkarırız" diye cevap verdi. Bu sırada yanlarından sen geçince konuşmayı kestiler.

Kara Murat, genç kadını inanılmaz bir soğukkanlılıkla dinledi. Yüzünde bir tek kıl bile kıpırdamadı. Bir süre düşündü, sonra karanlık bir gülümsemeyle:

—Tam tahmin ettiğim gibi, diye mırıldandı.

Güvertede kaptan Dalbaran'ın çevresin-

—Onlardan nefret ediyorsun değil mi?

—Evet....

—Yüreğin büyük bir öç ateşiyle dağlanıyor sanırım...

—Evet.. Duygularımı çok iyi okuyorsun yiğidim... Osmanımın acısı yüreğimi yakıyor. Onun kesik başı gözlerimin önünden gitmiyor bir türlü...

...Senin de Osmanıma benzer yanların var. Onun gibi cesur, onun gibi iyisin. Bu yüzden senin ölmeni istemiyorum...

—O halde bu haydutların elinden kurtulmam için bana yardım edeceksin...

Kadın, sevgi dolu bakışlarını Kara Murat-ın üzerinde gezdirdi:

—Hayatımı sana borçluyum. Bu canı senin için seve seve veririm yiğidim.

—O halde ara sıra kimseye sezdirmeden görüşelim Ayşe.. Dalbaran ile Jagala'yı bir an bile gözünden ayırma. Onların her yaptıklarını bana bildir.. Tamam mı?

—Tamam!...

Ayşe kamaradan çıkarken, yüreğinin bir kuş kadar hafiflediğini hissetti. Şimdi hayatı daha anlamlı buluyordu. Çünkü yapacağı bir görevi vardı. Korsanlarla olan savaşımında

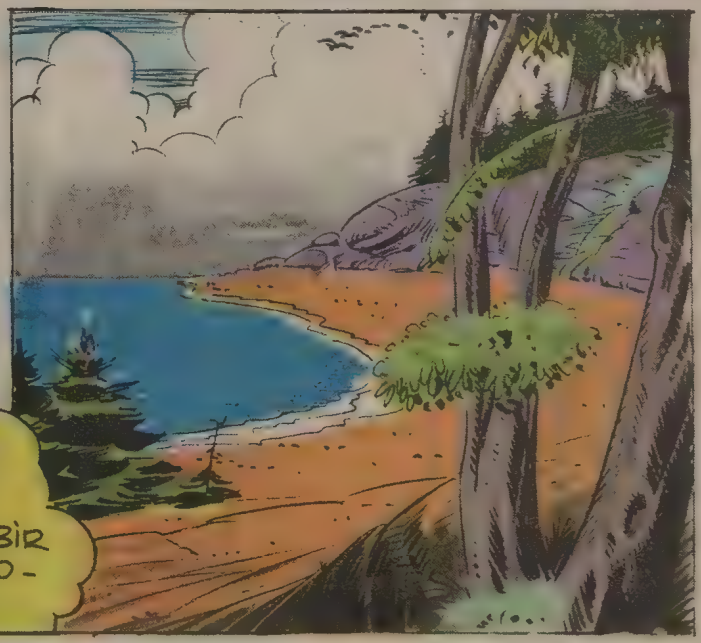

Kara Murat'a yardım edecekti.

Karanlıkta, kendi kendine gülümseyerek:

—Bu gençte Osman'ımın öcünü alacak bir güç seziyorum. Yanılmadığıma eminim. O da korsanlardan benim kadar nefret ediyor! diye mırıldandı.

★★★

Kara Murat, Kaptan Dalbaran'a Kuzey Doğu yönüne doğru yol alacaklarını, Osmanlı gemilerinin geçeceği yere en yakın adanın Tavşan adası olduğunu bildirdi.

Küçük bir ada olan ve dört geminin barınacağı bir koyu bulunan Tavşan adası, insanların yaşamadığı bir yerdi. Sık ağaçlarla kaplı olan adada sadece bol sayıda tavşan bulunurdu. Zaman zaman oraya uğrayıp birkaç gün kalan Kaptan Dalbaran:

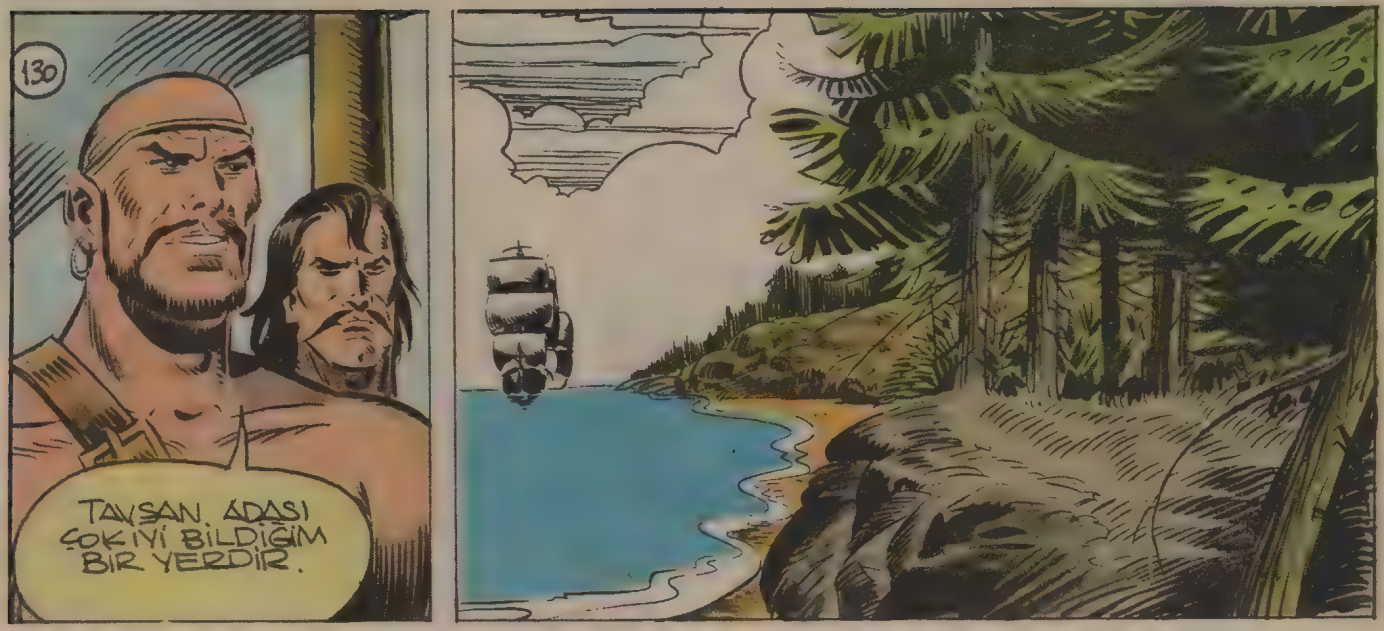

—Buna sevindim işte, dedi. Tavşan adası çok iyi bildiğim bir yerdir. Madem Osmanlı gemilerinin geçmesine daha on gün zaman var, bu süre içinde biz de yelkenlerimizi tamir edip topları temizleriz. Teknelerin bakıma ihtiyaçları var...

Gemileri Kuzeydoğu'ya çevirip yelken açtılar.

Ertesi gün, öğleye doğru uzaktan kara göründü...

Tavşan Adası'na yaklaşıyorlardı.

Korsanlar bir hafta kadar dinlenme fırsatı bulacakları için sevinçliydiler.

Üç saat sonra Tavşan Adası'nın güney sahiline demir attılar.

Denize dar bir boğazla birleşen havuz şeklindeki koyun çevresi, deniz kuşlarının yuva yaptığı sarp kayalıklarla çevrili idi.

Yarım daire şeklindeki kumsalın iki yüz metre gerisinde çam ağaçlarıyla kaplı kayalar dik bir duvar gibi yükseliyordu.

Korsanlar sahile iki kulübe yaptılar.

Bunlardan biri Kaptan Dalbaran, öteki ise karı-koca olarak bildikleri Kara Murat ile Prenses Tamara içindi.

Gemilerin bakım ve tamiri sırasında Şövalye Giovanni ile Kızıl Jagala dahil, herkes açıkta yatacaktı.

Bu durum, Şövalye Giovanni'nin hiç hoşuna gitmemişti.Can sıkıntısıyla yüzünü buruşturan genç adam:

—Bir serseriyle bir prenses aynı kulübede nasıl yatar? Onları nasıl yalnız bırakabilirim? diye acı acı düşünüyor, çaresizlik içinde bunalıyordu.

Fakat Kara Murat'la Prensesin aynı kulübede yatmalarına göz yummaktan başka yapacağı bir şey yoktu.

Oynadıkları oyun anlaşıldığı takdirde bu kanlı korsanların hiç acımadan kendilerini kıtır kıtır kesecekleri muhakkaktı.

Yumruklarını sıkarak, derin bir öfke nöbeti içinde:

—Eğer Prensese dokunacak olursa o hergelenin ciğerlerini sökerim! diye homurdandı.

Sonra düşünceleri, başka yöne kaydı.

Acaba altın yüklü Osmanlı gemileri hikayesi doğru muydu?

Yoksa Kara Murat'ın korsanları oyalamak için uydurduğu bir masal mıydı bu?

Eğer durum böyleyse, küçücük adada sa-

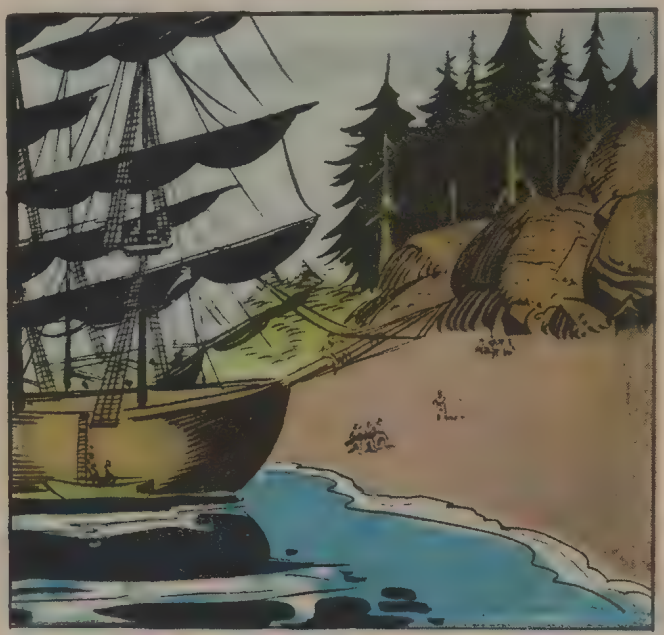

yıları üç yüzü bulan korsanların elinden nasıl kurtulacaklardı?

Şövalye acı acı başını salladı.

Durumları hiç de parlak görünmüyordu.

Oyunun sonu faciayla biteceğe benziyordu.

Kızgın güneşin etkisiyle ağaçlardan adaya keskin bir çam kokusu yayılıyordu.

Korsanlar büyük bir şevk içinde gemileri tamire koyulmuşlardı. Yasa ve düzen tanımayan bu haydutları, ıslık çalıp şarkı söyleyerek çalışırken görenler, onların birer cani olduklarına inanmazlardı.

Korsanların bir kısmı, gemilerle uğraşırken bir kısmı da yakaladıkları ada tavşanlarını pişirmek için ateş yakmışlardı.

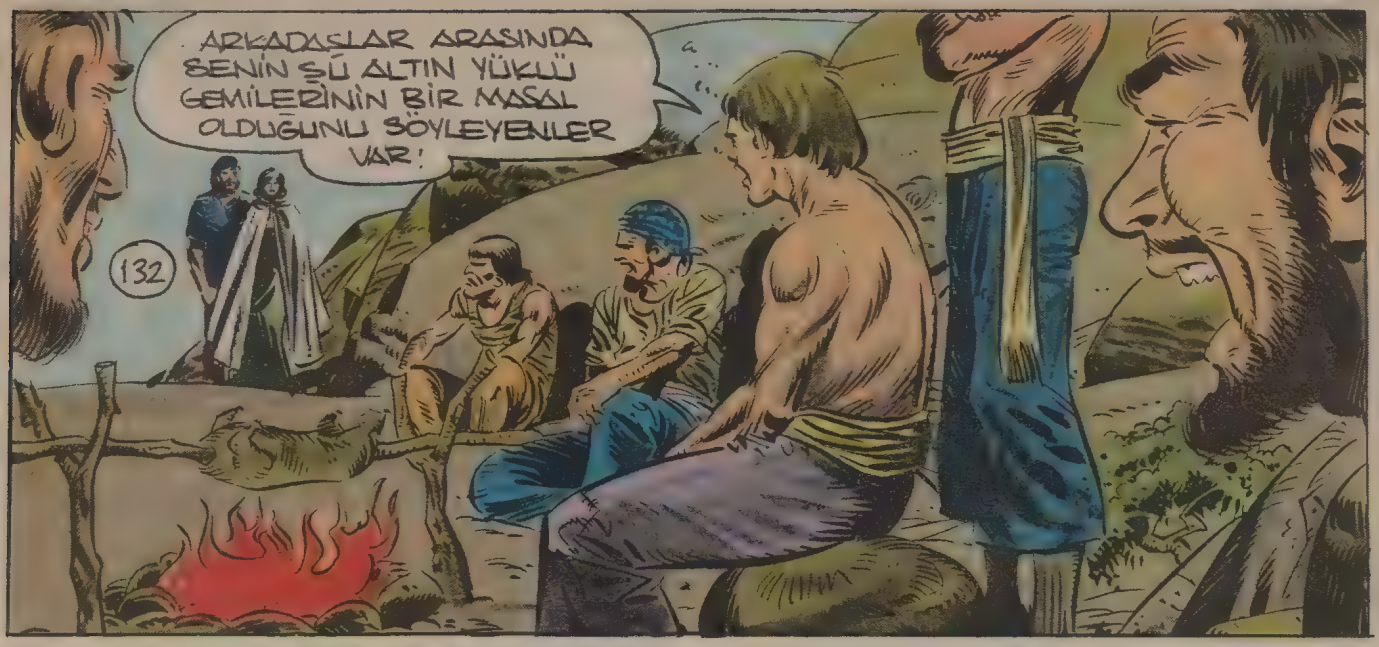

Güneşin altında yarı çıplak vücutlarından terler süzülen ve ateşin çevresinde bir halka oluşturan korsanlar, Kara Murat'ın sözde eşi Tamara ile yanlarından geçtiğini görünce, ona seslendiler:

—Hey ahbap.. Baksana biraz...

Kara Murat durdu, sakin bakışlarını onların üzerinde dolaştırdı:

—Ne var?

—Arkadaşlar arasında senin şu altın yüklü gemilerinin bir masal olduğunu söyleyenler var...

Kara Murat ,soğuk bir tavırla:

—Bu konuyu kaptanınızla konuşun, dedi. O bana inandı:

—Şimdilik biz de inanıyoruz. Ama dediklerin yalan çıkarsa, ya da sözünü ettiğin gemilerde altın bulamazsak bizden çekeceğin var...

Arka taraftan bir korsan kalın sesiyle haykırdı:

—İşte o zaman güzel karına bir şeyler yapacağız, iyi şeyler yapacağız tabii... Biraz sevip okşayacağız...

Öteki korsanlar bu sözlere kahkahalarla güldüler.

Prenses Tamara'nın yüzü önce sarardı,

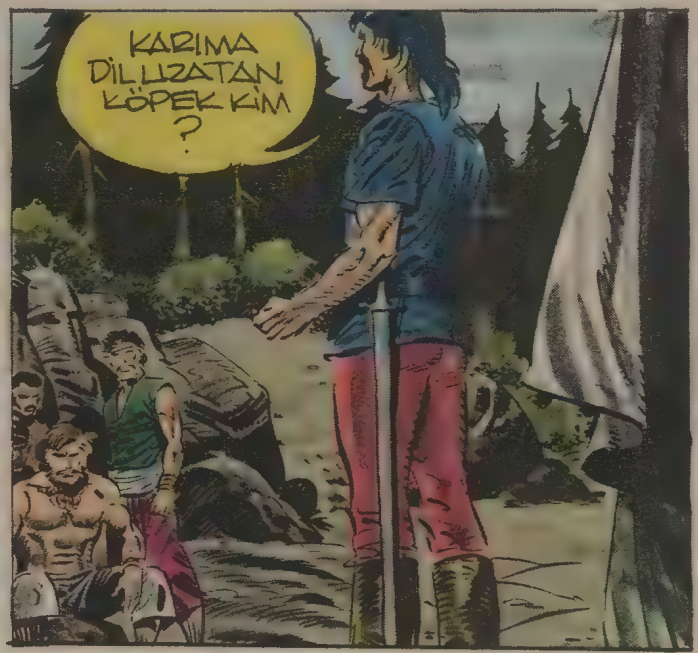

sonra utancından kıpkırmızı kesildi.

Kara Murat'ın bakışları, ansızın kararmıştı. Bu kara buluttan müthiş bir yıldırım çakacağını sezen haydutlar, gülmelerini keserek hayretle ona baktılar.

Delikanlı prensesi yalnız bırakarak sakin ve kararlı adımlarla korsanlara doğru yürüdü, onların önünde ayaklarını gererek durdu:

—Karıma dil uzatan köpek kim?

Sert sesinde, ölümcül bir tehdit ifadesi vardı.

Herkes sustu. Bu susmada merak vardı, korku vardı. Belki bir parça da hayranlık vardı.

Tek kişinin böyle bir haydut topluluğuna meydan okuması, gerçekten şaşılacak bir şeydi.

Kara Murat, sesinin tonunu biraz daha yükseltti:

—Haydi karıma dil uzatan çıksın meydana. Eğer korkak bir köpek değilse tekrarlasın sözlerini...

Kara Murat'a laf atan korsan, arkadaşlarının arasından dirsekleriyle kendisine yol açarak öne yürüdü ve Kara Murat'ın karşısında durdu.

Adam, dev gibi iri yapılıydı. Kara Murat'a dikilen gözlerinden adeta ateş saçılıyordu. Alay eder gibi, garip bir gülüşle delikanlıya bakarak:

—Köpek dediğin adam benim, dedi.

Kara Murat, korsanın iriliği karşısında biraz şaşırır gibi oldu. Bir insan azmanıydı bu. Çok geniş omuzları ve inanılmaz derecede kalın kolları vardı.

Korsan, Kara Murat'ın şaşırdığını görünce birden neşelendi, kaba ve vahşi bir kahkaha atarak:

—Benimle dövüşmek mi istiyorsun küçük? diye sordu.

Kara Murat içinden:

"—Vay canına.. Böyle bir devle hayatımda ilk kez karşılaşıyorum" diye düşündü.

Prenses Tamara'nın güzel gözlerini zalim bir kaygının gölgesi kaplamıştı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 ARALIK 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 256 FİYATI 200 KURUŞ

Kara Murat'ın okurlarına bir sürprizi var

● Ayrıntılı bilgi 15'inci sayfada

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir..

Genç kız kaskatı kesilmiş gibiydi. Umutsuz bakışları alelacele, sahilde dolaştı. Gözleri Kaptan Dalbaran'ı arıyordu. Başlayacak kanlı kavgayı ancak o durdurabilirdi..

Bir ara Şövalye Giovanni ile göz göze geldi.. Onun Kara Murat'a yardımcı olmasını isteyecekti ama, Venediklinin bakışları o kadar kanlı karanlık,o kadar bulanıktı ki,genç kız bundan vaz geçti..

"Şövalye Giovanni, Kara Murat'tan herkesten çok nefret ediyor" diye düşündü.

Dev yapılı korsanın dudaklarında karşısındakini küçük gören bir gülümseme belirmişti. Aynı alaylı sesiyle:

—Eeee.. Söyle bakalım küçük, hâlâ benimle dövüşmek niyetinde misin? diye sordu.

Kara Murat bir an saçlarının öfkeden diken diken olduğunu hissetti. Fakat kendisini

tutmasını bilirdi. Sesini sakinleştirmeye çalışarak:

—Evet, dedi.

Dev korsan şaşırdı:

—Demek kendini öldürtmek istiyorsun?

—Hayır.. Seni öldürmek istiyorum...

Dev korsanın kahkahaları kumsalı çınlattı:

—Bu mümkün değil işte.. Çok komik..

Arkadaşları dev korsana, "Ayıboğan Dandalo" derlerdi. Sicilyalıydı. Denizci olmadan önce dağlarda çobanlık yaptığı yıllarda en büyük zevki, rastladığı ayılarla güreş etmek ve onları yenmekti. Birçok ayıyı boyunlarını kırarak öldürmüştü.

Dandalo korkunç bakışlarını Kara Murat'a dikerek:

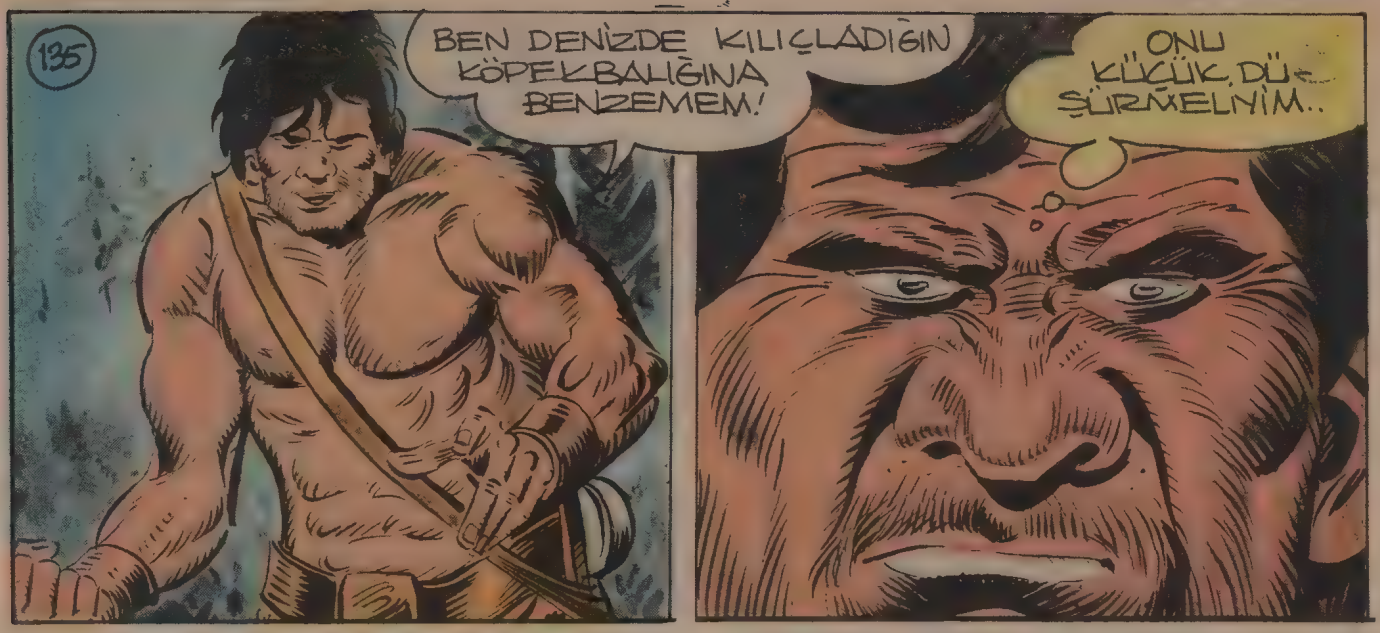

—Bana bak,dedi. Ben denizde kılıçladığın aptal köpekbalığına benzemem. Şimdi seni ayağımın altına alır kaburga kemiklerini kırarım..

Ayıboğan Dandalo arkadaşlarının arasında, en güçlü,en cesur kişi olarak tanınırdı. Tek çekindiği insan Kaptan Dalbaran'dı .. Kara Murat'ın köpekbalığını öldürmesinden sonra gemide sürekli olarak onun cesaretinden söz edilmesine içerlemiş bu yabancı gence bir ders vermeyi kafasına koymuştu..

Kara Murat'a laf atarak onu kızdırmak istemesi bu yüzdendi. Onu bütün korsanların karşısında küçük düşürmek istiyordu..

Durumun her geçen an ciddileştiğini ve kanlı bir kavganın patlak vermek üzere olduğunu gören öteki korsanlar araya girmek istediler..

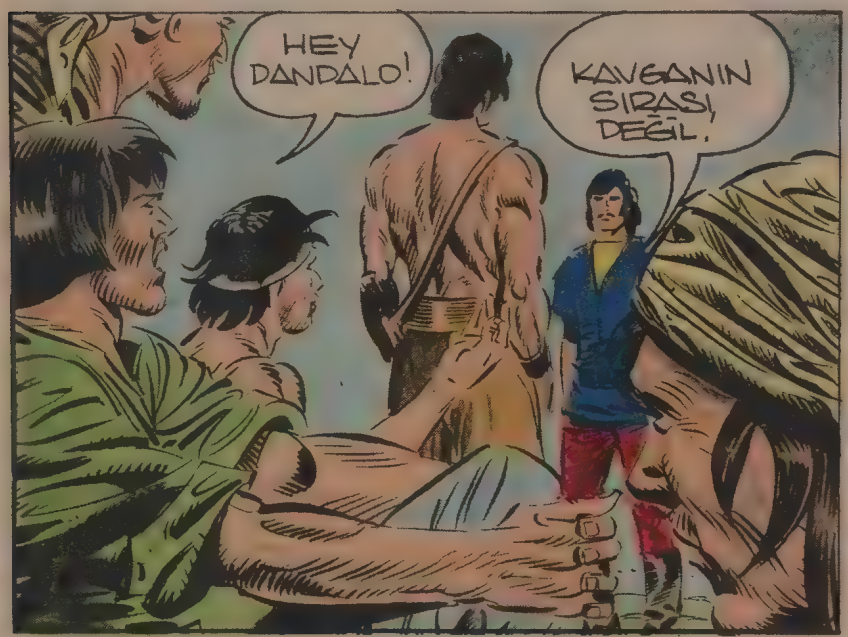

—Hey Dandalo.. Dövüşmeyi aklından sil. Kara Murat'a bir şey olursa biz de altın yerine hava alırız...

—Evet evet.. Kavganın sırası değil..Şimdi altın yüklü gemileri düşünelim biz..

—Haydi, dağılalım artık...

Ayıboğan Dandalo inatla başını salladı,ayağını yere vurarak öfkeyle gürledi:

—Hayır!..Bu yabancı bana hakaret etti!. Dili çok uzun.. Onu kesmem gerek...

Bir korsan atıldı:

—Ama seni tanımıyor Dandalo...

Öteki korsanlar hep bir ağızdan bağrıştılar:

—Doğru... Tanımıyor...

—Sen bu cahil gencin kusuruna bakma..

—Ne de olsa yabancı.Bilmiyor...

—Bilse böyle kafa tutar mı?

—Özür dilesin bağışla onu...

Korsanları dinleyen Kara Murat'ın canı sıkılmıştı. O böyle aşağılanmaya alışık insanlardan değildi.. Dudaklarını alaylı bir gülümseme kapladı:

—Ben özür dilemem..Çünkü onun benden özür dilemesi gerek..Eğer korkuyorsa sözlerini geri alsın affedeyim...

Derin bir hayret, Ayıboğan Dandalo'yu

dondurdu...

Bu deli genç neyine güveniyordu?

Kuduran bir öfkeyle tüm vücudu sarsıldı.

Yüzü ve bakışları görenleri ürpertecek derecede kararmıştı. Korsanlar artık Kara Murat'ı Ayıboğan Dandalo'nun elinden kimsenin alamayacağını anladılar...

Korsan, korkunç bir sesle gürledi:

—Haydi..Çek kılıcını sersem...

Kara Murat acı acı güldü:

—Çok yazık dostum.Şimdi aklıma geldi. Bu şartlar altında seninle dövüşmem...

Ayıboğan şaşırdı:

—Neden o?

—Seni ve arkadaşlarını geçen günkü deniz savaşında çarpışırken gördüm.. Çok acemice kılıç kullanıyordunuz..

Öteki korsanlar arasında ansızın korkunç bir homurtu yükseldi. Öfkeli sesler duyuldu:

—Bize hakaret ediyor..

—Küstah serseri!..

—Ne sanıyor kendini?

—Haydi Ayıboğan!..Şu budalaya dersini ver!...

—Öldürme ama bir kaç yerini kır!..

Kara Murat korsanların öfkeli haykırışlarına aldırış etmeden aynı soğukkanlı haliyle devam etti:

—Karşıma Ayıboğan'la birlikte bir kişi daha çıksın..İki kişi ile birden çarpışırsam benim için daha eğlenceli olur..

Bu sözleri duyan korsanlar arasından daha büyük bir gürültü yükseldi. Homurtular küfürler birbirine karıştı:

—Deli mi ne?

—Neler saçmalıyor böyle?

—İki kişiye karşı nasıl dövüşür bu adam?

—Kendini ne sanıyor?

—Ayıboğan onu bir vuruşta cehenneme yollar...

Kara Murat adamların yüzlerindeki şaşkınlıkla karışık derin öfkeye bakarak zevkle gülümsedi. Neşeli sesi çevrede çın çın öttü.

—Madem çok ısrar ediyorsunuz,sizi kırmayayım. Başka bir zaman iki kişiye karşı dövüşürüm. Şimdi Ayıboğan'la teke tek vuruşalım. Haydi Ayıboğan.. Çek kılıcını...

Dandalo korkunç bir kahkaha attı:

—Hah şöyle! Şimdi senin iki kulağını birden keseyim de gör...

Kılıçlar yıldırım hızıyla çekildi, havada şimşek gibi döndü ve hızla çarpıştı...

Çelik sesleri, Tavşan adasının sahilini çınlatırken Prenses Tamara kalp çarpıntıları içinde bu vahşi dövüşü seyrediyordu. Küçük ve zarif elini haykırmamak için ağzına bastırmıştı. Gözleri korku ve endişe doluydu..

Başka bir çift kadın gözü daha,aynı korku ve endişeyi taşıyordu. Bu genç kadın Ayşe idi. Güzel yüzü kağıt gibi bembeyaz olmuştu. Derin bir ıstırap içinde:

"Kara Murat bu devle nasıl başa çıkar? Dövüşü hemen durdurmalı ama nasıl?" diye düşünüyordu.

Kaptan Dalbaran'la Kızıl Jagala gemideydi. Ayşe bağırsa bile açıkta demirleyen gemiye sesini duyuramazdı. Sandala binip oraya gitmesi de çok uzun zaman alırdı...

"—Tanrım...Sen Kara Murat'ı koru!" diye inledi...

külüyor, üzerine uzanan kılıcı etkisiz bırakıyordu..

Sürekli saldıran Ayıboğan Dandalo'nun alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

Korku endişe ve umutsuzluk terleriydi bunlar.

Dakikalar geçtiği halde sonuç alamaması dev korsanı çileden çıkarmıştı..

"—Rezil oldum! Rezil oldum!..." diye

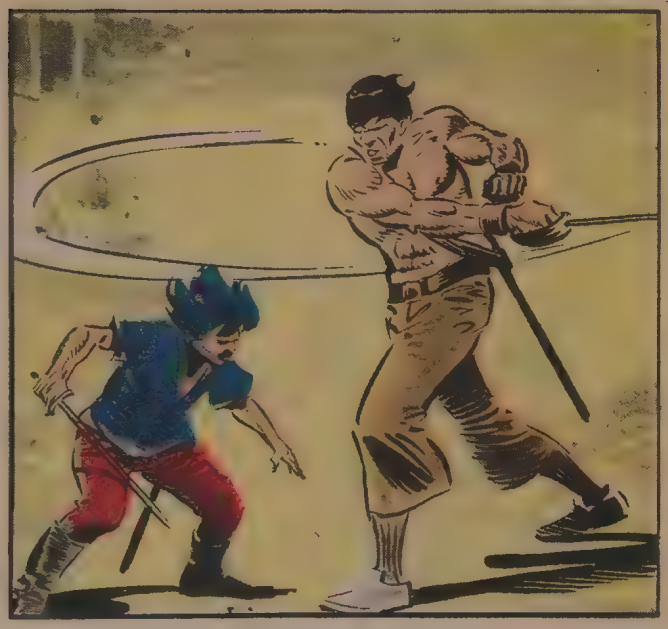

Kara Murat artık gülmüyordu.

Tüm dikkatini dövüşe vermişti.

Çünkü karşısındakinin şakaya gelmeyecek kadar güçlü ve tehlikeli biri olduğunu anlamıştı...

Dandalo,bir boğa gibi burnundan soluyarak saldırıyor hamleleri boşa gittikçe öfkesi artıyordu.

Kara Murat sıçrıyor, zıplıyor, eğilip bü-

düşünüyor umutsuzluk içinde saldırıları şiddetleniyordu.

Dövüşü seyreden Şövalye Giovanni heyecandan titreyen Prenses Tamara'nın yanına yaklaştı:

—Üzülmeyiniz Prenses dedi. Kara Murat dövüşü kazandı.

Tamara'nın yüzünü derin bir şaşkınlık dalgası sardı:

—Kazandı mı? Nasıl olur? Dövüş devam ediyor.

Şovalye esrarengiz bir şekilde gülümsedi.

—Kara Murat çok kurnaz bir dövüşcü. Aptal korsanı iyice yordu, az sonra bitirecek işi.. Doğrusu iyi kılıç kullanıyor. Onu yalnız ben yenebilirim...

—Emin misiniz?

—Bunu bir gün size gururla göstereceğim, Prenses.. Kılıcım Kara Murat'ın göğsünde kanlı bir fıskiye açtığı zaman sözlerimin doğruluğuna inanacaksınız. Onu ancak benim gibi okuldan yetişen silahşörler yenebilir... Meyhane kavgalarına alışık korsanlar değil. Bakın işte bitirdi bile dövüşü...

Gerçekten Kara Murat, Ayıboğan Dandalo'nun bir saldırısını ustaca savuşturduktan

sonra zemberek gibi boşanmış ve uzanıp kılıcını dev adamın gırtlağına dayamıştı:

—Bu iş burada biter!

İnanılmaz sonuç Şövalye Giovanni'den başka herkesi şaşırttı. Çevre ansızın derin bir sessizliğe gömüldü. Gördükleri eşsiz düello tüm korsanları büyülemiş gibiydi...

Kara Murat, gerçekten büyük bir kılıç ustasıydı. Korsanlar bunu itiraf etmek zorunda kaldılar. Birkaç korsan:

—Bu adamı ancak Kaptan Dalbaran haklayabilir! diye söylendi.

Kara Murat alnından boncuk boncuk ecel terleri döken Ayıboğan Dandalo'nun gözlerinin içine bakarak:

—Yenildin, dedi. Seni öldürebilirim!.

—Bu hakkındır.. Öldür...

—Ama öldürmeyeceğim.. Sadece eşimden özür dileyeceksin..

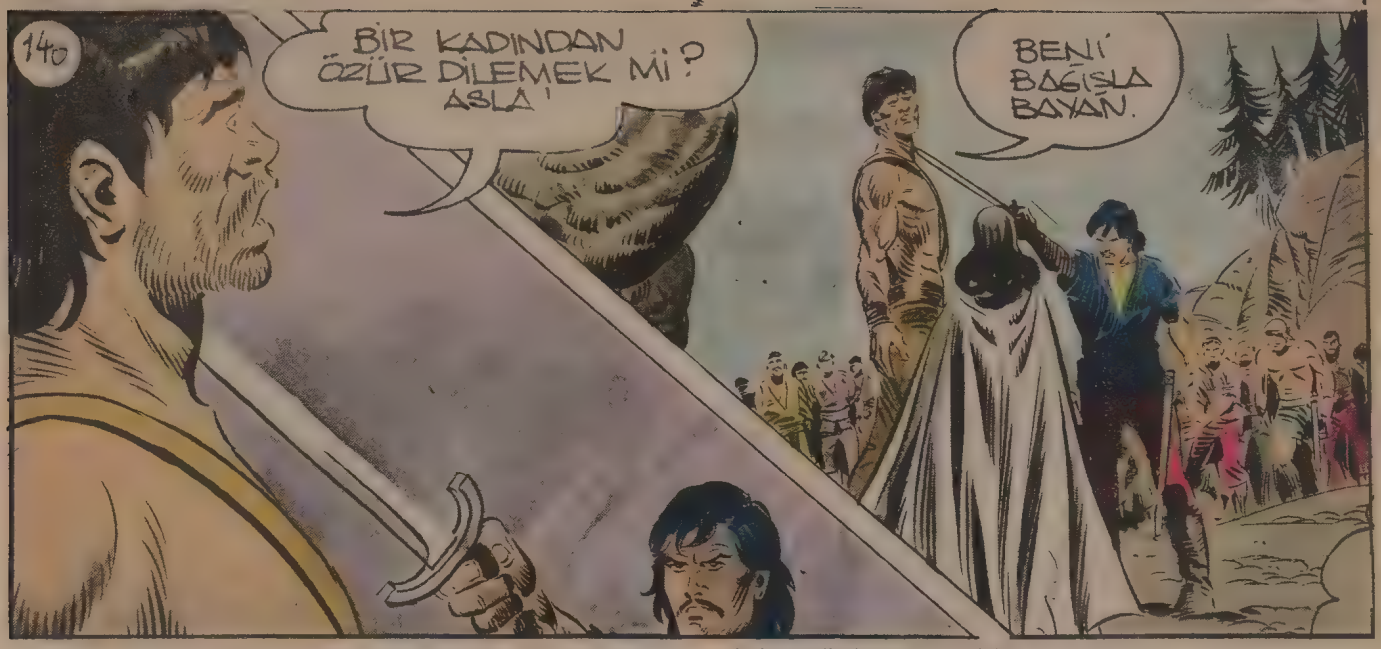

Ayıboğan Dandalo'nun gözleri iri iri açıldı:

—Bir kadından özür dilemek mi? Asla.. Asla...Öldür beni...

Kara Murat kılıcı biraz itti. Sivri çelik deriyi gerdi yardı ve yarım santim kadar içeri girdi...

Kılıcın deldiği yerden birkaç damla kan çıktı, korsanın boğazından aşağıya kayıp adaleli göğsüne süzüldü.

Kara Murat tekrarladı...

—Son defa soruyorum..Özür dileyecek misin, dilemeyecek misin?

Yüzünü ölüm korkusu saran dev korsanın direnme gücü birden çöktü. Acıklı bakışlarını Prenses Tamara'ya çevirerek inledi:

—Beni bağışla bayan...

Korsanın boğuk sesi kıpırdayan dudaklarının arasından hıçkırığı andırır bir şekilde döküldü.

Prenses Tamara bir an ne diyeceğini bilemedi. Dev gibi adamın, karşısında ezik bir perişanlık içinde af dilemesi onu şaşırtmıştı.

Bu korkunç korsanı dize getiren Kara Murat nasıl bir insandı böyle?

Canını kurtarmak için arkadaşlarının önünde bir kadından özür dilemek zorunda kalan korsan o anda ayakta duran bir ölüden farksızdı..Adamın yalnız gözleri canlıydı ve korkunç bir alevle parlıyordu. İçinden:

"—Bunun hesabını soracağım..Hem de çok acı bir şekilde.." diye kinle mırıldandı.

Kara Murat zarif bir reveransla eğilip Prenses Tamara'ya yol verdi.

—Yolumuz açıldı...Şimdi gidebiliriz...

Genç kız,Kara Murat'a bakarken dudakları en tatlı gülümsemesiyle çiçeklendi:

—Sevgili eşime teşekkür ederim..

Şövalye Giovanni onların bu konuşmasını öfkeden kudurarak dinliyordu..Bir an gözlerini kapadı ve sarardı. İçinden:

''İkisi de bu evlilik oyununu pek benimsedi. Kadınlara hiç güven olmaz..Prenses yakında gelin olacağına bakmadan, ilk fırsatta kendisini Türk'ün kollarına atacağa benziyor, diye homurdandı...

Şövalyenin yüreği kıskançlığın yarattığı kinle kaynıyordu..Bununla beraber Kara Murat'ın, dev korsanı yenişindeki ustalığını içinden takdir etti...

''Gerçekten iyi dövüşçü..Galiba onu yenecek bir ben varım'' diye mırıldandı...

Bu sırada Prensesle Kara Murat önün-

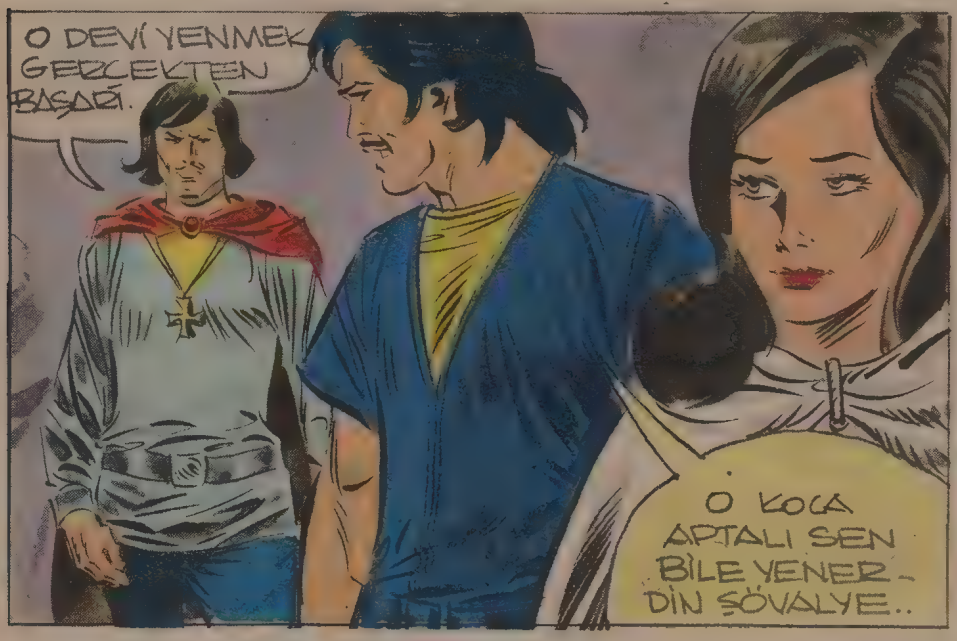

den geçiyordu. Şövalye Giovanni zoraki bir gülümsemeyle:

—Kutlarım seni Kara Murat dedi. O devi yenmek gerçekten başarı..Sandığım kadar acemi değilmişsin...

Kara Murat, Şövalye'nin sesindeki alaylı ifadeyi sezerek omuz silkti:

—Önemi yok.O koca aptalı sen bile yenerdin Şövalye...

Venedikli silahşör birden kıpkırmızı kesildi. Kara Murat'ın sözlerindeki ince alay zehir gibi içine işlemişti. Bakışları kadar soğuk bir sesle:

—Artık çok ileri gittin, diye homurdandı. Issız bir yerde sana randevu teklif ediyorum. On dakika erkek erkeğe görüşelim ve birimiz yerde, toprağın üstünde kalalım

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 ARALIK 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 257 FİYATI 200 KURUŞ

Kara Murat'ın okurlarına bir sürprizi var

● Ayrıntılı bilgi 14'üncü sayfada

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

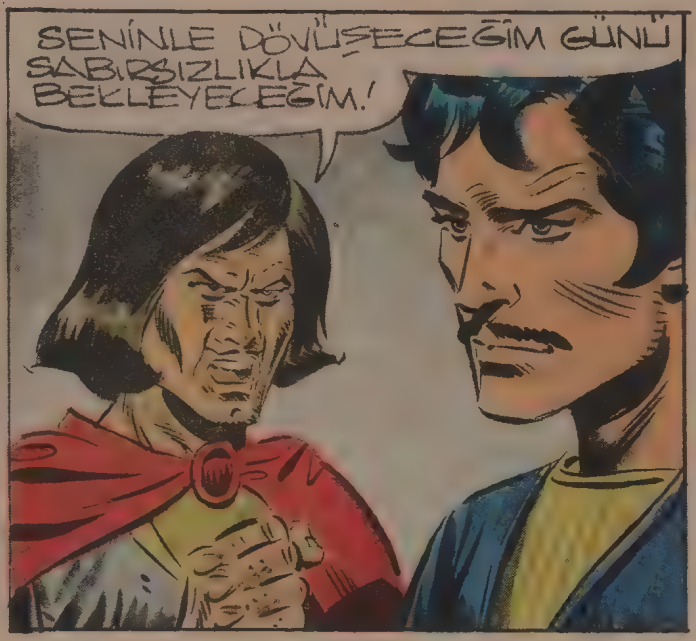

—Düello teklifini sevinçle kabul ediyorum. Ama önce prensesi şu korsanların elinden kurtarmamız gerek.. Bak hepsi de nasıl aç bir iştahla bakıyor ona...Biz olmasak parçalarlar kızı...

Şövalye, Kara Murat'a dik dik baktı:

—Zaten bu yüzden dayanıyorum sana... Prensesi sağ salim Venedik'e götürmek gibi bir sorumluluğum olmasa seni çoktan kılıcımın ucuna geçirmiştim...

Şövalyenin sesi kıskançlık ve kinle zehirlenmişti...

—Seninle dövüşeceğim günü sabırsızlıkla bekleyeceğim diyerek ekledi.

Kara Murat ona cevap vermeden yürüdü, biraz uzaklaşmış olan Prenses Tamara'ya yetişerek koluna girdi...

Bu sırada başka bir çift vahşi göz, çılgın

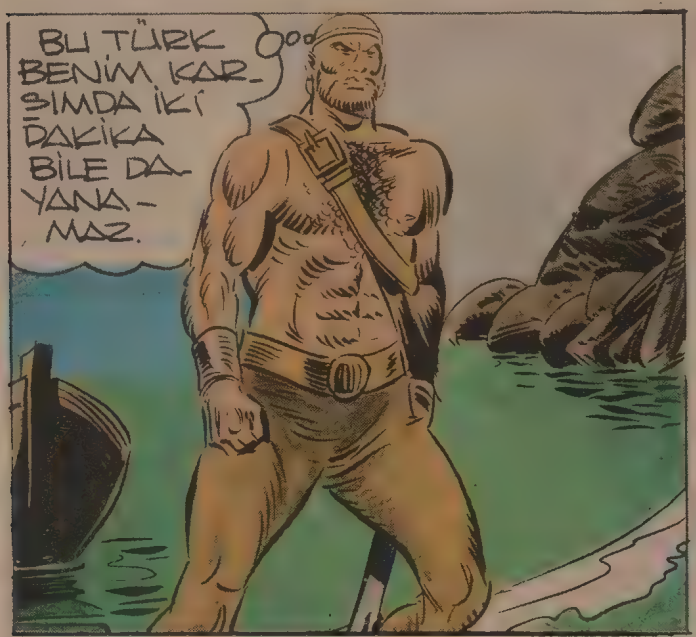

bakışlarla onları süzüyordu...

Kıyıya yanaşan filikadan kumsala atlayan Kaptan Dalbaran, Kara Murat'ın dev korsanla dövüşünü seyretmiş ve:

—Fena değil..Ama bu Türk benim karşımda iki dakika bile dayanamaz, diye söylenmişti...

Dalbaran'ı ilgilendiren dövüşün heyecanı değil, bu dövüşü kalp çarpıntıları içinde seyreden Prenses Tamara'nın büyülü güzelliğiydi. İki günden beri genç kız aklından, kalbinden, ruhundan çıkmıyordu..Yüreği derin bir ihtirasla dolup taşan Dalbaran kavuşacağını düşündüğü altınların hayali olmasa Kara Murat'ı çoktan öldürtüp, Prenses Tamara'ya sahip olurdu.

Şimdi aklına yine çılgınca fikirler dolmaya başlamıştı...

Kalbinin vahşi umutsuzluğu bir arzu seli halinde taşıyordu.

Aç bakışlarını,Kara Murat'ın koluna girerek kulübeye doğru yürüyen Prenses Tamara'nın alımlı vücuduna dikerek:

—Dayanamayacağım!.Bu kadına mutlaka sahip olmalıyım! diye homurdandı.

Aynı anda arkasında kesin bir ses:

—Bundan kolay ne var kaptan,dedi. Emret kadını senin koynuna atalım...

Dalbaran geri döndüğünde,esmer bir yüzün iğrenç bir şekilde gülümsediğini gördü.. Yardımcısı Kızıl Jagala idi bu...

Adam uğursuz bir şekilde gülmeye devam ederek:

—Bir planım var kaptan dedi.Bu gece bir yolunu bulup Kara Murat'ı kulübeden uzaklaştıralım..Kadın yalnız kalınca sen içeri girip işi

becerirsin...

Dalbaran kararsızlıkla başını salladı:

—Olur mu dersin?

—Neden olmasın?

—Osmanlı hazinelerini kaybederiz diye çekiniyorum. Kara Murat inatçı domuzun biridir. Karısına tecavüz ettiğimi öğrenince bize gemilerin ne zaman ve nereden geçeceğini asla söylemez...

—Zorla söyletiriz...

—Kıtır kıtır kessek söylemez..

—Her insanın bir dayanma gücü vardır. Söyletiriz..Hem olaydan onun haberi olmayacak ki...

—Nasıl?

—Biz onu oyalayacağız..Sen bu işi bana bırak...

—Kadın söyler...

—Bana kalırsa söylemez..Onu tehdit edersin,''Söylersen Kara Murat'ı da,seni de,ağabeyini de öldürtürüm'' dersin..Kadınlar korkak olur. Sesini bile çıkarmaz. Hem bana kalırsa o kadının sende gönlü var kaptan..Emret bu işi sessizce halledelim...

Dalbaran amansız bir şekilde gülümsedi. Gözleri vahşi bir arzuyla yanıyordu:

—Fena fikir değil...Evet..Evet..Neden olmasın? Siz Kara Murat'ı oyalarken ben Prenses Tamara'yı koynuma alırım..Bana kimse engel olamaz..Seviyorum, tapıyorum ona..Kara Murat'ı lafla oyalayamazsanız,tutup bağlayın keratayı...Bu gece prenses benim olacak...

Koca korsan aşktan sarhoş olmuştu.

Kalbinde,yakan,kavuran bir ihtiras vardı.

Kumsalda yürürken o gece prensesle nasıl sevişeceğini hayal ediyordu..

★ ★ ★

Kaptan Dalbaran'ın vahşi kalbinde Prenses Tamara'nın kopardığı fırtına,Kızıl Jagala'dan sonra en yakın yardımcısı olan Lenorman'ın gözünden kaçmamıştı..

Lenorman,sakin yaradılışlı,keskin görüşlü,güçlü kuvvetli bir Fransızdı.Dalbaran'ın kalbinde kopan aşk kasırgasını sezmiş,bundan doğacak kötü sonuçları bir anda anlamıştı..

Kumsalda yürüyen Dalbaran'ın koluna girerek yumuşak bir sesle.

—Vaz geç kaptan, dedi.

Dalbaran kanlı gözlerini ona çevirdi, adeta vahşi bir hayvan gibi hırladı:

—Ne demek istiyorsun?

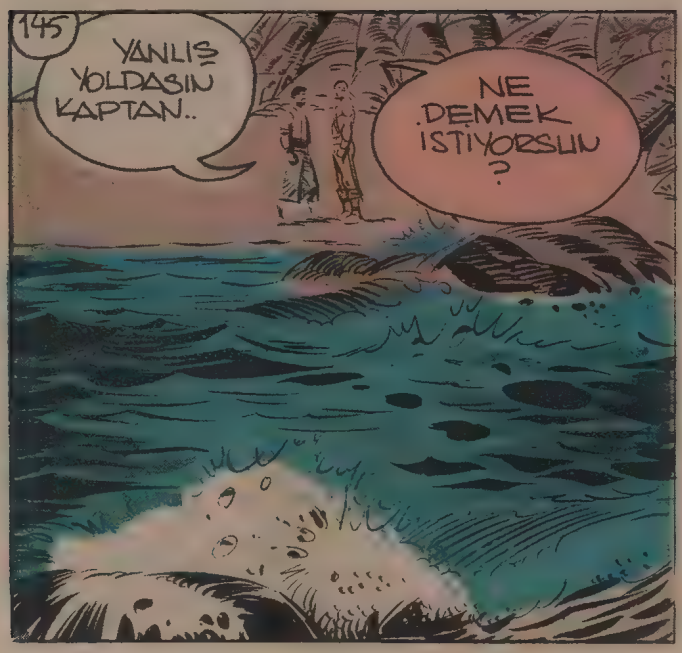

Lenorman,Kaptan Dalbaran'ın öfkesinden korkmayacak kadar yürekli bir denizciydi:

—Yanlış yoldasın kaptan..Biraz mantıklı ol...

Dalbaran ona dik dik baktı:

—Benimle açık konuş..Ne demek istiyorsun?

—Kadını rahat bırak..Bir kadın için hazineleri tehlikeye atmak doğru bir davranış olamaz...

Dalbaran'ın bakışları bir yılanınki kadar soğuk ve ürpertici bir hal aldı:

—Demek artık senin izninle hareket edeceğim,öyle mi? Kaptan sen misin,yoksa ben miyim?

—Elbette sensin..Ama geçici bir gönül serüveni yüzünden Osmanlı hazinelerini kaybetmeyi göze alamam...

—Hazineleri kaybedeceğimizi kim söyledi?

—Ben söylüyorum..Karısına dokunduğun an Kara Murat anlaşmayı bozacaktır..

—Ben onu yola getirmesini bilirim..

—Boşuna kendini aldatma..Türkleri iyi tanırım..Karılarına göz dikildiği zaman dünyanın en tehlikeli yaratıkları olurlar. Hiç değilse şu hazineyi ele geçirinceye kadar kadını ona bırak...

Kaptan Dalbaran'ın gözleri vahşi bir ihtiras ateşiyle tutuştu..Prenses Tamara'ya karşı duyduğu aşk, kalbinde kanayan bir yara gibiydi...İçini yakıyor, kavuruyordu:

—Aşkımla benim arama girecek olanın leşini yere sererim, diye gürledi..

Lenorman'ın sakin yüzünü acı bir gülümseme kapladı:

—Osmanlı hazinelerinin anahtarı Kara Murat'ta...Ben onu kızdırmamak gerektiğine inanıyorum...Bu işe hep beraber atıldık.Sonuç hepimizin çıkarına dokunduğu için durumu arkadaşlara anlatacağım..Kararı onlar versin...

Kaptan Dalbaran'ın yüzü mosmor kesildi,

gözleri iri iri açıldı, kudurmuşcasına haykırdı:

—Neee? Bana isyan ediyorsun demek?

—Hayır..Sadece işler yoluna girinceye kadar sabretmeni istiyorum...

Lenorman dönerek,ileride toplu halde duran korsanlara doğru yürüdü..

Adamlar,yaktıkları ateşin çevresinde toplanmışlar,az önce Kara Murat'ın dev korsanla

yaptığı dövüşün tartışmasını yapıyorlardı...

Birden korkunç bir gürleme duyarak başlarını çevirdikleri vakit dehşetle ürperdiler...

Kaptan Dalbaran gözlerinden kıvılcımlar ağzından köpükler saçarak Lenorman'ın üzerine atılmıştı..

Arkası dönük olan Lenorman ensesine yediği sert darbe ile yüzüköyun kumlara devrildi.

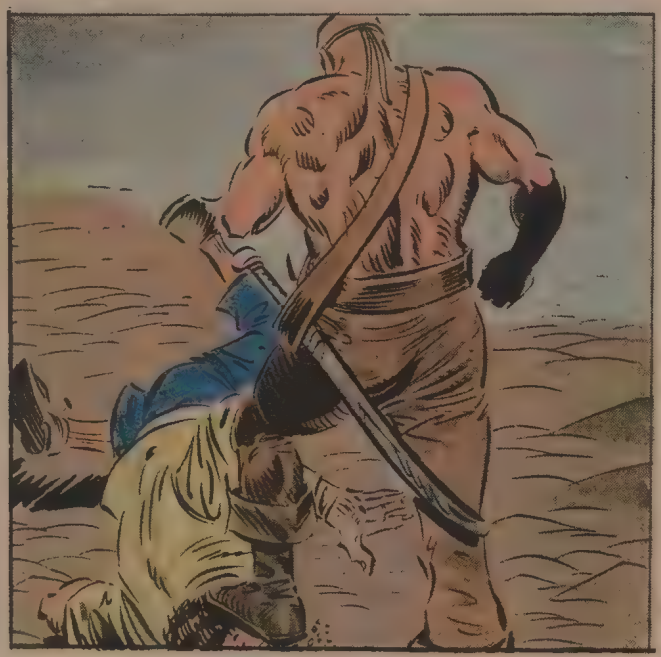

Dalbaran'a arkasını dönmekle hata yaptığını çok geç anlamıştı.. Dudaklarının arasından boğuk bir haykırış yükseldi:

—Ah kalleş..:

Dalbaran, topuğu ile hınçla basıp, adamın kafasını yarı yarıya kuma gömdü...

Fransız umutsuzca kurtulmaya çalışıyordu...

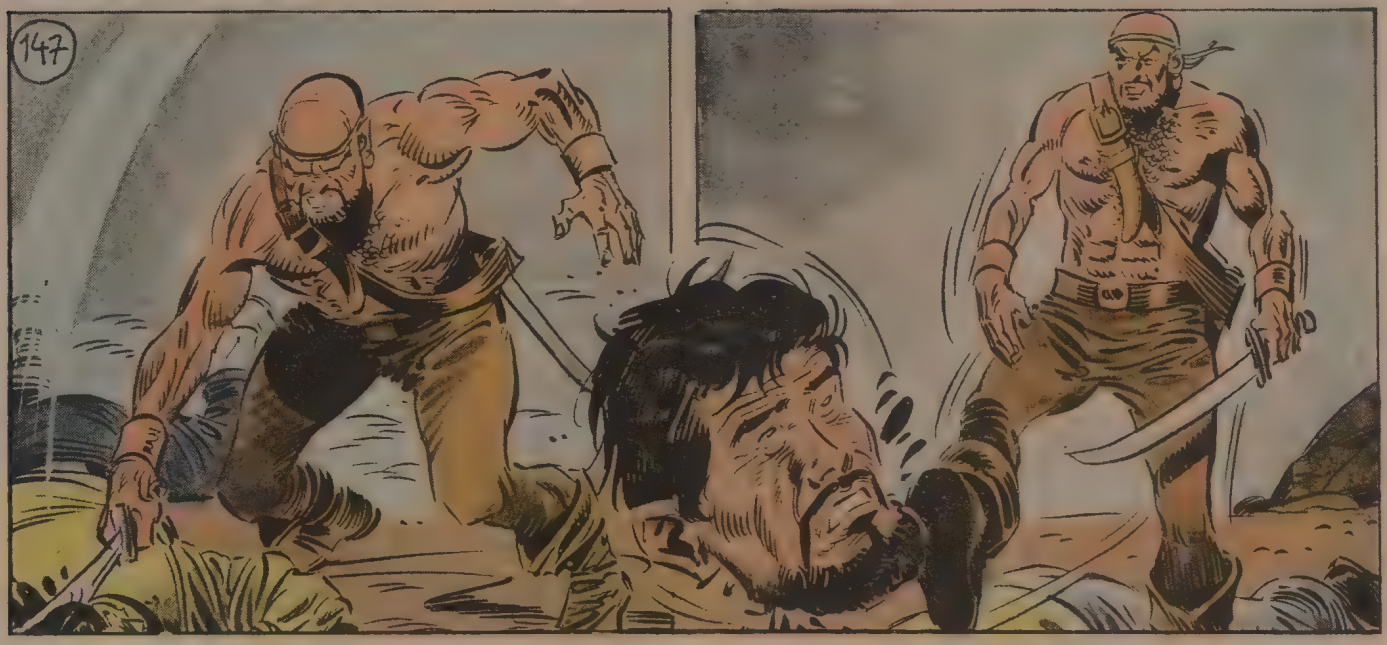

Dalbaran'ın öfkeden gözü hiç bir şey görmüyor:

"—Konuşmasına fırsat vermemeliyim.. Yoksa her şeyi berbat edecek" diye düşünüyordu...

Birden kılıcını çekti..Keskin çelik havada ışıl ışıl parladı..Sonra hızla yerdeki adamın ensesine doğru indi..

Boyun kemiğinin kılıç darbesiyle kırılmasından doğan tüyler ürpertici bir ses duyuldu.. Uzun ve kıpkızıl bir kan sütunu fışkırdı...

Öfkesini alamayan Dalbaran, kesik başı hınçla, kinle şiddetle tekmeledi...

Zavallı Fransız'ın kumların üzerinde kanlı bir bulamaç haline gelen başı top gibi yuvarlandı..Açık kalan cansız gözleri cam gibi parlıyordu..

Bütün korsanlar dehşet içinde donakalmışlardı..

Gördüklerine inanamıyor gibiydiler...

Kaptan Dalbaran,en yakın iki yardımcısından biri olan Lenorman'ı neden öldürmüştü? Bu ne vahşetti böyle?

Tayfaların homurdanmaya başladığını gören Dalbaran ölüm kadar soğuk sesiyle haykırdı:

—Onu,emirlerime karşı geldiği için öldürdüm.. Bir itirazı olan var mı?

Kumsalı derin bir sessizlik kapladı.Dalbaran'ın duruşu o kadar korkunçtu ki,kimse ona cevap vermeye cesaret edemedi..

Dalbaran, kendisi için yapılan kulübeye doğru yürürken yanına gelen Kızıl Jagala'ya kesin bir sesle:

—Planı bu akşam uyguluyoruz..dedi. Tamara mutlaka benim olacak. Anlıyor musun Jagala? Onu göğsüme bastırıp sıkmak istiyorum. Onu düşündükçe her şeyi, serveti, şöhreti,kudret ve hakimiyeti unutuyorum.İhtiras derecesindeki bu aşk damarlarımı yakıp kalbimi parçalıyor.Beynime vuruyor...

—Duygularını anlıyorum kaptan..Kadını senin kollarına atacağım...

Vahşi korsan sarardı. Elini kalbine götürdü. Bu bir aşk titremesiydi:

—Onunla arama gireni gebertirim..Bu uğurda dünyayı bile ateşe verebilirim,diye söylendi..

★ ★ ★

Ortalığa hızla akşam karanlığı çöküyordu...

Kara Murat,Prenses Tamara'yı kulübeye

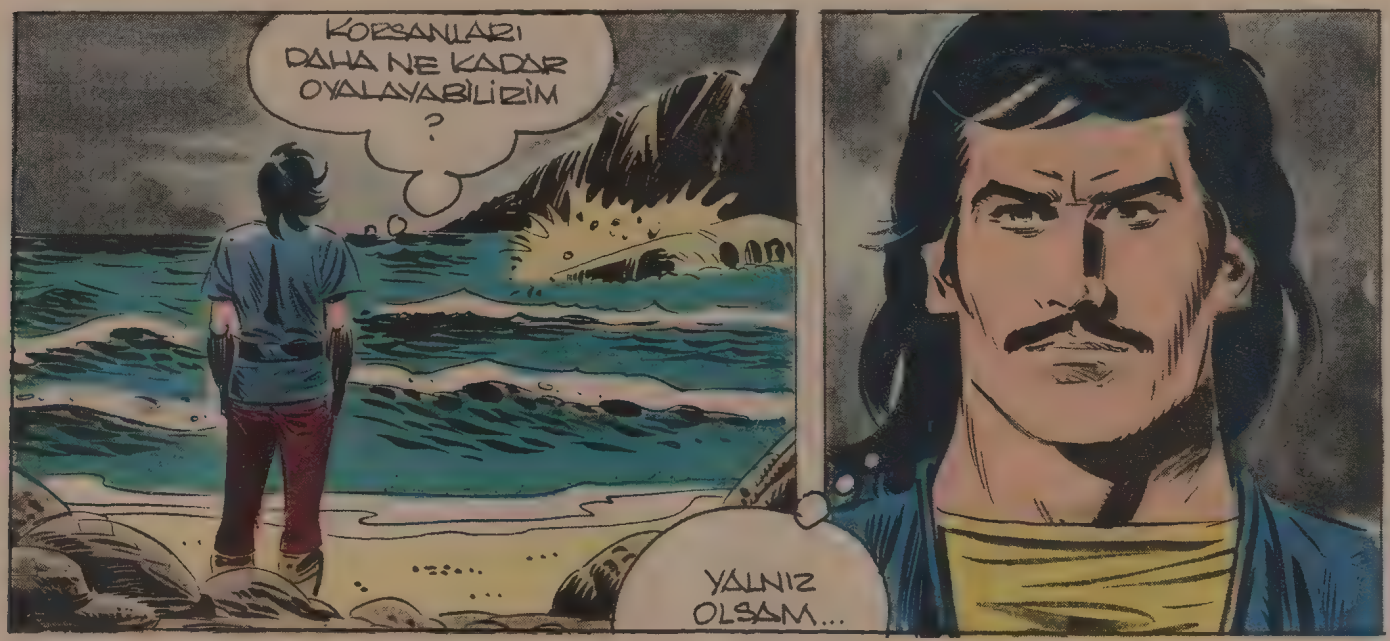

bıraktıktan sonra dışarı çıkıp kapının önünde dolaşmaya başladı.

Dalgındı..Düşünceli yüzünün ifadesinden canının sıkıldığı anlaşılıyordu...

Her geçen an,çevresindeki ölüm ağının daraldığını hissediyordu...

Korsanları daha ne kadar oyalayabilirdi?

Sayıları üç yüzü bulan bu tehlikeli haydutların ellerinden nasıl kurtulacaklardı?

Kara Murat yalnız olsa,belki başının çaresine bakardı. Ama Prenses Tamara ne olacaktı?..Bir çiçek kadar taze ve saf olan bu genç kızı,canavarların insafına terk edebilir miydi?

—Yılgınlık, karamsarlık, umutsuzluk... Bunlar bana yakışmaz.. Hayatın her devresinde zorluklar, aşılması gereken amansız engeller vardır, diye söylendi...

Yanı başında alaylı bir ses:

—Merhaba kahraman,dedi.

Kara Murat döndüğü vakit,mağrur bir tavırla kendisine bakan şövalye Giovanni'yi gördü:

''—Bu adamla yıldızımız hiç bir zaman barışmayacak galiba..'' diye düşündü.

Şövalye,delikanlının gözlerinin içine dik dik bakarak:

—Bu gece nerede yatacaksın? diye sordu.

Kara Murat,şövalyenin ne demek istediğini anladı,için için gülerek son derece sakin bir sesle cevap verdi:

—Elbette karım için hazırlanan kulübeyi paylaşacağım...

Şövalye kalbine hançer yemiş gibi titredi. Yüzü mosmor kesilerek:

—Buna izin verememm.. diye kükredi.

Kara Murat alçakgönüllü bir gülümseyişle sordu:

—Başka çare var mı? Korsanların ona nasıl baktıklarını görmedin mi?Kaptan Dalbanın ihtirasla tutuşan vahşi bakışlarının farkında değil misin?

Şövalye Giovanni,umutsuz bir öfkeyle homurdandı:

—Onlarla senin aranda ne fark var? Sen onlardan daha mı az tehlikelisin?

Şövalyenin sözleri ağır bir hakaretti..

Kara Murat bir an kızar gibi oldu,rengi hafifçe sarardı,fakat kendisini tuttu. Buz gibi soğuk bir sesle:

—Yavaş yavaş sabrımı taşırıyorsun şövalye,dedi. Çekilmez bir adam oluyorsun...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ!

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 OCAK 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✱ SAYI 2 ... FİYATI 700 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

—Prensesi karım, seni kayınbiraderim olarak tanıtmasaydım, o şimdi korsanların koynunda sen de köpekbalıklarının karnında olurdun...

Kara Murat bir an sustu, uzun uzun şövalyeyi süzdü, sonra bakışları kadar soğuk bir sesle devam etti:

—Eğer korsanlara olan güvenin daha fazlaysa hemen git onlara gerçeği anlat. Dilersen, altın yüklü Osmanlı gemilerinin de bir masaldan ibaret olduğunu söyleyebilirsin...

Şövalye sarardı, sesi hafifçe titredi:

—Neee? Altın yüklü gemiler bir masal mı?

Kara Murat'ın bakışları kederle doldu:

—Yazık ki öyle.. Korsanları durdurmak için reddedemeyecekleri bir teklifte bulunmam gerekiyordu. Onların yeryüzünde dayanamayacakları tek şey altındır...

—Neden yaptın bunu?

—Vakit kazanmak istedim...

—Ama bu sonucu değiştirmeyecek...

—Belli olmaz...

—Altın yüklü gemiler hikâyesinin palavra olduğunu anlayınca seni paramparça edecekcekler...

—Fena mı? Sen de sevinirsin. Tabii sevinecek kadar yaşayabilirsen...

—Desene hiç bir umut yok...

Kara Murat umursamaz bir tavırla dudaklarını büktü:

—Umudumuz olmasa da kaybedecek bir şeyimiz yok. Bizim için her yaşadığımız gün kârdır...

Şövalye gururla başını dikti, yumruklarını sıktı, tehdit dolu bir sesle homurdandı:

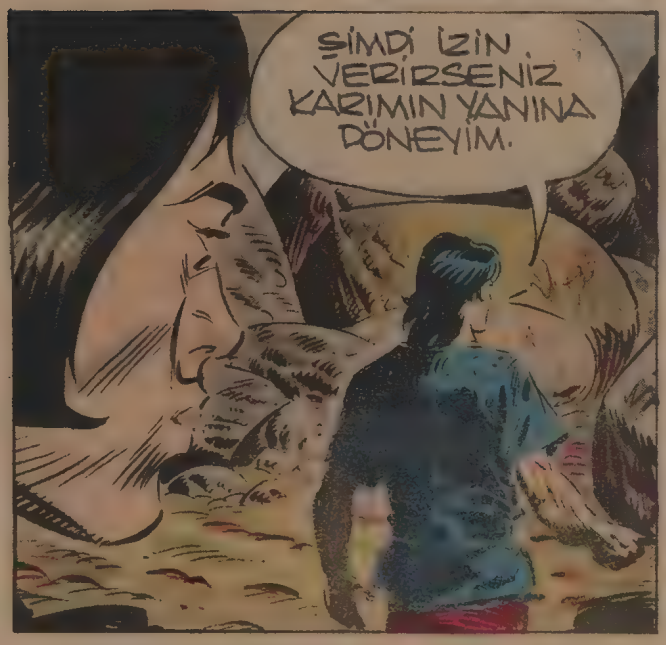

—Öyleyse canımızı onlara pahalıya satalım.Ölünceye dek vuruşalım..Ben kendi hesabıma on kişinin hakkından gelirim...

Kara Murat garip bir şekilde gülümsedi:

—İntihar en son düşünülecek şeydir şövalye..Benim,zayıf da olsa bir umudum var.Sabırla bekle ve bana yardımcı olmaya çalış...

—Haklısın..Seninle olan kozumuzu ne zaman olsa paylaşırız.Şimdi bu korsan tehlikesini atlatmaya bakmalıyız.

Kara Murat:

—Şimdi izin verirsen karımın yanına gideyim,diyerek kulübeye doğru yürüdü.

Şövalye ruhuna kadar titredi,kalbinde derin bir acı duydu.

Prensesle Kara Murat'ın baş başa kalması ona derin bir ıstırap veriyordu.

Karşılıksız aşkın kalbinde yarattığı bir fır-

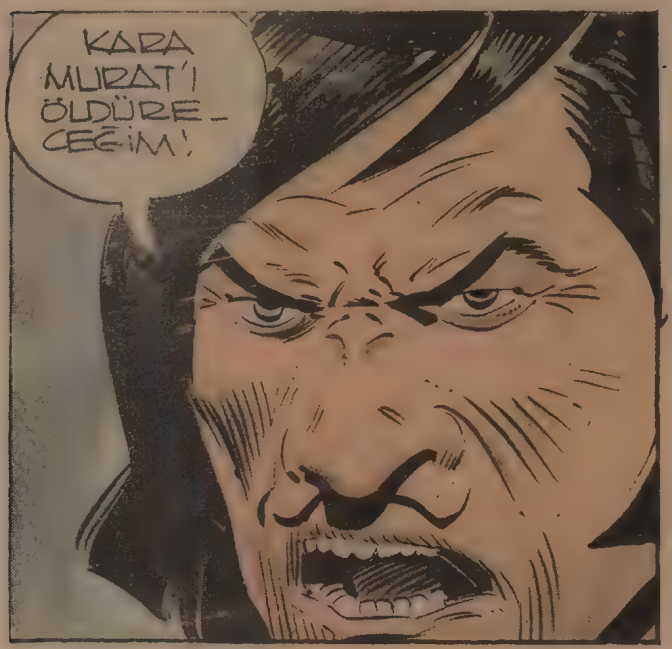

tınaydı bu..Adı kıskançlıktı...

—Başka çarem yok.Sonuna kadar dayanacağım.Ama yemin ederim ki, korsanların elinden sağ salim kurtulursak Kara Murat'ı öldüreceğim, diye mırıldandı.

★★★

Kara Murat kapı yerine asılan kilimi kaldırıp içeri girdiği vakit, Prenses Tamara irkildi:

—Kim o?

İçerisi alaca karanlıktı..Kara Murat tatlı bir sesle:

—Benim, dedi. Karı-kocanın ayrı yerlerde yatmaları şüphe uyandıracağı için burada kalmam gerekiyor.

Genç kız derin göğüs geçirdi. Kara Murat' la aynı odada kalmak düşüncesi onu heyecanlandırmıştı.

Kısa yaşamında ilk görüşte hoşlandığı tek erkekti Kara Murat.. İçini çılgıncasına bir arzu kapladı..Delikanlının güçlü kollarıyla gövdesini sarmasını, göğüslerini sert göğsü üzerinde ezmesini istedi. Bu istek,yakıcı bir alev gibi tüm vücudunu sardı.

Kara Murat,kızın kalbinde esen fırtınadan habersiz,kapının yanına oturdu:

—Sen rahatça uyuyabilirsin..Ben sabaha kadar nöbet tutacağım, dedi.

—Neden? Bir tehlike mi var?

—Bu korsanlara hiç güven olmaz... Hele Kaptan Dalbaran'a asla...

Prenses, hem hülyalı, hem sevgi dolu bir hayranlıkla ona baktı:

—Sen nasıl bir insansın? Herkese yardım ediyorsun.Benim için de büyük fedakârlıklara katlandın.

Kara Murat gülümsedi:

—Seni beğeniyorum belki...

—Sahi mi?

—Neden olmasın? Gözlerinin,dünyadaki bütün kadınların gözlerinden güzel olduğuna inanabilirsin..

Prenses pırıl pırıl bir gülümsemeyle:

—Benden hoşlandığını ilk bakışta anlamıştım,dedi.Ben de senden hoşlandım.Ne tuhaf değil mi?

—Nedir tuhaf olan?

—Tanışalı o kadar az oldu ki...

Kara Murat kalkıp, Prenses Tamara'nın yanına oturdu..Şimdi genç kızın parlak gözlerini, hafif ıslak dudaklarını çok yakından görüyordu:

—İnsan kalbinin takvimle ilgisi yoktur,diyerek eğildi,genç kızı uzun uzun öptü.

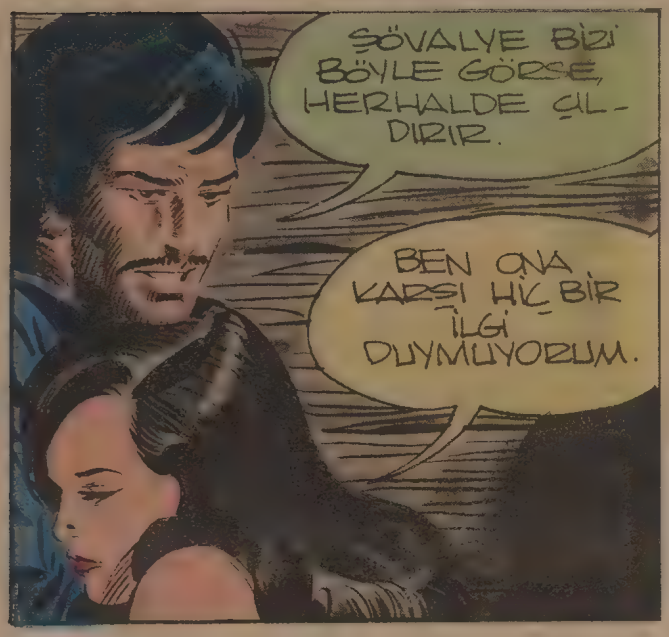

Karanlıkta dudakları birleşirken,birbirlerine sıkı sıkı sarılmışlardı.

Prenses Tamara dudaklarını delikanlının dudaklarından çekerken,derin bir haz içinde:

''-Bu zevki tatmadan nasıl yaşamışım?'' diye düşündü.

Kesik kesik soluyor,genç gövdesi şehvetve ürperiyordu.

Kara Murat:

—Şövalye bizi böyle görse,herhalde çıldırır! diye gülümsedi.

Prenses Tamara aşktan sarhoş bir halde başını Kara Murat'ın göğsüne yasladı:

—Beni seviyor.Ama ben ona karşı hiç bir ilgi duymuyorum.Ben seni seviyorum. Kara Murat ! diye fısıldadı.

Bir süre konuşmadılar.

Sonunda sessizliği bozan Prenses Tamara oldu:

—Bana kendini anlatsana...

Kara Murat gülümsedi:

—Anlatacak önemli bir şeyim yok.Genç yaşımın yarısını savaşlarda geçirdim. Hayat bana sevmeyi, acı çekmeyi, fedakarlığı öğretti. Her zorluktan, daha güçlenmiş, deneyler kazanmış olarak çıktım.Nefreti, kini, acımasızlığı,en önemlisi sevgiyi öğrendim.İnsanları sevmek en güzel şey...

—Bunun için mi herkesin yardımına koşuyorsun?

—Belki..

—Hiç evlendin mi?

Kara Murat şaşırdı, hafif bir kahkaha attı:

—Evlenmek mi ? Ben mi?

—Neden olmasın?

—Sürdüğüm vahşi hayatta bana eşlik edecek kadın,yeryüzünün en mutsuz insanı olurdu...

—Soyunu sürdürecek bir oğlun olmasını istemez miydin?

—Bunu hangi erkek istemez ki? Ama ona ne verecektim? Silah kullanmayı,öldürmeyi,yakıp yıkmayı mı? Hayır..Böyle bir şey düşünmedim ve düşünmüyorum...

Ani bir sessizlik oldu.Bir süre ikisi de konuşmadılar.Sonunda Kara Murat:

—Vakit ilerledi..Haydi,artık uyu! dedi.

Genç kız sessizce yerinden kalkarak:

—İyi geceler! diye fısıldadı.Titrek sesinde üzgün bir ifade vardı.

Kara Murat kapının yanına gidip sırtüstü uzandı.Uykuya dalsa bile,onu çiğnemeden hiç

kimse içeri giremezdi.

★★★

Sahilde, korsanların yemek pişirmek için yaktıkları ateşler sönmüştü.Kahkahalar, konuşmalar,şarkılar kesilmiş,adayı tam bir sessizlik kaplamıştı.

Yusyuvarlak ay, denize vuruyor,sular mehtapla ışıl ışıl oynuyordu.Gecenin sessizliğini bozan tek şey, sahile çarpan dalgaların fısıltısıydı.

Korsanlar günün yorgunluğuyla, oraya buraya serilip derin bir uykuya dalmışlardı.

Fakat herkes, uykuda değildi.

Kulübenin yakınındaki ağaçların dalları aralandı ve mehtap Kızıl Jagala'nın vahşi yüzünü aydınlattı.

Arkasında iri yarı üç korsan vardı.Üçünün de görünüşleri korkunçtu...

Kızıl Jagala, sinsi bakışlarıyle bir süre karanlığı taradıktan sonra başını hafifçe çevirip adamlara:

—Ben işaret vermeden sakın bir şey yapmayın,diye tekrarladı.

Korsanlar,iğrenç bir şekilde sırıttı:

—Sen tasalanma kaptan.Biz işimizi biliriz.

Jagala kaşlarını çattı:

—Ama, aptalca bir hareketiniz her şeyi bozabilir.Ben Kara Murat'ı kulübeden dışarıya çağıracağım.Eğer onu kandırıp, gemiye götürmeyi başarırsam mesele yok.Eğer, kuşkulanır da gelmek istemezse, yapacağınızı biliyorsunuz...

—Biliyoruz kaptan.Kafasına vurup uyutacağız...

—Ama, ölçülü vurun ha..Eğer adam ölürse ben de sizi gebertirim.O bizim için,kaybetmeyi göze alamayacağımız kadar büyük bir hazine...

—Sen merak etme kaptan...

Karanlıkta, sessizce ilerlediler.

Kara Murat henüz uyumamıştı.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca, bir sıçrayışta dışarı fırladı. Işıl ışıl parlayan keskin kılıcı elindeydi.

Kızıl Jagala, yumuşak bir sesle:

—Korkma Kara Murat.Seninle dövüşmeye gelmedik,dedi.

Kara Murat kaşlarını çattı, karanlık bir gülümsemeyle:

—Korkmak mı? dedi.Sizin gibi maskara tavşanlardan korkacağımı kim söyledi?

Kızıl Jagala, içinden ateş püskürmesine rağmen öfkesini belli etmedi. Sesini, daha da yumuşatarak alttan aldı:

—Belki haklı, belki haksızsın. Ama bunu tartışmanın sırası değil. Kaptan Dalbaran, seninle görüşmek istiyor.

—Nee? Gecenin bu vaktinde mi?

—Evet.. Hemen, şimdi..

—Garip şey..Sabahı bekleyemedi mi?

—Dalbaran beklemekten hoşlanmaz.

—Ben de gece gezilerinden hoşlanmam. Ona gelmeyeceğimi söyle.

Kızıl Jagala, Kara Murat'ın zeki bakışlarında derin bir kuşkunun izlerini gördü, içinden:

"—Bu adamı kandırmak zor" diye düşündü. Adamlarına saldırı işareti vermeden önce son bir kez şansını denemek istedi:

—Peki... Kaptana dediklerini söylerim.Ama bundan hiç hoşlanmayacak ve Şövalye Giovanni'ye inanmak zorunda kalacak...

Kara Murat birden sapsarı kesildi.

Aklından yıldırım hızıyla bir yığın kötü düşünce geçti.

Kızıl Jagala boş atmış,dolu tutmuştu.

Kara Murat, derin bir acı içinde, "Şövalye Giovanni ihanet etmiş olabilir mi?"diye düşündü..Sonra yüksek sesle:

—Ne demek istiyorsun? Açık konuş, diye söylendi.

Kızıl Jagala omuz silkti:

—Şövalye Giovanni Kaptan Dalbaran'a bir şeyler söylemiş.Ne söylediğini bilmiyorum ama Kaptan bununla çok ilgilendi ve bana hemen seni gemiye getirmemi emretti.

Kara Murat içinden Şövalye Giovanni'ye lanetler yağdırdı.

Prenses Tamara'ya âşık olan bu adam öç almak için bir çılgınlık yapmış olabilir miydi?

Acaba Kaptan Dalbaran'a neler söylemişti?

Kıskançlığın yarattığı kin onun gözünü mü döndürmüştü?

Durumu düzeltmeye imkân var mıydı?

Dişlerini gıcırdatarak,derin bir öfke içinde:

—Peki,gidelim..diye söylendi..

Kızıl Jagala,sevinçle titredi.Eğer karan-

lık olmasa, yüzündeki vahşi gülümseme,Kara Murat'ın dikkatinden kaçmazdı.

Onlar,sahile doğru yürürlerken,ağaçların arasından bir çift hain göz, onları izliyordu.

Kaptan Dalbaran'ın gözleriydi bu...

Sevinçle ellerini ovuşturarak:

—Tamam..Oldu bu iş! diye mırıldandı.

Yüreği, hızlı hızlı çarpıyordu.Bakışları ür-

kütücüydü.Otuz metre ötedeki kulübenin içinde,Prenses Tamara'nın yapayalnız uyuduğunu düşünmek,vahşi korsanı heyecanlandırıyordu.

Kısık dişlerinin arasından:

—Onu seveceğim..Öpüp okşayacağım.Soyup seyredeceğim..O bu gece benim olacak.. Buna kimse engel olamaz,diye söylendi.

Kalbi küt küt atarak,derin bir heyecan

içinde kulübeye doğru ilerledi.

Arkasından üç korsan yürüyordu.Bunlar en sadık adamlarıydı.O içeride sevişirken korsanlar dışarıda nöbet tutarak güvenliğini sağlayacaklardı.

Kulübeye on beş metre kalmıştı.

Korsanın yüzü aşk hülyasıyla gülümsüyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 OCAK 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 259 FİYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

Fakat ansızın önlerine bir gölge dikildi, sert ve hırçın bir ses gecenin sessizliğini yırttı:

—Alçaklar, rezil serseriler!.. Hırsızlar gibi sinsi adımlarla nereye gidiyorsunuz?

Korsanlar şaşırdılar...

Kimdi bu?

Hangi cesaretle Dalbaran'ın yolunu kesmeye kalkışabiliyordu?

Fakat kanlı korsanın,önüne çıkan gölge ile uğraşacak hali yoktu. Bütün varlığı ile Tamara'yı düşünüyor, kulübede uyuyan prensese ulaşmak isteği dayanılmaz bir alev gibi yüreğini yakıyordu.

Adamlarına dönüp:

—Şu soytarıya haddini bildirin! diye emretti.

Üç korsan kılıçlarını çekerek yollarını ke-

sen gölgenin üzerine saldırdı.

—Çekil önümüzden sersem herif...

—Ölümüne mi susadın?

—Kaptan Dalbaran'a yol ver aptal...

Meçhul gölgenin uzun kılıcı havada parladı:

—Hakkımdaki cömert sözlerinize teşekkür ederim baylar. Ben borçlu kalmayı sevmem. Borcumu kılıcımla ödeyeceğim...

Dört kılıç havada çatıştı.. Karanlıkta dört şimşek gibi ışıltılar dalgalandı.. Kılıç şakırtılarına küfürler karıştı

Kaptan Dalbaran,"Bizimkiler adamı nasıl olsa haklar" diyerek kavgaya karışmadan kulübeye doğru yürüdü. Artık kılıç şakırtılarını duymuyordu bile..İhtirasla tutuşan yüreğinde Prenses Tamara'nın hayali dalgalanıyordu.

"Böyle bir kadını sevmeyen erkek yaşamış sayılmaz. İnce vücudu, yuvarlak göğüsleri pembe dudakları beni çıldırtıyor.. Ona mutlaka sahip olmalıyım" diye düşünüyordu.

Bu sırada ağaçların altındaki dövüş olanca şiddetiyle sürüyordu.

Üç korsan, yollarını kesen tek düşmana önden, arkadan, yandan kalleşçe saldırarak onu yok etmek istiyordu.

Ama meçhul gölge çok çevikti. Havada cehennemi bir hızla dönen uzun kılıcı üçüne de yetişiyor, hiç birine göz açtırmıyordu.

Bir süre sonra üç korsan da soluk soluğa durdu...

Karşılarındaki düşmanın çetin bir ceviz olduğunu anlamışlardı. İçlerinden biri:

—Sen kimsin? diye homurdandı.

Gölge hafif bir kahkaha attı:

—Beni tanımadınız mı dostlarım. Şövalye Giovanni'yim ben.. Eğer ölmek istemiyorsanız, kulübeye yaklaşmayın. Kılıcım sizin gibi serserilerin karnını kolaylıkla deşer. Haydi geri basın...

Şövalye, üç korsanla boğuşurken, Kaptan Dalbaran'ın kulübeye doğru yürüdüğünü görmemişti. Yoksa bu kadar rahat konuşamazdı..

Şövalye Giovanni'yi, Kara Murat'ın korsanlarla beraber kulübeden uzaklaşması kuşkulandırmıştı..

"Gecenin bu vaktinde Kara Murat, Prensesi yapayalnız bırakıp nereye gidiyor?" diye düşünürken, kulübeye yaklaşan korsanları görüp irkilmiş ve bir anda karar vererek önlerine dikilmişti.

Üç korsan, kısa bir süre soluk alıp dinlendikten sonra ilkinden daha şiddetle saldırıya geçtiler. Çeliklerin soğuk şakırtısı yine gecenin sessizliğini böldü. Kılıçlar havada vınlıyor, korsanların kaba küfürleri kulakları dolduruyordu.

★ ★ ★

Kaptan Dalbaran, kapı yerine asılmış olan kilimi kaldırıp kulübeye girerken yüreğitu. Osmanlı hazinelerine de aldırış etmiyordu. Ama sonuç adamlarını kızdırabilirdi. Bu yüzden ihtirasını bastırmaya çalışmıştı..

Ama artık dayanamayacağını seziyordu.

Prenses Tamara'nın güzelliğine bütün Osmanlı hazinelerini feda edebilirdi.

Kulübenin içindeki gürültü Prenses Tamara'yı uyandırdı. Genç kız gözlerini açıp, Kaptan Dalbaran'ı karşısında görünce bağırma-

nin, o güne dek duymadığı bir heyecanla çarptığını hissetti..

İçeride bir gemici feneri yanıyor, Prenses Tamara ileride, yere serilmiş yatağın içinde bir melek gibi uyuyordu.

Kaptan Dalbaran, Kara Murat olmasa bu kadına çoktan sahip olacağını düşünerek kendi kendine kızdı.

Aslında Kara Murat'a önem verdiği yok-

mak için kendisini güç tuttu. Benzi s. dudakları titremeye başlamıştı. Korkusu li etmemeye çalışarak:

—Ah... Siz misiniz kaptan? diye sordu.

Uğursuz bir gülümseme Dalbaran'ın yüzünü kapladı:

—Evet, benim bayan...

Prenses Tamara, heyecanının geçmesi için bir süre durdu.

Kulübeyi derin bir sessizlik kapladı. Genç kız,korsan reisinin bakışlarını hiç beğenmemişti.. Canı sıkılmış bir halde konuştu:

—Kocamı mı aradınız?..Az önce buradaydı ama şimdi yok...

Kaptan Dalbaran, kulübeyi sarsan bir kahkaha kopardı:

—Biliyorum.. Gittiğini gördüm.. Daha doğrusu adamlarım götürdü onu...

Prenses Tamara sapsarı kesilerek ona baktı..

Dalbaran sırıtmaya devam ederek:

—Anlıyorsun ya.. Onu aramıyorum.Aradığım sensin!.. dedi.

Prensesin bakışlarında şimdi dehşet dolu bir ifade vardı. Oturduğu yatağın üzerinde kaskatı kesilmiş gibi hareketsiz duruyordu..

Kaptan Dalbaran vahşi gözlerini Prenses

Tamara'ya dikti, hayalinde onu soydu.

Muhteşem güzellik karşısında kalbi titriyordu.

Şimdi ne yapacaktı?

Kibar bir kadınla nasıl konuşulacağını bilmiyordu. O güne kadar hep basit ve bilgisiz kadınlarla ilişkisi olmuştu.

Birden aklında şimşek gibi bir düşünce parladı.

Cebinden çıkardığı küçük bir keseyi çözerek Prenses Tamara'ya yaklaştı ve teklifsizce yatağın kenarına oturdu:

—Sana bir hediye getirdim!..

Kesenin ağzını çözüp, içindekileri yere boşalttı.

Bunlar, pırıl pırıl parlayan,paha biçilmez mücevherlerdi.

Kaptan Dalbaran,bu muhteşem taşların kadınlar üzerinde yarattığı etkiyi iyi biliyordu. Birçok kadının bu parlak taşlara sahip olabilmek için her şeylerini verdiğini görmüştü.

Korsan Reisi, Prenses Tamara'nın yüzündeki ifadeyi okumak için başını kaldırdı.

Bu mücevherlerin en inatçı kadınları bile dize getireceğinden emindi..

Ama sonuç umduğu gibi olmadı..

Genç kızın yüzü bir anda nefretle gerildi. Bembeyaz kesilmiş dudaklarının arasından kin dolu bir sesle:

—İstemem!.. dedi.

Dalbaran kulaklarına inanamayarak hayretle sordu:

—Neden?

—Böyle bir hediyeyi kabul etmem kocamı üzer...

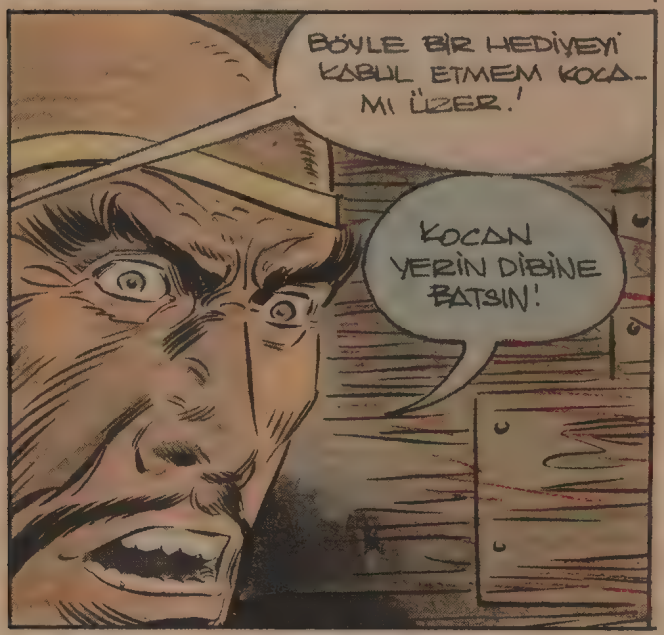

—Ha, şu mesele.. Kocandan korkuyorsun demek..

Sevmek ihtirası Dalbaran'ın bakışlarında yangınlar tutuşturdu, müthiş bir sesle haykırdı:

—Kocan yerin dibine batsın. Bıktım şu heriften. Onu hemen gebertebilirim..

Prenses Tamara, adamın korkunç niyetini anlayarak tepeden tırnağa titredi, bakışları ıstırapla bulandı.

İçinde gittikçe büyüyen bir korku vardı.

Bu adamı mümkün olduğu kadar oyalaması gerektiğini düşündü..

Küçük kulübenin içinde yapayalnızdılar.

Acaba Kara Murat nereye gitmişti?

Umutsuzlukla perişan bir şekilde çevresine bakındı.

Dalbaran onun endişesini yanlış anladı:

—Kocandan korkmana gerek yok. Adamlarım onu gemiye götürdü. Sabah olmadan bırakmayacaklar...

Prenses Tamara gözlerini kapadı derin bir acı içinde:

"—Tanrım! Bana yardım et!." diye düşündü.

Bu canavarın elinden nasıl kurtulacaktı.

le onu bu kadar korkutmazdı. Gözlerini kapatarak:

—Kara Murat!.. Sevgilim!.. Neredesin? diye inledi.

Tamara bu sözleri çok yavaş bir sesle fısıldar gibi söylemişti ama Dalbaran duydu kıskançlıktan adeta kudurdu:

—Kara Murat, Kara Murat... Ağzından

Bu mümkün müydü?

Bağırmasının, imdat istemesinin hiç bir faydası yoktu. Kendisini kurtarabilecek tek insan olan Kara Murat da gitmişti.

Genç kızlığının tüm hayalleri, bu korkunç korsanın iğrenç vücudu altında yok olacaktı...

O anda duyduğu korku sonsuzdu.. Artık kalbinin çarpıntılarını bastıramıyordu. Ölüm bi-

başka söz çıkmıyor. Ne var şu herifte bilmem ki? Benim neyim eksik? Ondan daha güçlü değilmiyim? Daha akıllı, hatta daha yakışıklıyım..

Korsanın ağzından köpükler saçılıyordu. Öfkeli duruşu, kanlı bakışları çok vahşi ve korkunçtu:

—Seni gördüğüm günden beri, aklımdan geçenleri biliyor musun? diye gürledi.

Genç kız korkusunu yenmeye çalışarak omuz silkti:

—Meraklı değilim.. Bilmek istemiyorum.

Dalbaran'ın yüzünü, kızı ürperten bir gülüş kapladı:

—İstemesen de öğreneceksin.. Seninle karşılaştığımız andan beri aklımda hep sen varsın.. Her geçen an yüreğimdeki ateş büyüdü. Artık dayanamaz oldum...

Genç kızın bakışları ıstırapla bulandı. Elini usulca yastığının altına kaydırdı. Orada bir hançer vardı. İnce, uzun parmaklarıyla hançerin kabzasını kavradı. Bir yandan da Dalbaran'ı oyalamak için sordu:

—Ne demek istiyorsun?

Korsan vahşi bir kahkaha attı:

—Benim olacaksın.. Bunu demek istiyorum. Hâlâ anlamadın mı?

Genç kızın gözleri, kederle doluydu. Derin bir acı yüreğini yakıyordu:

—Asla, diye haykırdı. Beni öldürebilirsin ama, asla sahip olamazsın...

Dalbaran, kararlı bir sesle tekrarladı:

—Bu gece benim olacaksın.. İstesen de istemesen de seninle yatacağım. Buna kimse engel olamaz..

Prenses Tamara birden, çılgınca bir öfkeyle bıçaklı elini yastığın altından çıkardı panter gibi atılıp hançeri korsanın göğsüne indirdi...

Fakat Dalbaran, hantal görünüşüne rağmen olağanüstü çevikti. Vücudu yay gibi yana eğildi, aynı anda kerpeteni andıran parmakları genç kızın bileğini yakaladı.

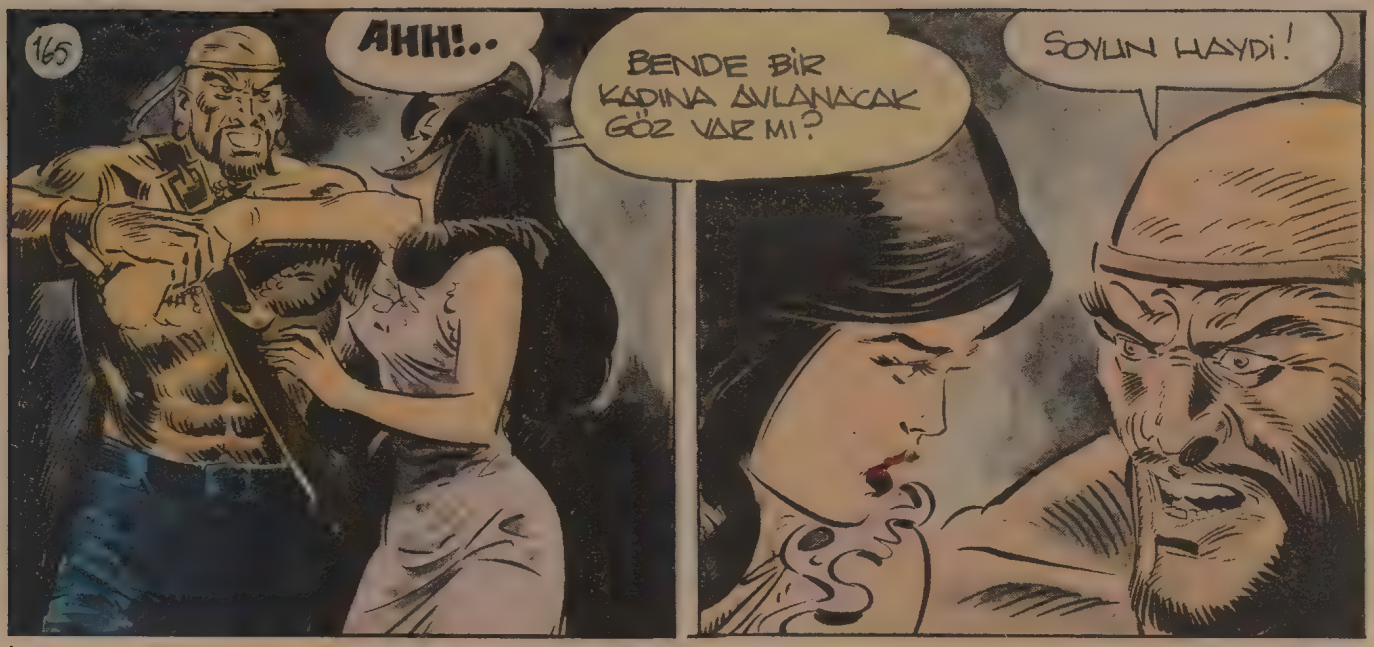

Prenses Tamara yüzünü acıyla buruşturdu:

—Ahhh! Alçak adam!..

Korsan kaba bir şekilde güldü:

—Öfkeli güvercinim..bu hal sana yakışıyor. Elini yastığın altına soktuğun an bir dalavera çevirdiğini anlamıştım. Bende bir kadına avlanacak göz var mı?

Tamara inledi:

—Bırak beni.. Bileğim kırılacak...

—Soyun haydi.. Seninle sevişeceğiz...

—Zorla mı?

—Güçlük çıkarırsan, zorla...

Derin bir acı Tamara'nın içini kâbus gibi sardı:

—Sen iğrenç bir yaratıksın Dalbaran..Bu gibi işler zorla olmaz...

Dalbaran'ın omuzları kahkahalarla sarsıl-

dı:

—Boş ver.. Hepsi bir benim için...

Eğildi, Prenses Tamara'yı dudaklarından öpmek istedi.

Genç kız başını yana kaçırarak adamın yüzüne tükürdü:

—Bırak beni, pis canavar...

—Nee? Pis canavar ha? Peki..Görürsün şimdi...

Adam birden çılgına dönmüştü..

Hırsla atıldı, sağ koluyla kızın ince vücudunu sımsıkı sardı, sol koluyla geceliği sıyırmaya çalıştı..

Tamara'nın göz kamaştırıcı,uzun ve düzgün bacakları, korsanın iştahını artıran bir güzellikte gözler önüne serildi.

Dalbaran çılgın bir neşe içinde:

—İşte gerçek hazine! diye haykırdı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 OCAK 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✱ SAYI 260 FİYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

Adamın yüreği derin bir ihtirasla dolup taşıyor, kıza sahip olamazsa, damarlarını yakan, kalbini parçalayan, beynine vuran arzunun kendisini öldüreceğini sanıyordu.

Sonuca yaklaşmıştı...

Dalbaran gibi güçlü bir insan için, savunmasız bir kızı elde etmek zor değildi...

Tamara, aç kurt gibi saldıran erkeğin korkunç gücüne dayanamayacağını anlayarak kendisini bıraktı..Direnmesi boşunaydı...

Kızın çırpınmayı bıraktığını gören Dalbaran, limana varmak için doğru yolu tutturduğuna inanarak kolunu gevşetti. Usulca eğilip, alev gibi yanan dudaklarını onun beyaz boynuna yapıştırdı...

Prenses Tamara vücudunu saran kıskaçtan kurtulur kurtulmaz derin bir soluk aldı, sonra tam gücünü kullanıp adamın iri vücudunu

üzerinden iterek ayağa fırladı:

Bir yandan da sesinin yettiği kadar bağırıp, imdat istiyordu.

Korsanın vahşi kahkahası, genç kızın çığlıklarını bastırdı:

—Boşuna soluğunu tüketme yavrum..Bağırıp çağırmanın hiç bir yararı yok. Gel, güzel güzel sevişelim..Sana gerçek bir erkeğin nasıl olacağını göstereyim..

Prenses Tamara, üzerine doğru yürüyen Dalbaran'ın karşısında ağır ağır geri çekildi.. Gözleri dehşet doluydu:

—Yaklaşma bana pis haydut...

Dalbaran, vahşi bir hayvan gibi hırıltılar çıkararak ve derin derin soluyarak ilerledi. Yüzü mosmor olmuştu:

—Beni boşuna uğraştırıyorsun. Zevkten sarhoş edeceğim seni.. Vücudunu aşk ve ihtirasla dolduracağım...

Dalbaran delicesine atıldı...Tamara,acı bir çığlık atarak kaçtı.

Şimdi küçük kulübenin içinde,umutsuz bir kovalamaca başlamıştı.

Tamara çok çevik olduğu için ele geçmiyor,ama bir türlü kapıdan dışarı çıkmayı da başaramıyordu..

Dalbaran:

—Nasıl olsa yakalayacağım seni. Bu ürkek halin, korku dolu gözlerin iştahımı daha çok artırıyor, diye hırladı.

Sevmek ihtirası, adamın gözlerinde kıvılcımlar yaratıyordu.

Birkaç hamle sonra kızı köşede sıkıştırdı, kuvvetli pençeleriyle onu bileklerinden yakaladı:

—İşte elime geçtin..

Tamara olanca gücüyle çırpındı.

—Bırak beni.. Bırak beni...

Dalbaran,aşktan ve ihtirastan kendisini kaybetmiş bir halde kızın geceliğini boydan boya yırttı.

Şehvetle tutuşan dudaklarını,beyaz boynundan yuvarlak göğüslerine doğru indirdi.

Tamara çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyor, tırnaklarını korsanın vücuduna saplıyor,onu tekmeliyordu..

Kurtulamayacağını anlayınca:

—Tanrım .Yardım et bana, diye inledi.

Belki de hiç bir dua bu kadar çabuk kabul edilmemiştir.

Kapı yerine .asılan kilim, koparcasına kalktı, kulübeye ince,uzun bir gölge girdi Sert ve emredici bir ses:

—Bırak onu utanmaz köpek, diye gürledi.

Dalbaran sapsarı kesilerek derin bir öfkeyle sesin geldiği yana döndü, kulübeyi sarsan bir sesle haykırdı:

—Sen kimsin? Ölümüne mi susadın sersem?

Kapıda,gözlerinden şimşekler çakan çatık kaşlı genç bir adam duruyordu.

Prenses Tamara son anda uçurumdan dönmenin çılgın sevinciyle kurtarıcısına baktı

ve bembeyaz kesilmiş dudaklarının arasından bir sevinç çığlığı yükseldi:

—Kara Murat!...

Kara Murat hafifçe eğildi:

—Benim..Sanırım tam zamanında yetiştim...

Dalbaran,kaskatı kesilmiş gibi hareketsiz duruyordu. Bakışlarında ölümcül alevler vardı. Kanlı gözlerini Kara Murat'a dikerek

şaşkın bir sesle:

—Sen..dedi. Nasıl geldin buraya? Jagala seni gemiye götürmedi mi?

Gerçekten Kara Murat kulübeye tam zamanında nasıl yetişmişti?

Korsanların elinden nasıl kurtulmuş,Tamara'nın tehlikede olduğunu nasıl anlamıştı?

Kara Murat,Kızıl Jagala ve adamlarıyla beraber sahilde bekleyen filikaya binmek üze-

reyken, karanlıklar arasından bir kadın silüeti çıktı..

Ayşe idi bu...

Genç kadının her şeyden haberi vardı. Ama bunu Kara Murat'a nasıl anlatacaktı? En ufak bir kuşkuda korsanlar kendisini acımasızca öldürebilirlerdi.

Hiç bir şeyden haberi yokmuş gibi Kızıl Jagala'ya yaklaştı,güzel yüzüne saf çocuksu bir ifade vererek:

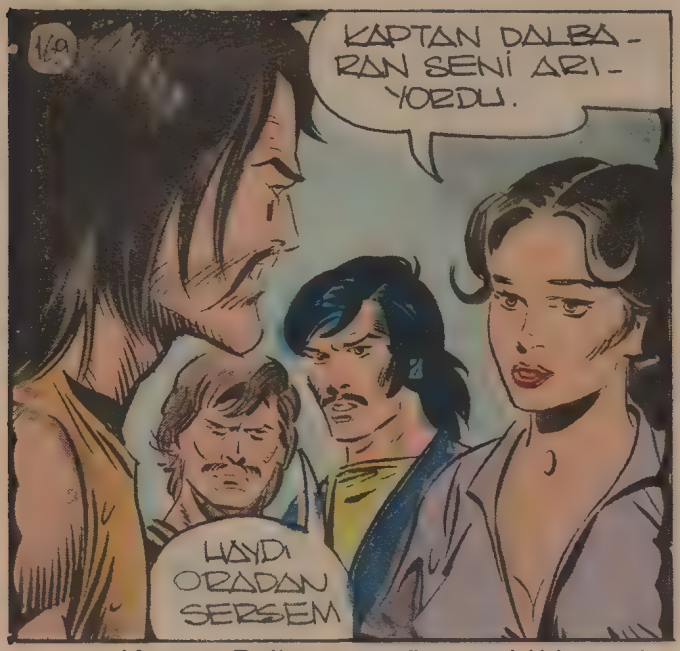

—Kaptan Dalbaran az önce sahilde seni arıyordu Jagala,dedi.

Kara Murat birden irkildi..Ayşe'nin bu sözleri bir alarm gibi beyninde çınladı.Genç kadın Dalbaran'ın sahilde olduğunu,kelimenin üzerine basa basa söylemişti..

Kızıl Jagala derin bir telaş içinde genç kadını azarladı:

—Haydi oradan sersem..Kaptan Dalbaran gemide bizi bekliyor..

Ayşe ısrar etti:

—Hayır...Az önce onu sahilde gözlerimle gördüm.

Kızıl Jagala sözü kısa kesmek istedi ama Ayşe ona aldırış etmedi:

—Yemin ederim ki,doğru söylüyorum.. Boşuna gemiye gitmeyin...

Kara Murat birden taş kesilmişti sanki..

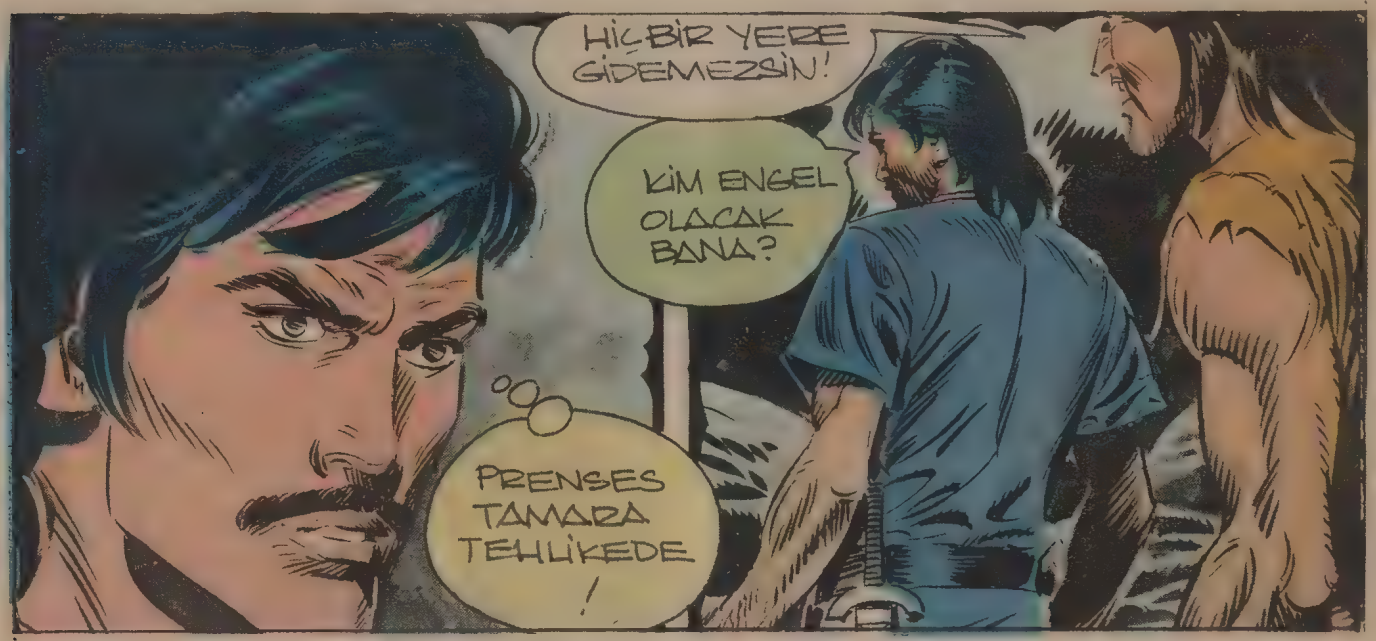

Bütün vücudunu garip bir soğukluk kaplamıştı. Gece yarısı kulübeden neden uzaklaştırılmak istendiğini şimdi anlıyordu. Prenses Tamara tehlikedeydi. Ayşe ısrarla bunu anlatmak istiyordu ona..

Kara Murat soran bakışlarını Kızıl Jagala ya dikip bir süre onu süzdü,sonra:

—Ben kulübeye dönüyorum,dedi.. Kaptanla yarın görüşsek de olur...

Jagala sabırsız bir hareketle Kara Murat ın önünü kesti:

—Hayır,hiç bir yere gidemezsin...

—Yaa? Kim engel olacak bana?

Kızıl Jagala:

—Ben! diye haykırdı ve adamlarına dönüp emretti:

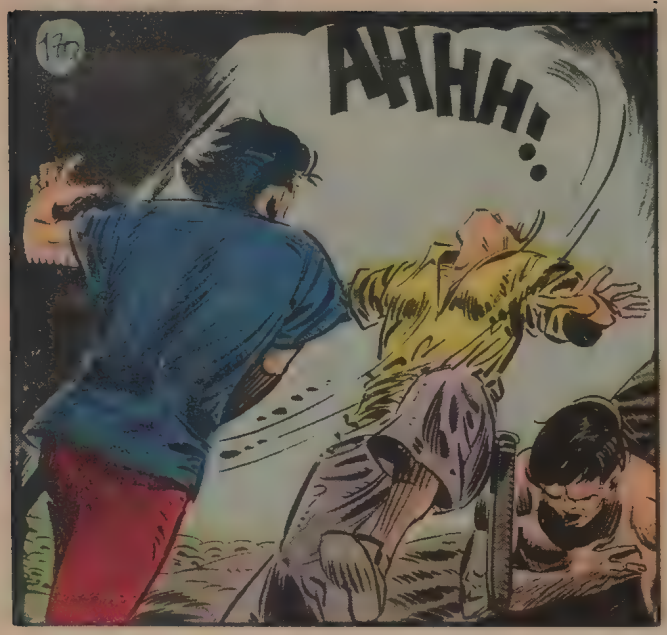

—Yakalayın şu sersemi...

Korsanlar hızla atılırken, Kara Murat olağanüstü çevikliğiyle geri sıçrayıp kılıcını çekti. Az sonra sahili çelik şakırtıları kapladı. Etrafa kan,et ve kemik parçaları saçıldı.

Kara Murat ilk hamlede, korsanlardan ikisini yıldırım gibi birer vuruşta yere serdi.

Az sonra üçüncüsü de öteki cesetlerin üzerine düştü.

Kızıl Jagala,gözleri dehşetten açılmış bir halde geri geri çekildi..Gördüklerine inanamıyordu.

Bu adam şeytan mıydı?

Tek başına üç vahşi korsanı nasıl yere sermişti?

Oradan kaçmak,uzaklaşmak istedi...

Ayağı bir dala takılıp sırt üstü yere düştü.

Kalkarken,ince ve çevik bir gölgenin vah-

şi bir hırsla,panter gibi üzerine atıldığını gördü.

Gölgenin elindeki hançer ayın donuk ışıkları altında gümüş gibi parladı.

Kin ve nefret dolu bir kadın sesi,gecenin sessizliği içinde çın çın öttü:

—Geber...

....Ve hançer olanca hızıyla Kızıl Jagala'-

nın göğsüne saplandı.

Ayşe sinir krizleri içinde çılgıncasına haykırıyordu:

—Geber!..Geber!...

Jagala'nın göğsünden oluk gibi kan fışkırdı.. Aldığı yara öldürücüydü.

Ayşe, hançeri korsanın vücuduna birkaç kez daha sapladıktan sonra soluk soluğa durdu.

Gözleri delicesine parlıyordu.

Jagala'nın henüz yaşadığını görünce çılgına döndü:

—Şimdi senin kafanı koparacağım! diye haykırdı.

Sonra adamın yalvarmalarına, inlemelerine içler acısı çığlıklarına aldırış etmeden bıçağı boynuna bastırıp başını koyun keser gibi kesti.

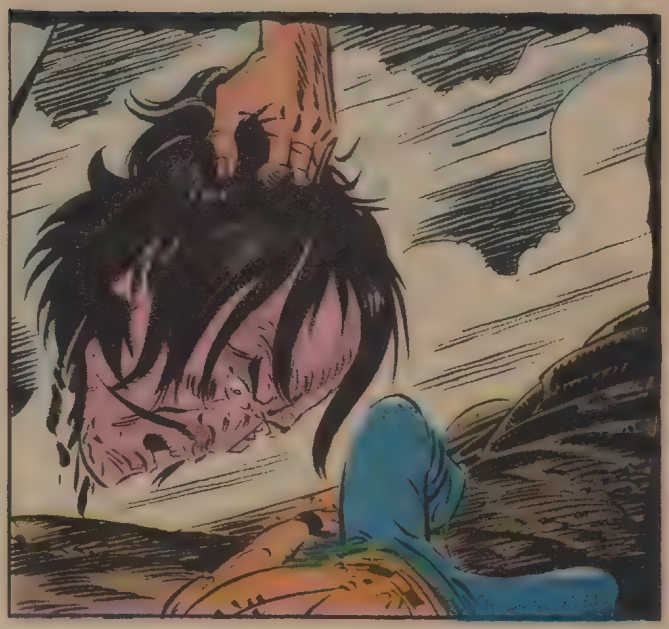

Genç kadın intikam sarhoşluğu içinde:

—Osman'ımın başını böyle kesmiştiniz. Öcümü alıyorum! diye bağırdı.

Kalktı.. Saçlarından tuttuğu kesik baş elindeydi...

Sallana sallana gitti. Kanlar içinde yerde yatan öteki üç korsanın başlarını da birer birer kesti.

Dört kesik başı kumların üzerine yan ya-

na dizerek karşısına geçip kahkahalar atmaya başladı.

Kara Murat,bu korkunç sahneyi ürpererek seyrediyordu.

Kadın çıldırmış mıydı?

Bu nasıl bir intikam duygusuydu ki,böylesine güzel ve tatlı kadını, kan içiçi bir yaratık haline sokmuştu. Şefkat dolu, mahzun bakışlarından şimdi ateş fışkırıyordu sanki...

Delikanlı kaskatı kesilmiş, hareketsiz duruyordu.

Ayşe şimşekler çakan gözlerini ona çevirerek:

—Onlar Osman'ımın başını böyle kesmişlerdi! diye tekrarladı.

Sonra birden kendisini toparladı. Kara Murat'a tatlı tatlı baktı:

Genç kadın korsan gemisinde yaşadığı sürece yalnız onun bakışlarında merhamet ve sevgi bulmuştu. Başkalarının bakışları hep kanlı ve korkunçtu. Yumuşak bir sesle fısıldar gibi:

—Sevgilin tehlikede Kara Murat,dedi. Haydi, kulübeye koş ve onu kurtar...

Kara Murat şimdi kulübede, Dalbaran'ın karşısındaydı.

İki düşman birbirlerini kinle süzüyorlardı.

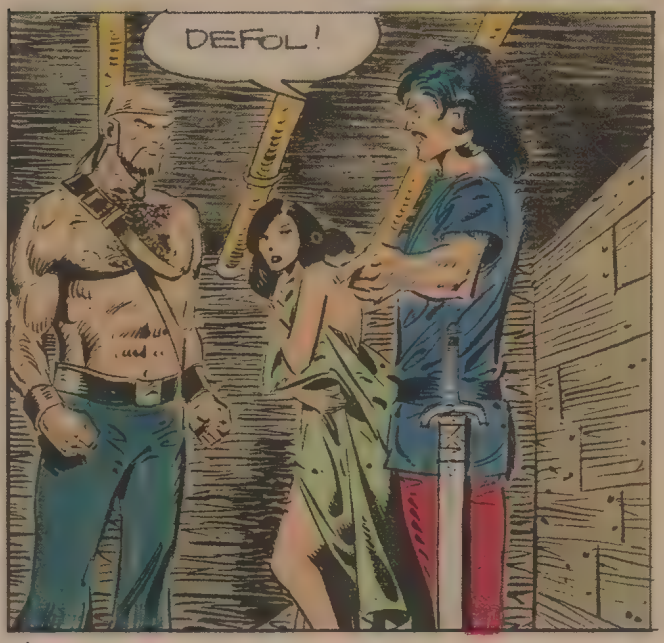

Kara Murat'ın bakışları keskin bir ok gibi Dalbaran'a saplanmıştı. Kapıyı göstererek tükürürcesine:

—Defol! dedi. İğrenç yüzünü daha fazla görmek istemiyorum!

Dalbaran hızlı hızlı soluyor.Kara Murat'ın üzerine saldırıp saldırmamak arasında kararsızlık geçiriyordu:

—Sen sersemin birisin,dedi. Kaptan Dalbaran'la boy ölçüşmeye kalkanların sonunu hiç duymadın mı?

Kara Murat acı acı güldü:

—Irz düşmanlarının cezası ölümdür. Seni öldürmem gerekirdi Dalbaran.Ama ne çare ki, birbirimize ihtiyacımız var...

Dalbaran kaba bir sesle homurdandı:

—Şuna bak.Amma da yüksekten atıyor ha!.. Cesaretini beğeniyorum.Ama bana karşı fazla kabadayılık taslama, anlaşıldı mı?

Kara Murat tehdit edercesine başını salladı:

—Sabrımı taşırmadan çık git Dalbaran. Yoksa elimden bir kaza çıkacak...

—Tehdit mi ediyorsun? Neyine güveniyorsun?

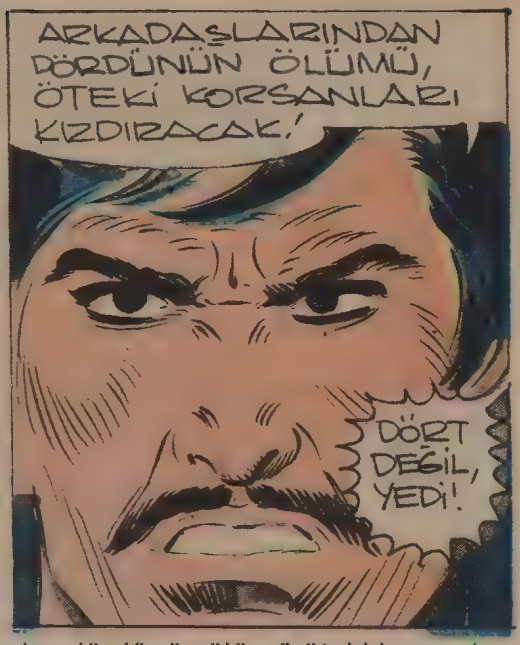

—Sahile git.. Kızıl Jagala ile üç arkadaşının cesetlerini bulacaksın. Onların ölüsü bu konuda sana bir fikir verir sanırım...

Dalbaran birden sapsarı kesildi, ateş gibi yanan bakışlarında inanmaz bir ifade belirmişti:

—Onları tek başına hakladın demek? Doğru değil bu...

—Doğru...Ama buna sen sebep oldun. Arkadaşlarından dördünün ölümü,öteki korsanları kızdıracak.. Onları yatıştırmak sana düşüyor.

Keskin bir ses:

—Dört değil, yedi!.. dedi.

Hepsi de şaşkınlıkla sesin geldiği yana döndüler.

Kapıda,elinde kanlı kılıcıyla Şövalye Giovanni belirmişti. Elbiseleri parça parça olan genç adamın gerilen yüzünün üstünde parla-

yan gözlerinde gurur ışığı yanıyordu:

—Üç korsanı da ben tepeledim! diye ekledi.

Dalbaran öfke ve endişeden çıldıracak gibiydi. Bir aşk serüveni, yedi arkadaşının ölümüne yol açmıştı. Bu ne uğursuz bir geceydi böyle?

Korsanın bakışlarında bir an, çılgın bir kararın ışığı yanıp söndü. Gücüne olan güveni sonsuzdu. Kara Murat'ın üzerine atılacak gibi oldu, ama sonra güçlükle öfkesini bastırıp:

"—Onlar iki kişi! Ben ise tek başınayım. Kara Murat köpeği ile hesabımı daha uygun bir zamanda paylaşmalıyım" diye düşündü.

Dalbaran tüm cesaretine rağmen Kara Murat ve Şövalye Giovanni gibi iki kavga kurduna kafa tutmaya gözü alamamıştı.

DEVAMI HAFTAYA CUMARTESİ GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

24 OCAK 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 261 FİYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

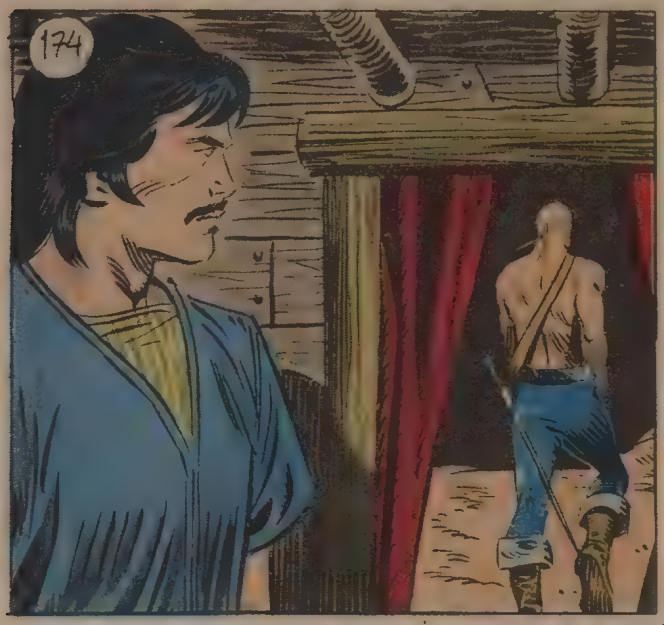

Çaresizlik içinde boyun eğmek düşüncesi korsan reisinin yüreğini öldürücü bir kinle kabarttı, kafasına ölüm ve intikam düşünceleri doldurdu.

Kanlı gözleriyle kısa bir süre çevresine bakındı, sonra sert adımlarla, kapıya doğru yürüyüp hızla dışarı çıktı...

Dalbaran'ın kulübeden çıkışını sonuna kadar gözleriyle izleyen Kara Murat, Prenses Tamara'ya döndü.

Genç kız perişan bir haldeydi. Her tarafı yırtılan geceliğini, titreyen elleriyle düzeltmeye çalışıyor, bir yandan da utangaç bakışlarıyla Kara Murat'ı süzüyordu.

Delikanlıyı hiç bir zaman bu kadar sarsılmış bir halde görmemişti. En tehlikeli olaylar karşısında bile kılı kıpırdamayan Kara Murat şimdi solmuş ve sararmıştı. Dalbaran'ın üzeri-

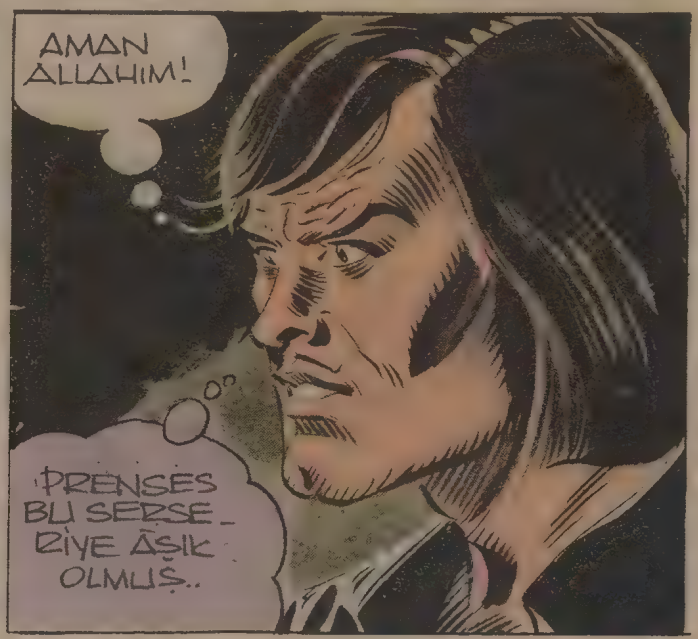

ne atılmamak için kendisini ne kadar zorlamış olduğu, kolayca anlaşılıyordu.

Genç kız, kendisini yatıştırmak için yanına gelen delikanlının her yanının titrediğini hissetti. Kendini onun kollarının arasına bırakırken:

—Ohh. Çok korktum sevgilim.. Tam zamanında yetiştin. Ne olur beni yalnız bırakma, diye inledi.

İşte bu sahne müthiş bir kararın başlangıcı oldu.

Şövalye Giovanni'nin kin fışkıran gözlerinde ölüm ışıltıları belirdi. Kalbini, korkunç bir alev dağladı. Damarlarında amansız bir kıskançlığın zehri dolaştı.

Nefret dolu bir sesle:

—Aman Allahım.. Prenses bu serseriye âşık olmuş.. Korkunç bir şey bu, diye söylendi.

Günlerdir bundan korkuyordu zaten... Böyle bir sonucu bekliyor, fakat inanmak istemiyordu.

Venedik sarayına gelin giden bir genç kız, ne idüğü belirsiz bir serüvenciye, nasıl âşık olabilirdi?

Şövalye sapsarıydı...

Kalbine bir hançer saplansa, bu kadar perişan olmazdı.

Kapkara bir umutsuzluk içinde inledi.

Yüreği parçalanacak gibi çarpıyordu.

Prenses Tamara'ya o da âşıktı çünkü...

Genç kızın Kara Murat'a sevgiyle sarılması onun için hüzünlü, korkunç içler acısı bir manzaraydı.

Birden yüzünü tüyler ürpertici bir gülümseme kapladı.

Vahşi bir karar vermişe benziyordu.

Geri geri çekildi ve sessizce kulübeden çıkarak karanlıklar içinde koşmaya başladı.

İçinde, kalbindeki bütün insanca hisleri silip süpüren bir kin kasırgası esiyordu.

Bu sırada aynı duygular içinde olan Korsan Dalbaran bitkin bir halde sahile doğru yürüyor ve sevdiği kadının karşısında küçük düştüğünü düşünerek hırsla dişlerini gıcırdatıyordu.

"—İntikam!...İntikam!...Ne olursa olsun intikamımı almam gerek! Kara Murat köpeğini yaşatmamalıyım! O ölmeli! Acı içinde, ıstırap çekerek ağlayıp yalvararak ölmeli." diye söyleniyordu.

Birden arkasında telaşlı ayak sesleri duyarak irkildi, elini hızla belindeki kılıcına atıp öfkeyle geri döndüğü vakit, karşısında Şövalye Giovanni'yi buldu.

Sık sık soluyan şövalyenin ona yetişmek için koştuğu anlaşılıyordu.

Elbiseleri parça parça olmuş, üstü başı kanlar içinde bulunan genç adamın görünüşü ürperticiydi...

Dalbaran, gözlerinden ateş saçarak gürledi:

—Ne o? Benimle dövüşmek mi istiyorsun sersem?

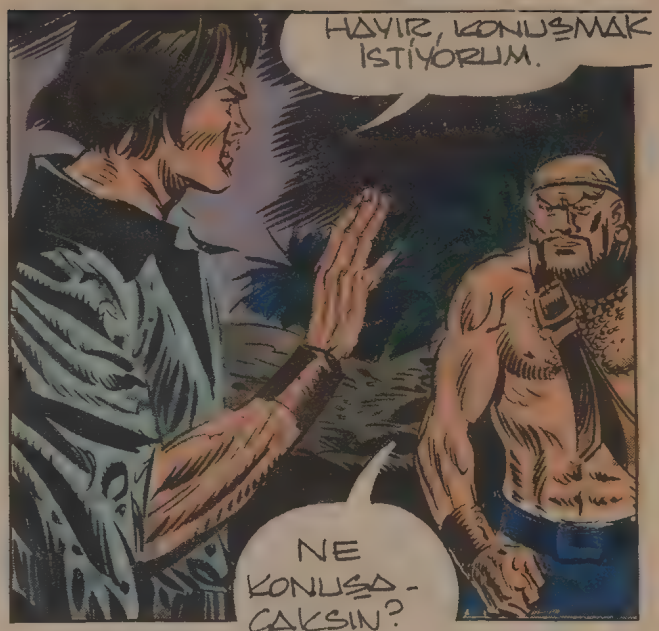

Şövalye bu hakarete kızmadı, yumuşak bir sesle:

—Hayır,konuşmak istiyorum,dedi.

—Ne konuşacaksın?

—Seninle belki anlaşabiliriz diye düşündüm...

—Açık konuş...

Şövalye soluk alabilmek için bir süre durdu,sonra esrarengiz bir tavırla konuştu:

—Sen Kara Murat'tan nefret ediyorsun, ondan intikam alman için sana yardım edebilirim...

—Sen onun dostu değil misin?

—Hayır...Ben de nefret ediyorum ondan..

—Neden? O senin ve kız kardeşinin hayatını kurtardı..Kara Murat engel olmasa, sizi öldürürdük...

—Biliyorum...Ama yine de nefret ediyorum...Söyle bana,onu ele geçirmek ve işkencelerle öldürmek istemez misin?

—İsterim ama buna imkân yok.Altın yüklü gemilerin geçeceği yeri yalnız o biliyor..Adamlarım isyan eder...

Şövalye Giovanni'nin yüzünü hain ve karanlık bir gülümseme kapladı.Alaylı bir sesle:

—Kara Murat seni aldattı Kaptan, dedi. Sahtekârın biri o...

—Ne demek istiyorsun?

—Altın yüklü gemileri seni oyalamak için uydurdu. Prenses Tamara ile evli olduğu da yalan...Hepsi masal bunların...

Dalbaran bir an duyduklarına inanamadı. Aptal gibi aldatılmış olmak düşüncesi, adamın yüreğini dağladı. Gözleri kan çanağına

dönmüş bir halde öfkeden kudurarak kükredi:

— Neeeee? Doğru mu söylediklerin?

—Evet...

—Öyleyse yaktım onu! Ölümlerden ölüm beğensin köpek!

—Sana bir teklifim var...

—Ne teklifi

—Kara Murat belâlı bir adamdır..Onu

yok etmen için yardım ederim. Ayrıca, sana yüz-bin altın veririm...

Dalbaran boğuk bir sesle homurdandı:

—Yüz bin altın mı? Bir servet bu...

—Evet...Bunun yarısını adamlarına dağıtırsan onları hayal kırıklığından kurtarmış olursun...

—Demek çok zenginsin sen?

Şövalye göğsünü gururla şişirdi:

—Ülkem zengindir. Ben Venedik Cumhuriyeti'nin temsilcisiyim. Prenses Tamara'yı Venedik sarayına gelin götürüyorum. Yolda size yakalanınca Kara Murat böyle bir masal uydurdu...

—Vay alçak herif!

—Evet, alçak herif, aldattı seni. Adamlarını da kandırdı. Bunun cezasını ona pahalıya ödetmelisin!

—Ödeteceğim! Parça parça edeceğim onu. Sana gelince, söylediğin parayı verirsen, seni ve prensesi sağ salim Venedik'e götürürüm... Ama paraları almadan bırakmam...

—Alacaksın...

—Anlaştık öyleyse... Şimdi adamlarımı toplayıp Kara Murat sahtekârını yakalayacağım. Yalanını çok pahalıya ödeyecek...

Şövalye Giovanni'nin gözlerini kin dolu bir ışıltı kapladı, dudakları zalim bir gülümseme ile gerildi:

—Onun ölümünü zevkle seyredeceğim. Haddini bilmez serseri, ne olacak! Gebersin!

★★★

Şövalye Giovanni, Dalbaran'dan ayrıldıktan sonra ağaçlar arasında yürüdü...

Nereye gidiyordu?

Ayaklarının kendisini kulübeye doğru sü-

rüklediğini fark etti.

Kara Murat'a ihanet etmişti? Korsan kaptana anlattıklarıyla Kara Murat'ın ölümünü hazırlamış olduğunu çok iyi biliyordu. Ondan neden bu kadar nefret ediyordu?

Birden, uzun zamandır kendi kendine itiraf edemediği gerçeği kalbinin derinliklerinde hissetti.

Prenses Tamara'yı derin bir aşkla seviyor, onun Kara Murat'ın kolları arasında olduğunu düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu.

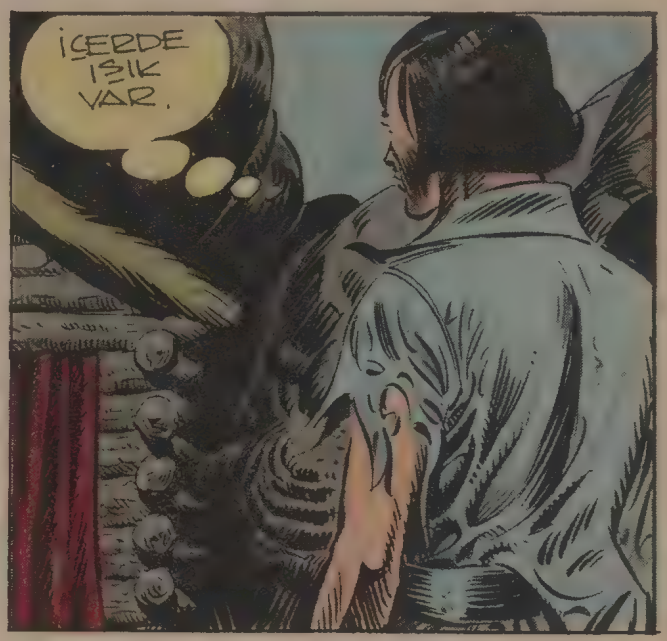

Oysa bu umutsuz aşkı kalbinden koparıp atabilmeyi ne kadar isterdi. Ama mümkün değildi. Şövalye Giovanni bu kara düşüncelerin altında ezilerek yürüdü.. Az sonra kulübenin önüne geldi. Kapıdan hafif bir ışık sızıyordu.

Ateşli bakışları kilimden yapılmış kapıya saplandı...

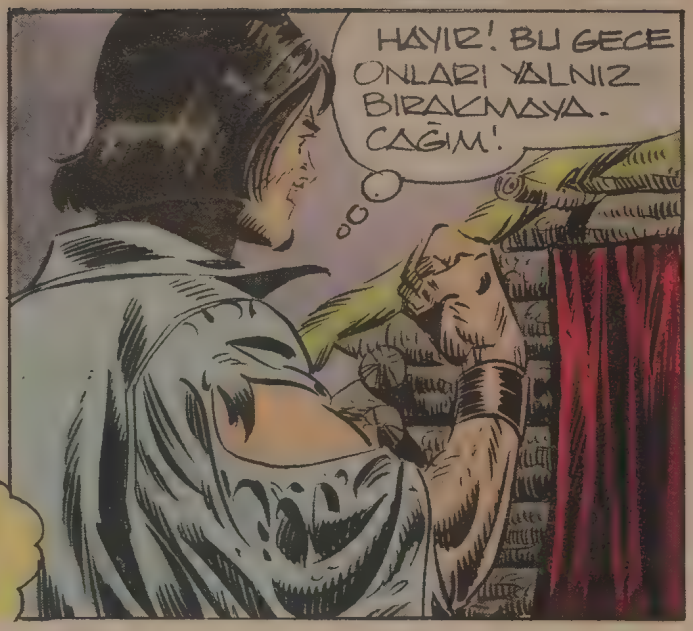

Bu kapının arkasında nefret ettiği bir erkekle, taptığı bir kadın vardı...

Kimbilir, belki şu anda Kara Murat genç kıza yaklaşıyor, onu kucağında sıkıyordu. Tamara da sevgiyle sarılarak kendisini ona teslim ediyordu belki de...

Acı içinde bunu düşünerek "Ah...Ah.." diye inledi. Hummalı kafasının yarattığı bu hayal onu kıskançlıktan kudurtma derecesine getirdi.

Yumruğunu kapıya doğru uzatarak dudaklarının arasında müthiş bir küfür savurdu sonra:

"—Hayır! Bu gece onları yalnız bırakmayacağım!..Sevişmelerine asla izin vermeyeceğim!..diye düşünerek kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Kara Murat, sabah olunca nasıl olsa ö-

lecekti.

Korsanların onu parça parça edeceklerinden şüphesi yoktu.

İpten kazıktan kurtulmuş bu haydutlar, aldatılmış olmanın öfkesiyle canavarlaşacaklardı. Şövalyenin yüzünü zalim bir ifade kapladı. Kara Murat'ın başına gelecekler onu hiç üzmüyor, hatta sevindiriyordu.

Kilimi hızla kaldırıp içeri girdi.

Bu sırada Kara Murat, Prenses Tamara'ya bir şeyler anlatıyor ve gülüyordu.

Şövalye Giovanni içinden "Çok kalmadı. Birkaç saat sonra artık hiç gülemeyeceksin." diye söylendi.

Ateşli gözlerinde bir çeşit kinli sevinç parlıyordu.

Prenses Tamara, Giovanni'yi görünce coşkun bir neşe ile:

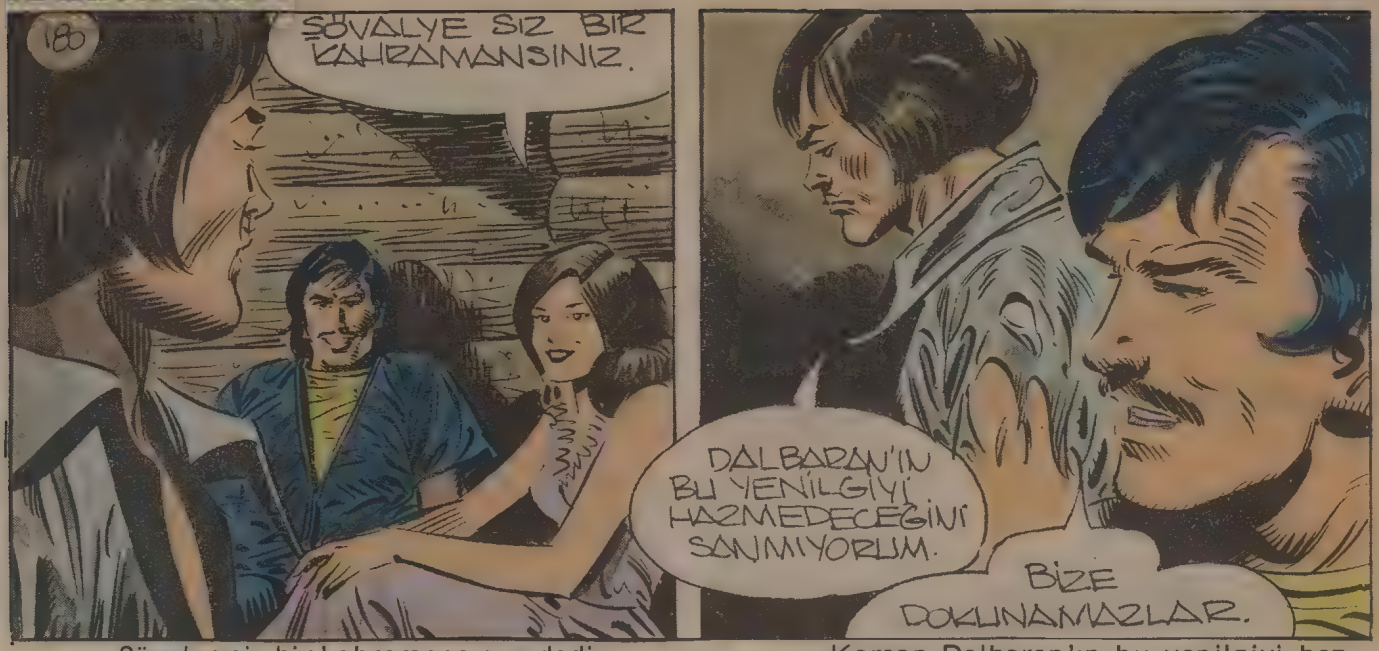

—Şövalye siz bir kahramansınız, dedi.

Kara Murat:

—Evet, diye başını salladı.Eğer şövalye o üç korsanı durdurmasaydı,ben yetiştiğim zaman çok gecikmiş olurdum. Dalbaran ve adamlarının vakit kaybetmesini şövalyenin kılıcına borçluyuz.

Şövalye Giovanni bu sözler karşısında ne diyeceğini şaşırdı,başını öne eğerek:

—Korsan Dalbaran'ın bu yenilgiyi hazmedeceğini sanmıyorum, diye mırıldandı.

Kara Murat şen bir tavırla:

—Korsanlarda hazineyi ele geçirme umudu oldukça bize dokunamazlar,dedi.

Şövalye sordu:

—Ya umutlarını keserlerse?

—O zaman iş değişir..Ama bir süre daha onları oyalayabileceğimi sanıyorum.Bu a-

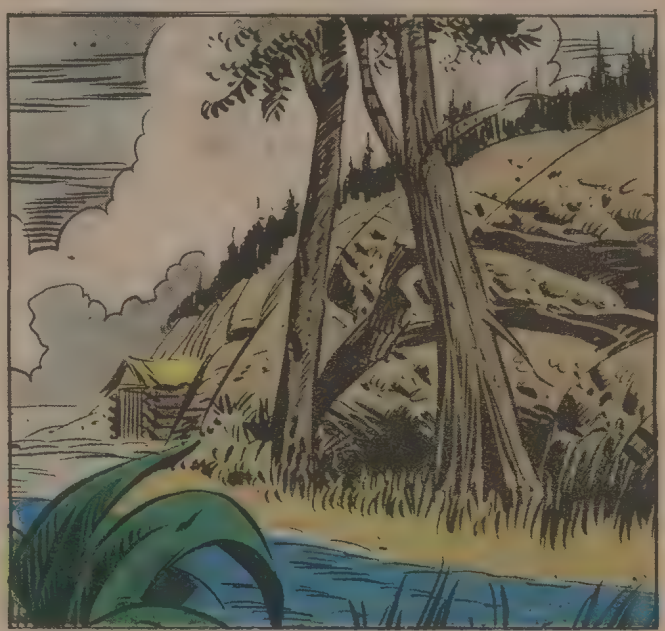

rada kurtulmak için bir çare bulmalıyız...

—Bulabilecek miyiz?

—Evet...Bulacağımızı umuyorum...

Şövalye Giovanni'nin gözlerinde vahşi bir ışık parladı,içinden nefretle "Şuna bak. Hâlâ kurtulmayı düşünüyor.Yarın sabah gebereceksin sefil" diye söylendi.

Bir süre sonra Prenses Tamara yatıp uyudu. Kara Murat ile Şövalye Giovanni kulübenin birer köşesine çöküp uyku ile uyanıklık arasında beklemeye başladılar.

Saatler geçti.

Güneş ufukta biriken sisleri parçalayarak doğdu.

Adadaki ağaçların arasında kuşlar cıvıldamaya başladı..

Yüzünde hâlâ vahşi bir ifade olan Şövalye Giovanni birdenbire ayağa kalktı.

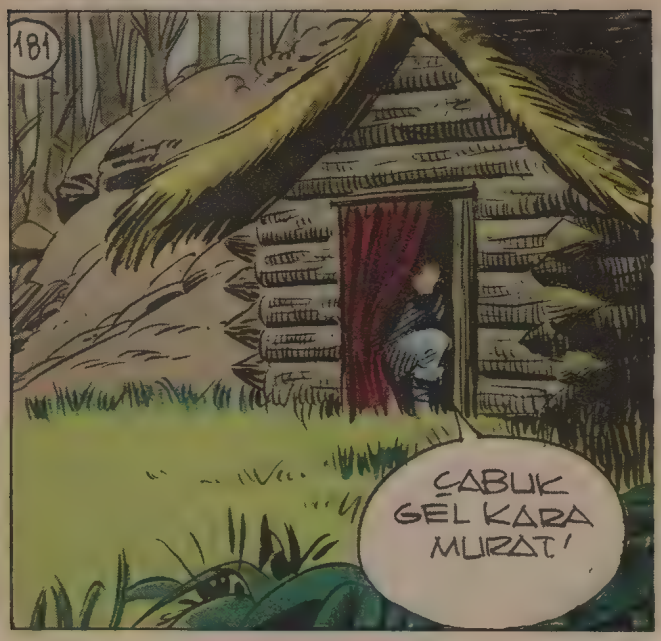

Kapı yerine asılan kilimi kaldırıp baktı.

Birden, istediğini bulmuş gibi yüzü sevinçle güldü.

İntikam vakti gelmişti...

Sesine endişe dolu bir hava vermeye çalışarak:

—Çabuk...Çabuk gel,Kara Murat! diye seslendi.

Kara Murat silkinerek uyandı;ok gibi yerinden fırladı:

—Ne var? Ne oluyor?

Şövalye haykırdı:

—Kulübenin çevresini korsanlar sarmış.. Niyetleri kötü galiba...

—Allah Allah...Ne istiyorlar acaba?

—Belki de arkadaşlarının öcünü almaya gelmişlerdir...

—Sanmam..Onlar arkadaşlıktan çok para-

raya önem verirler.Bu derece sefil ve ahlaksızlardır...

—Ne istiyorlar öyleyse?

— Şimdi öğreniriz...

Prenses Tamara da uyanmış,güzel yüzünü korkunç bir endişenin gölgesi kaplamıştı. Alnı ter içinde heyecanla sordu:

—Ne var? Bir şey mi oldu?

Kara Murat sakin bir sesle:

—Korsanlar öfkelenmişe benziyor,dedi.Sanırım dün gece yedi arkadaşlarını birden kaybetmeleri onları kızdırdı...

Prenses Tamara kapıya yaklaştı, dışarı bakarken heyecandan dudaklarını ısırdı:

—Öyleyse durum kötü..Oh Tanrım,çok korkunç!

Kara Murat ona cesaret vermek için gülümsemeye çalıştı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 OCAK 1979 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 26 ✻ FİYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

—Merak etme.. Onları durdururum. Eğer Osmanlı hazineleri onlara bir şey ifade ediyorsa beni dinlemek zorundalar...

Genç kız titredi, göğsünden bir hıçkırık koptu:

—Korkuyorum! Çok vahşi görünüşleri var!.. Bizi parçalayacaklar!..

Sessizce bir köşede duran Şövalye Giovanni, kendisini gösterme sırasının geldiğini düşündü, sert bir hareketle ileri doğru adım atarak:

—Sizi koruma görevini ben üzerime alıyorum Prenses, dedi. Ben varken kimse kılınıza dokunamaz. Söz veriyorum!..

Kara Murat sakin ve kararlı adımlarla kulübeden dışarı çıktı. Korsanların garip hali onu endişelendirmişti.. Adamların kanlı bakışları, az sonra müthiş bir fırtınanın kopacağını

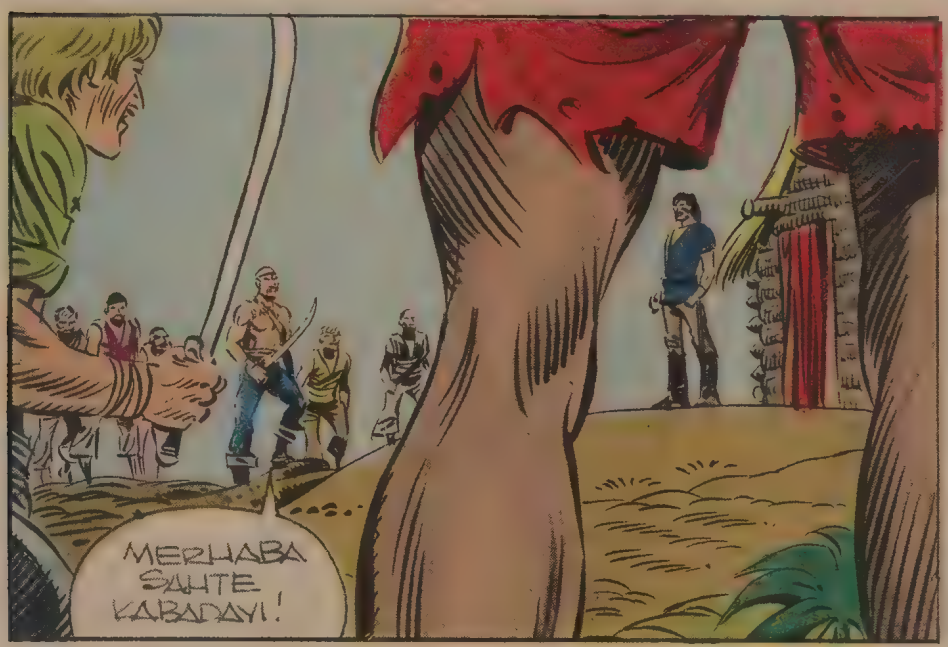

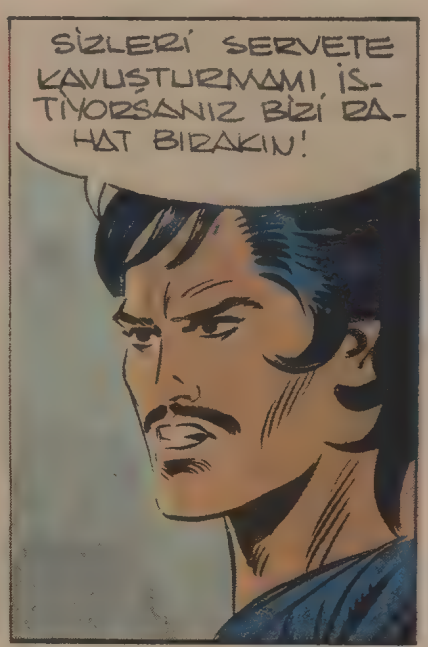

gösteriyordu.

Ayaklarını gererek kulübenin önünde durdu..

Korsanlar ve Kara Murat.. Bir süre hiç bir şey söylemeksizin tehdit dolu gözlerle bakışarak elleriyle kılıçlarının kabzalarını sıktılar. Kaptan Dalbaran avının üzerine atılmaya hazır bir atmaca gibiydi. Korkunç bir gülümseyişle:

—Merhaba sahte kabadayı! diye bağırdı.

Kara Murat korsanların, bir gece önce ölen arkadaşlarının öcünü almak için geldiklerini düşünerek soğuk bir sesle:

—Boş sözlerle vakit geçirmeyelim, dedi. Size son defa ihtar ediyorum. Eğer karşılamaya hazırlandığımız Osmanlı gemilerindeki hazineler sizin için bir değer taşıyorsa ve sizleri bu servete kavuşturmamı istiyorsanız bizi rahat bırakın.

Kaptan Dalbaran küstah bakışlarla delikanlıyı süzdü:

—Yalan söylüyorsun! Hazine masalını iyi yutturdun doğrusu. Biz de aptal gibi sana inandık ve boş yere oyalandık.

Kara Murat hafif bir şaşkınlık geçirdi boğazı ve göğsü sıkıştı..

Korsanlar bunu nereden öğrenmiş olabilirlerdi?

Dalbaran vahşi bir sesle devam etti:

—Şimdi bizi kandırmanın hesabını vereceksin!..Bu sana çok pahalıya mal olacak!..

Kara Murat artık oyunu sürdürmenin bir anlamı kalmadığını gördü, rengi uçarak acı acı mırıldandı:

—İhanet..Biri bize ihanet etti...

Dalbaran gürledi:

—Teslim ol!..

Kara Murat kederli bir tavırla cevap verdi:

—Teslim olurum ama bir şartım var...

Dalbaran öfkeli öfkeli soludu:

—Hiç bir şart kabul etmem. Kılıcını derhal teslim et...

—O halde,gücün yetiyorsa gel de al!..

Korsan reisi uğursuz bir kahkaha attı:

—Neee? Hâlâ kafa tutuyorsun,öyle mi? Haydi arkadaşlar!..Yakalayın şu budalayı...

Korsanlar öfkeyle bağrışarak atıldılar.

Kara Murat bir adım bile gerilemedi..

Kılıcını şimşek hızıyla çekerek onları beklerken,başını hafifçe kulübeye doğru çevirip seslendi:

—Hey şövalye..Yollarımız burada ayrılıyor..Ben bu köpekleri oyalarken,sen prensesi alıp adanın içlerine doğru kaç...

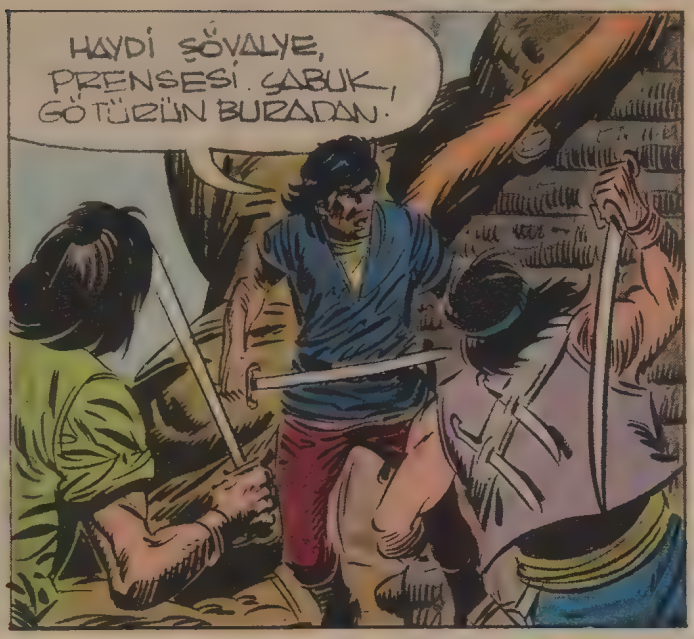

Sık ağaçların arasında sizi bulmaları çok zordur..

Kulübeden Prenses Tamara'nın hıçkırığı yükseldi:

—Olmaz! Seni yalnız bırakıp gidemeyiz..

Kara Murat'ın gözlerinde ümitsiz dertli bir ifade vardı:

—Gitmelisiniz..Başka çare yok.Korsanlar sandığınızdan da vahşi insanlardır..

Bu sırada adamlar aradaki mesafeyi kapatıp iyice yaklaşmışlardı. Kara Murat müthiş kılıcını sallamaya başlarken son kez haykırdı:

—Haydi şovalye,prensesi çabuk götür buradan...

Az sonra kılıç şakırtıları sabahın sessizliğini yırttı..

Korsanlar Kara Murat'ın çevresinde fırıl fırıl dönüyorlardı.

Kara Murat her yana yetişiyor her saldırıyı karşılıyor,şimşekler çakan kılıcı düşmanları için her an daha tehlikeli oluyordu.

Delikanlı umutsuzluğun verdiği çılgın bir cesaretle dövüşüyor, hayatını hiçe sayarak delicesine atılıyordu..

Bütün amacı mümkün olduğu kadar çok ayakta kalabilmek, Şövalye ile Prenses Tamara'ya uzaklaşmaları için zaman kazandırmaktı.

Boğuk bir çığlık..

Sonra bir çığlık daha..

Bir küfür..

Öfkeli bir homurtu..

...Ve yere düşen korsanlar...

Kara Murat'ın kılıcıyla göğüsleri delinenlerin sesleri adayı inletiyordu..

Kaptan Dalbaran'ın yüzü allak bullak olmuş,gözleri yuvalarından fırlarcasına açılmıştı. Korkunç sesi çın çın ötüyordu:

—Aptallar!..Beceriksiz herifler..Bir kişiyle baş edemiyorsunuz..

Korsanların gözleri yılmıştı. Şimdi daha cesaretsiz daha ürkek saldırıyorlardı..

Dalbaran haykırdı:

—Ne bekliyorsunuz korkak herifler?Atılın!..Yakalayın!..

Korsanlar gayrete gelerek yeniden hücuma geçtiler...

Çarpışma pek müthişti...

Kara Murat çekilmeye başlamıştı...

Fakat bıraktığı yol kan içindeydi.

Kendisine saldıranlardan birçoğu yere yıkılmıştı.

Delikanlının uzun kılıcı vınlayarak uçuyor,

havada yılan gibi kıvrılarak dönüyordu.

Yaklaşmak isteyen bir korsan daha haykırarak yere yuvarlandı.

Bir kişi daha düştü...

Sonra bir kişi daha...

Bu sırada Kara Murat arkasında bir gölge gördü..Kılıcını indirmek için hızla döndü.

Fakat...

Yaklaşan adamın Şövalye Giovanni olduğunu görünce taş kesildi sanki.. Istırapla haykırdı...

—Neee?..Siz gitmediniz mi?

Şövalyenin bakışlarında hain bir ışıltı parladı:

—Hayır..Sana yardıma geldim...

—İstemem..Sen kızı kaçır..İkimizin birden ölmesine gerek yok...

Şövalye zalim bir kahkaha attı:

—Ben ölmeyeceğim.. Yalnız sen öleceksin Kara Murat!..

Ansızın şimşek gibi kaldırdığı kılıcının kabzasını olanca gücüyle Kara Murat'ın kafasına indirdi.

O anda,önünden saldıran korsanlara kılıç sallayan Kara Murat,Şövalye Giovanni'nin darbesini gördü,fakat önleyemedi..

Beyninden bir an şimşekler çaktı, gözleri karardı, her şey çevresinde fır fır döndü,bayılmak üzereyken Şövalye'nin suratına tükürür gibi:

—Ah kalleş!.. Rezil soytarı!...diye bağırdı ve kendinden geçerek kumların üzerine yuvarlandı..

Müthiş düşmanlarının yere serildiğini gören korsanlar sevinç çığlıkları attılar...

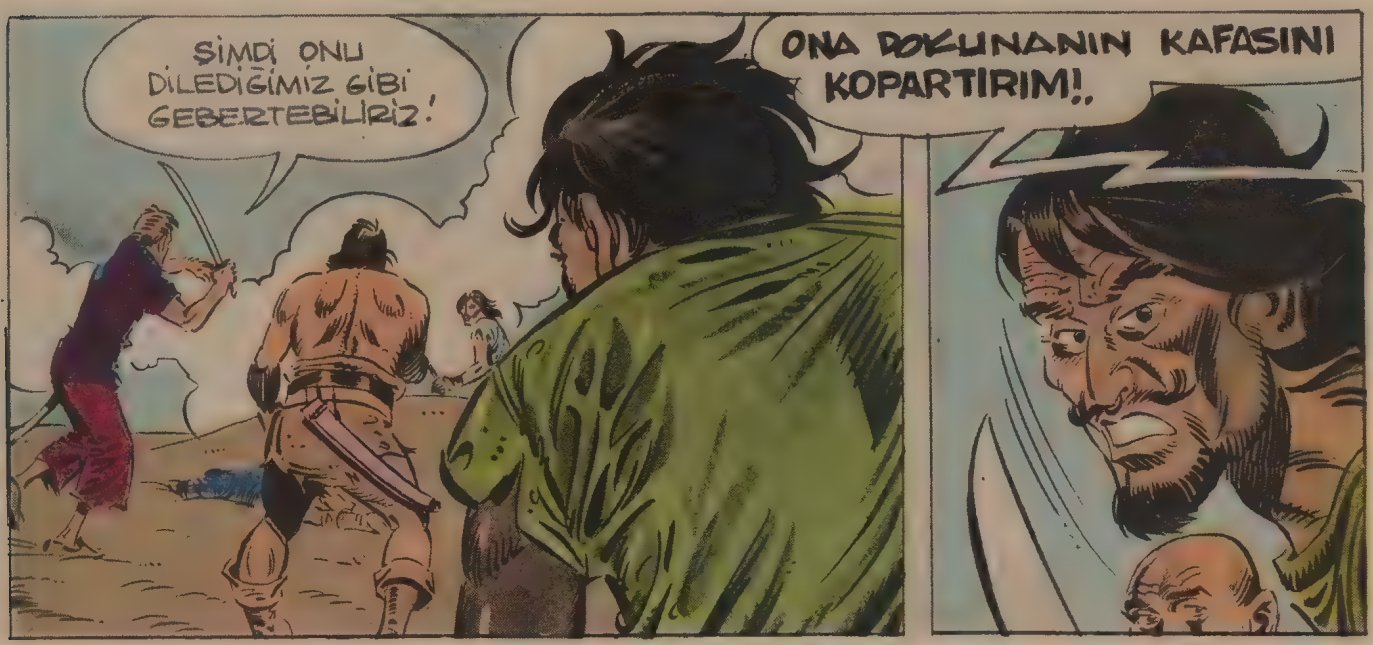

—Oh be...Bir belâdan kurtulduk...

—Herif sıkı dövüşüyordu..

—Şövalye onu haklamasa,bir kaçımızın daha canı yanardı..

—Bu adam padişaha bile kafa tutmuş.. Delinin biri...

—Şimdi onu dilediğimiz gibi gebertebiliriz...

—Kafasını keselim...

—Gözlerini oyalım...

—Haydi...Vurun arkadaşlar!..

Korsanlar yerde baygın yatan Kara Murat'a son darbeyi indirmek için kudurmuşcasına atılırken,Kaptan Dalbaran'ın korkunç sesi onları durdurdu:

—Ona dokunanın kafasını kopartırım!..

Adamlar şaşkınlık içinde Dalbaran'a baktılar:

—Neden kaptan?..Onu öldürmeyecek miyiz?

—Bizi aldatan bu adamı af mı edeceğiz?

—Ölen arkadaşlarımızın intikamı ne olacak?

Dalbaran sert ve öfkeli bir hareketle kollarını kaldırıp korsanları susturarak soğuk bir sesle konuştu:

—O böyle kolay bir ölüme layık değil.O, acılar içinde inleyerek,yalvararak ölmeli.Ölümün adım adım yaklaştığını duymalı,görmeli.. Sonsuz bir ıstırap vücudunu kemirirken,canını almaşı için Tanrıya yalvarmalı..Ona korkunç bir son hazırladım dostlarım...Siz bu işi bana bırakın ve seyredin...

Kaptan Dalbaran'ın bakışlarında kin,sesinde nefret vardı.Onun bu hali,korsanları bile titretti.Birkaçı:

—Şenlik var çocuklar..Kaptan düşmanlarını hep değişik şekilde öldürür.Bakalım bu sefer ne yapacak? diye fısıldadı...

Bu sırada Kara Murat'ın nasıl kalleşçe bayıltıldığını gören Prenses Tamara küçük kulübeden dışarı fırlamış ve rüzgâr gibi uçarcasına koşarak delikanlının yanına gitmişti..

Onun,alnından kanlar sızan başını şefkatle kollarının arasına alıp yüzünü kendine doğru çevirdi..İpek mendiliyle kanları silerken:

—Ohhh..Tanrım..Nasıl da kanıyor?diye inledi.Göz pınarlarında yaşlar vardı. Sesi acı doluydu. Hıçkırmamak için kendisini güç tuttuğu belli oluyordu..

Başını çevirdiği vakit Şövalye Giovanni'yi gördü.

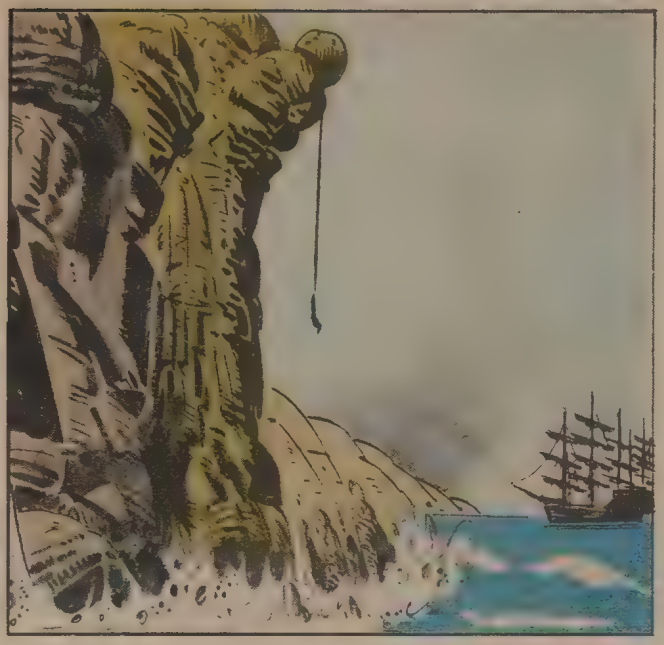

Adam sapsarı bir yüzle kendisine bakıyordu...

Kanı kalbine hücum eden genç kızın yüzü bembeyaz oldu.Sonra kızardı,yanakları ve gözleri birkaç saniye alev alev yandı.Boğuk ve vahşi bir sesle:

—Senden nefret ediyorum..İğreniyorum senden.. diye haykırdı.

Şövalye tokat yemiş gibi sarsıldı.O anda kalbine bir hançer saplansa bu kadar acı duymazdı...

★ ★ ★

Kara Murat kendine geldiği vakit dünyayı ters gördü..

Gözlerinin önünde uçsuz bucaksız bir deniz ve masmavi bir gökyüzü uzanıyordu..

Kara Murat'ı kıyıdan kırk metre yükseklikteki kayalardan aşağı sarkıttıkları bir halatın

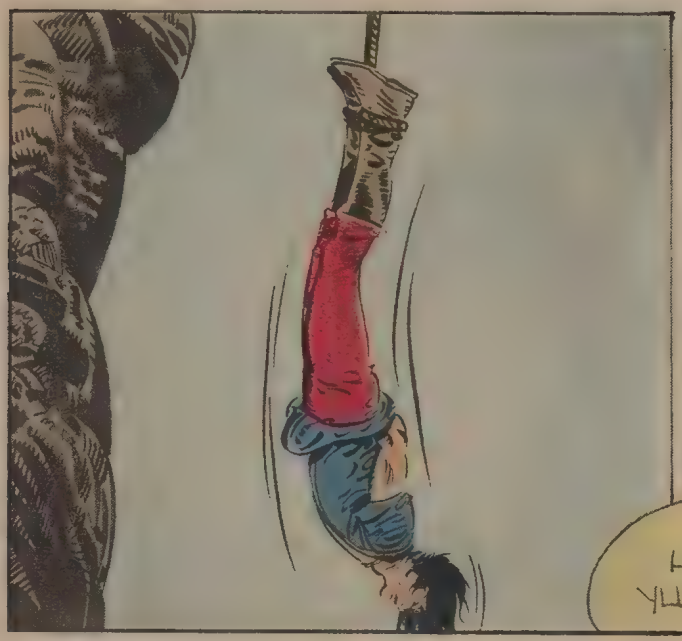

ucuna bağlamışlardı..

Yarın tam orta yerinde gök ve deniz arasında sağlam bir halatın ucuna ayaklarından baş aşağı asılan genç adamın her yanı sıkı sıkı bağlanmıştı..

Aşağıda sahil,köpek dişleri gibi sipsivri kayalarla doluydu..Dalgalar bu kayalara çarparak hazin bir ses çıkarıyordu..

İpin ucunda sallanan Kara Murat:

—Hapı yuttuk!...diye mırıldandı..

Şimdilik büyük bir tehlike içinde değildi. Gerçi rahat sayılmazdı.Esen rüzgârdan sersem olmuştu, başı dönüyordu ama ölüm tehlikesi yakın değildi.

Kara Murat vücudunu gererek ipleri yokladı. Çok sağlamdı. Kurtulmasına imkân yoktu. Kımıldayamıyordu bile.Bir an umutsuzluğa düşerek düşündü:

—Sonum geldi galiba..Korsan Dalbaran bambaşka bir haydut..Beni kolay bir ölümle yok edecek yerde bu müthiş işkenceyi düşündü.Ama buna da şükretmem gerek.Böyle düşünmemiş olsaydı,şimdi çoktan öteki dünyayı boylamıştım..

Kanı başına hücum eden Kara Murat'ın durumu hiç rahat değildi. Yüzü mosmor olmuş tu. Beyni zonkluyordu...

Kara Murat,asılı olduğu kayaların sağ tarafında kalan koyu kolayca görebiliyordu.

Hızlı bir hazırlık içinde olan ve sahile çıkardıkları eşyaları toplayan korsanların gitmeye hazırlandıklarını anladı..

—Alçak adamlar.. Beni burada ölüme terk edip gidecekler,diye söylendi.

Korsanlardan bazıları filikalara binip koyun ortasında demirli olan gemilere doğru ha-

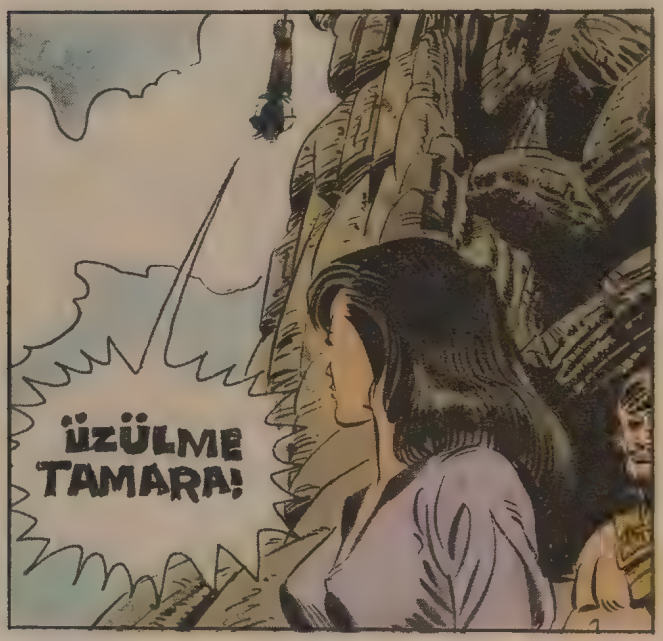

reket etmişlerdi.

Birden sahilden kendisine doğru bakmakta olan Prenses Tamara'yı gördü..Genç kızın yüzünü iyi seçemiyordu ama ağladığını anlamakta güçlük çekmedi..Prensesin omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu..

Kara Murat:

—Üzülme Tamara..Sil göz yaşlarını.Buradan kurtulursam onlara bu hareketlerini fazlasıyle ödeteceğim.. diye bağırdı..

Tamara,Kara Murat'ın sesini duydu,başını kaldırdı gözleri kıpkırmızıydı. Kuruduğunu sandığı gözyaşları yeniden yanaklarından akmaya başladı. Sesini duyurabilmek için olan ca gücüyle haykırdı:

—Seni seviyorum Kara Murat..Seni seviyorum..Seni seviyorum...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 ŞUBAT 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 263 FİYATI 200 KURUŞ

Kara Murat'ın Ansiklopedi talihlileri belli oldu

● 14'üncü sayfada

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

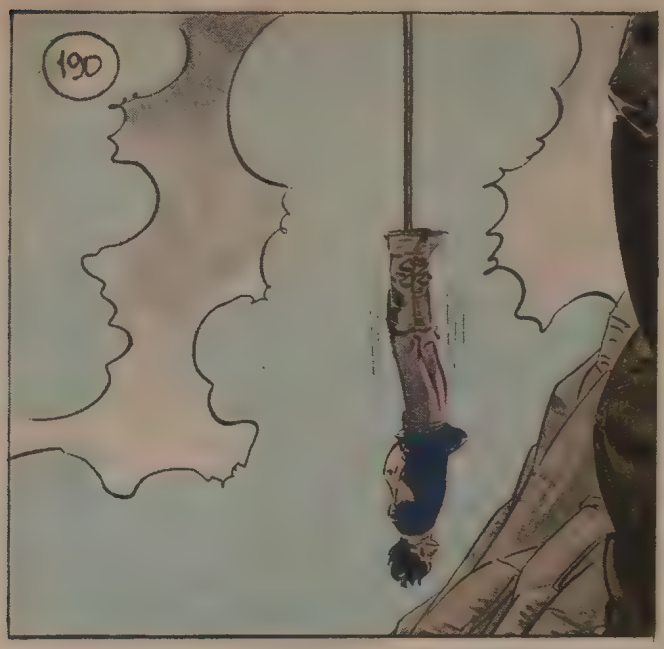

Bu haykırışıyla,ölüm yolculuğuna çıkan sevgilisine cesaret vermek istiyor, kalbiyle,ruhuyla,aşkıyla onun yanında olduğunu haykırıyordu...

Kara Murat,dalgaların sesi ve rüzgârın uğultusu arasında genç kızın sesini güçlükle duydu.O zor anda bile kalbine garip bir sevincin dolduğunu hissetti..

Sevilmek güzel şeydi. Ölümün soğukluğunu bile hafifletiyordu...

Birden korkunç bir kahkaha bütün sesleri bastırdı. Korsan Dalbaran vahşi bir neşe içinde kahkahalarla gülüyordu:

—Hah hah ha!..Çok acıklı bir sahne doğrusu..Ağlayın, hıçkırın, göz yaşı dökün..Çünkü birbirinizi son defa görüyorsunuz..

Kaptan Dalbaran, boşlukta sallanan Kara Murat'ı bir süre zevkle seyrettikten sonra alay

lı bir sesle bağırdı:

—Hey Kara Murat..Nasılsın? Rahatın iyi mi?

—Böyle boşlukta sallanmak pek hoş değil.

—Biz gidiyoruz.Sen orada kalacaksın..

—Çok lütufkârsın doğrusu..

—Ölünceye kadar ipin ucunda sallanacaksın...

—Ne iyi.. Çocukluğumdan beri salıncağı severim..

Dalbaran tüyler ürpertici bir kahkahayla devam etti:

—İki ihtimal var..Ya ip kopacak,sivri kayaların üzerine düşerek parçalanacaksın,ya da öylece öleceksin.. Eğer ip kopmazsa,aylar sonra tesadüfen adaya uğrayacak bir gemi,ipin ucunda sallanan bir iskelet bulacak.Benim öcüm böyle korkunçtur işte...

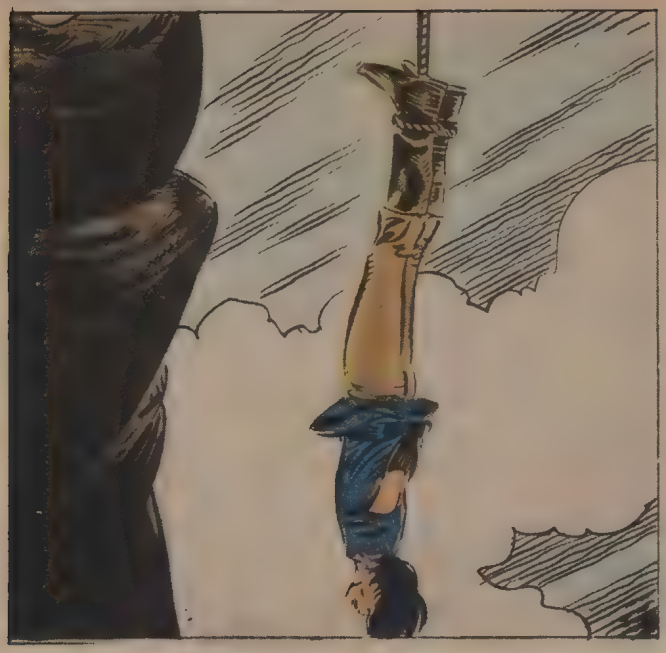

Dalbaran doğru söylüyordu..

Korsanlar adadan ayrıldıktan sonra Kara Murat korkunç kaderi ile baş başa kalacaktı.

Vücudunu sımsıkı saran ipler o kadar sağlamdı ki,kurtulmasına olanak yoktu..

Kara Murat bu gerçeği kabul edince iyice sakinleşti. Dudaklarında,ölmek üzere olan bir adamın soğuk gülümsemesi belirmişti.Her zamanki soğukkanlılığıyla:

—Tanrım...Bu mümkün mü? diye mırıldandı...

Delikanlının bütün vücudu ani bir sevinç dalgasıyla ürperdi,bir umut rüzgârı kalbini titretti..

Ne olmuştu?

Kara Murat'ın gördüğü neydi?

Onu böylesine umutlandıran ne olabilirdi?

—Hiç değilse manzaram güzel,dedi..

Gerçekten uçsuz bucaksız denizin muhteşem bir güzelliği vardı.Masmavi sular güneşin altında ışıl ışıl parlıyordu..

Kara Murat denizi seyrederken birden şaşırdı.

Gözlerine inanamadı adeta..

Keskin bakışlarını ufka dikip daha dikkatle baktı. Bir daha baktı ve...

Bu sırada Korsan Dalbaran,Şövalye Giovanni ve Prenses Tamara gemiye gitmek üzere filikaya biniyorlardı.

Genç kızın gözleri ıslak ıslaktı...

Derin bir acı kalbini sıkıştırıyor solan dudaklarının arasından:

—Hayır...Ben gitmek istemiyorum,diye inliyordu.

Şövalye Giovanni yumuşak bir sesle:

—Her şeyi unutmalısın Prenses dedi..Yakında lâyık olduğun çevreye, ait olduğun topluma kavuşunca bu serüveni bir kâbus gibi hatırlayacak ve erken uyandığına memnun olacaksın... Bu serüvenden gelecekteki tatlı günlerini bulandıracak bir hatıra alma...

Genç kız,şövalyeye nefret ve kin dolu bir bakış fırlattı. Gözleri şimdi ateş gibi yanıyordu:

—Seni asla affetmeyeceğim Giovanni.. Bu yaptıkların ömrüm oldukça,aklımdan ve kalbimden çıkmayacak..Sen,şu kanlı korsanlardan da aşağılık bir yaratıkmışsın..

Şövalye kızmadı.Acı bir şekilde gülümsedi sadece..Sonra aynı yumuşak sesle şöyle cevap verdi:

—Sen kimsin,Kara Murat kim? Aranızda uçurum var. Yarın bu serüven,senin için,fırtınalı gecede gördüğün korkulu bir rüyadan ibaret olacak..Her şeyi unutacaksın...

Genç kız,nemli gözlerini kaldırıp kayaların tam ucunda sallanan Kara Murat'a hıçkırarak baktı,onun öleceğini düşündü ve ellerini derin bir acıyla yüzüne kapadı. Bu manzara onu çıldırtacak gibi oluyordu..

Umutsuzluk, kalbine düşen bir ateş gibiydi..Bağrını yakıyordu.

Birden yukarıdan Kara Murat'ın şen kahkahası duyuldu.

Genç adam katıla katıla gülüyordu...

Bütün korsanlar şaşkınlıkla başlarını kaldırarak ona baktılar:

—Allah Allah! Neden gülüyor bu?

—Korkudan delirdi mi bu adam?

—Mutlaka aklını oynattı.Bu durumda böyle gülünür mü?

—Aslında haksız değil..Onun yerinde kim olsa çıldırır..

—Bak..Bize bir şeyler diyor..

—Ne diyor? Ne diyor?

—Sus da dinleyelim...

Gerçekten Kara Murat uzun uzun güldükten sonra korsanlara şöyle seslendi:

—Boşuna yorulmayın dostlarım..Buradan hiç bir yere gidemeyeceksiniz. Siz de benim gibi adada esir kaldınız...

Dalbaran alay etti:

—Nedenmiş o? Kim engel olacak bize? Şeytanlar mı?

—Denize bakarsan şaka etmediğimi anlarsın...

Kaptan Dalbaran hızla başını çevirdiği vakit üç büyük kalyonun sülün gibi süzülerek koya girdiğini gördü, denize dikilen bakışlarında tarifsiz bir dehşet belirdi...

—Allah Allah!. Bu gemiler de nereden çıktı?

Korsan reisi çıldıracak gibiydi. Gelen üç kalyon,tepeden tırnağa silahlı savaş gemileriydi... Koydaki teknelerin güvertesinde ve sahilde toplanmış olan korsanlar,üç savaş gemisinin koya girmesi karşısında birden felce uğramış gibi sessiz kaldılar...

Onlar da tehlikeyi anlamışlar, korkuyla beklemeye başlamışlardı..

Üç gemi sessizce koya girdikten sonra hızını kesti, iskele taraflarını sahile doğru döndürdü ve durdu...

Aynı anda gemilerin direklerine Osmanlı bayrağı çekildi...

Yaşlı bir korsan:

—Mahvolduk!..diye haykırdı..

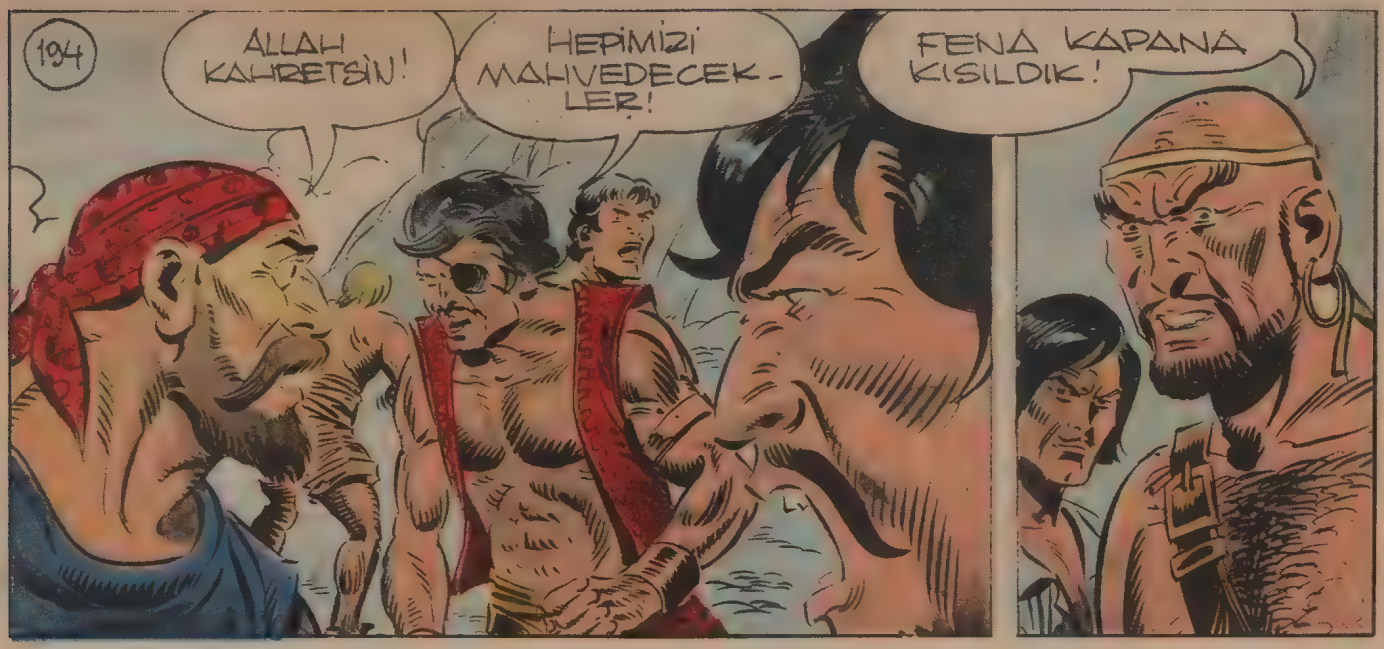

Bu söz üzerine korsanlar arasında müthiş bir gürültü koptu. Adamlar ne yapacaklarını bilmeyen çılgınlar gibi oraya buraya kaçışmaya başladılar...

Sahili, çığlıklar, lânetler ve küfürler kapladı..

Görülmemiş bir panikti bu...

Ağır toplarla donatılmış Türk gemilerinin sahili top ateşine tutmaları, korsanların sonu olurdu...

Hepsi de kendilerine saklanacak bir yer arıyordu.

Kaptan Dalbaran kendi kendine küfrederek:

—Fena kapana kısıldık, diye homurdandı.

Şövalye Giovanni, ilk şaşkınlık anı geçer geçmez:

—Aklını başına topla kaptan, dedi..Bu gemilerin sizin için geldiği ne malûm? Tesadüfen uğramış olamazlar mı? Adamların böyle kaçışmaya devam edecek olursa şüpheyi çekeceğiz...

Dalbaran başını sallayarak ona "Haklısın" dedikten sonra adamlarına haykırdı:

—Ne kaçıyorsunuz, korkak köpekler? Neden saklanıyorsunuz? Gelenler bizim kim olduğumuzu nereden bilecek? Sakin olalım. Korku bize yakışmaz...

Korsanlar durup biraz kendilerini toparladılar. Sonra içlerinden biri, Dalbaran'a doğru yaklaşarak şöyle dedi:

—Son zamanlarda birçok Türk köyüne baskın yaptık. Her yeri ateşe verdik...Osmanlı gemileri bizi cezalandırmak için peşimize düşmüş olabilir...

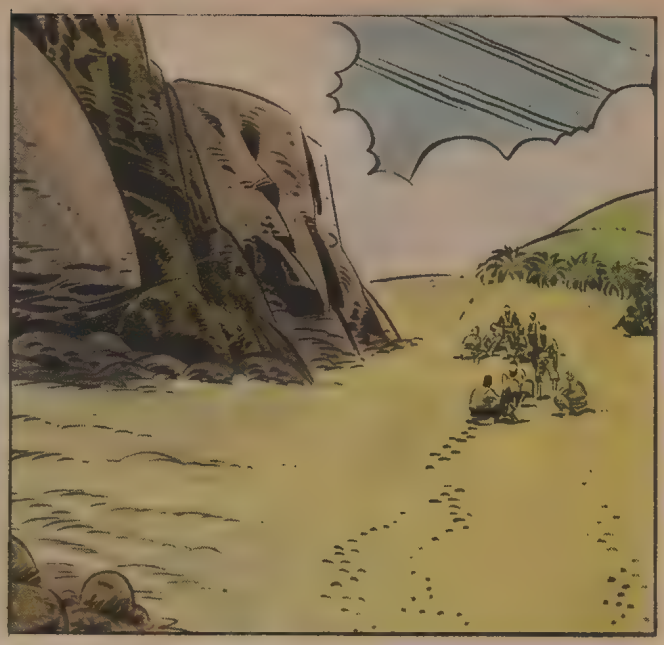

Dalbaran başını salladı:

—Evet olabilir...Ama telaşa kapılmak gereksiz...Bırakalım karaya çıksınlar, bakalım ne istiyorlar? Ondan sonra ne yapacağımızı düşünürüz...

—Haklısın kaptan..Korktuğumuz için bizi bağışla...

Korsanların ilk heyecanları geçmiş,kendilerini toparlamışlardı.

Kaptan Dalbaran'ın sözleri onlara daha da cesaret verdi.

Adamlar gelen gemilerden hiç çekinmiyormuş gibi gruplar halinde kumlara oturarak birbirleriyle konuşmaya başladılar.

Bu durum fazla sürmedi.

Birden hepsi dehşet içinde kaldı...

Osmanlı gemileri,iri toplarını ateşe hazır hale getirmişti. Bunu gören korsanlar cesaret-

lerini yeniden kaybettiler..Bazıları yerlerinden fırlayarak ağaçlıklar arasına kaçmak istedi ama Dalbaran'ın gürleyen sesi hepsini oldukları yere çiviledi sanki..

—Ödlek herifler!..Allah belânızı versin. Ne biçim korsansınız siz? Gemidekiler her ihtimale karşı tedbir alıyorlar..Bundan korkacak ne var?

Birden Türk gemilerinden beyaz bir duman yükseldi, korkunç bir patlama adayı inletti,iri bir gülle korsanların üzerinden aşıp,elli metre kadar ötede kumlara gömüldü.

Bu bir ihtar atışıydı..

Top sesi korsanlar arasında müthiş bir panik yarattı. Adamlar korku içinde sağa sola koşuşmaya başladılar.

Hepsi de artık tehlikeli bir düşmanla karşı karşıya olduklarını anlamışlardı..

Düşman güçlüydü ve kendilerini çok biçimsiz bir yere kıstırmıştı Kaçıp kurtulmaları olanaksızdı..

Kaptan Dalbaran bu küçük adada kapana düşmüş olmanın öfkesi içinde, çevresine çılgınca bir bakış fırlattı:

''—Teslim olsak bile kurtulamayız.Cellat baltası altında can vermektense vuruşmak daha iyi'' diye düşündü.

Fakat nasıl vuruşacaklardı?

Dövüşerek ölmek şansları bile yoktu.Ya teslim olacaklar ya da top ateşi altında can vereceklerdi.

Birden korsan reisinin vahşi gözlerinde şimşek gibi bir kıvılcım parladı.

Bakışları,ayaklarından bağlanarak,kayalardan aşağıya sarkıtılan Kara Murat'a doğru çevrildi.

Delikanlı hâlâ ipin ucunda sallanıp duruyordu:

Korsan Dalbaran adamlarına döndü,boğuk ve korkunç bir sesle:

—Bütün bunlar başımıza bu uğursuz herif yüzünden geldi, dedi.

Korsanlar,Kara Murat'a doğru dönerek vahşi bir şekilde kükrediler..

Çoplak kollar ve sıkılı yumruklar ileri uzandı..

Küfürler, lânetler, tehdit sesleri ortalığı inletti.

Korsanların gözleri çanaklarından fırlamış,öfkeli yüzlerinin çizgileri gerilmişti:

—Öldürelim...

—Gebertelim onu...

—Karısıyla birlikte parça parça edelim! diye haykırdılar...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİN'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 ŞUBAT 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 264 FİYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

Olanları büyük bir şaşkınlıkla izleyen Prenses Tamara hıçkırarak ellerini yüzüne kapadı. Korsanların öfkesi onu korkutmuştu. Bütün vücudu titriyor, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi şiddetle çarpıyordu...

Haydutların bakışlarında ölüm alevleri vardı. İçlerinden birkaçı:

—Şu şövalye bozuntusunu da gebertelim, diye kükredi.

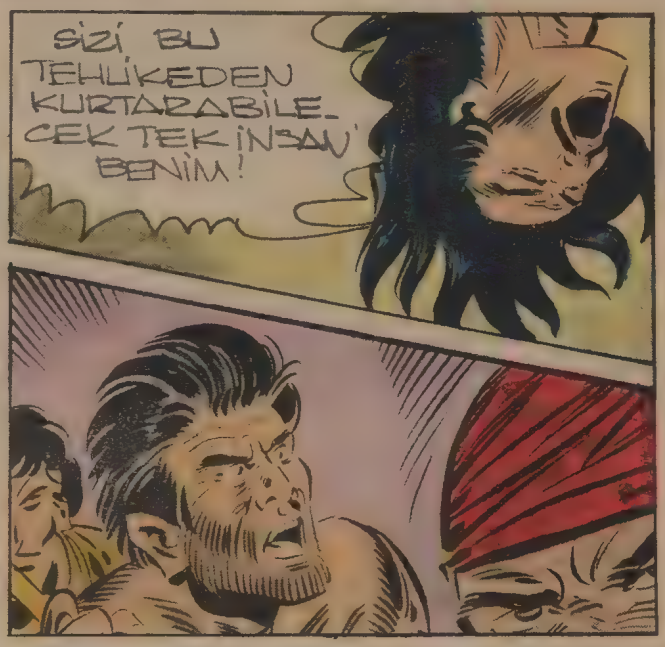

Şövalye Giovanni sapsarı kesilerek elini kılıcına atıp, kendisini savunmaya hazırlandı.

Bu sırada ipin ucunda sallandığı yerden olanca gücüyle seslenen Kara Murat'ın sözleri korsanları durdurdu. Delikanlı şöyle haykırıyordu:

—Bırakın kavgayı...Beni çözün buradan. Sizi bu tehlikeden kurtarbilecek tek insan benim...

Bir uğultu halinde yükselen küfür ve tehdit sesleri yavaşladı, korsanların homurtusu kayalara çarpıp geri çekilen dalgalar gibi söndü...

—Bizi kurtaracakmış...

—Nasıl yapacakmış bunu?

—Bilmem...Ama neden kurtarsın bizi?

—Kendisi de kurtulacak da ondan...

—Bu herife inanılmaz...

—Kaybedecek bir şeyimiz yok ki...

Korsanların, Kara Murat'ın sözleriyle ilgilendiğini gören Kaptan Dalbaran, tehlikeyi sezdi ve korkunç sesiyle kükredi:

—Yalan söylüyor..İnanmayın ona...

Şaşkın, yıkık, ezik bir perişanlık içinde olan korsanlar reislerine aldırış bile etmediler.. Birkaçı:

—Susun... Dinleyelim bakalım..Kara Murat bizi nasıl kurtaracakmış duyalım, diye homurdandı...

Kara Murat,başaşağı asıldığı yerde yüzüne hücum eden kanla mosmor olmuştu.Kararan çehresinin üzerinde gözleri ateş gibi yanıyordu. Sakin ve emredici bir sesle:

—Çözün beni buradan!diye tekrarladı.

Korku ve şaşkınlıktan deli gibi olan korsanlar artık Dalbaran'ı dinlemiyorlardı..Birkaçı koşarak tepeye tırmanmaya başladı.

Kaptan Dalbaran:

—Sersemler!.. Topunuz gebereceksiniz! diye homurdandı.

On dakika sonra Kara Murat sahilde, korsanların arasındaydı...

Başı dönüyor, gözleri kararıyordu...

Saatlerce başaşağı sallanmak, onun den-

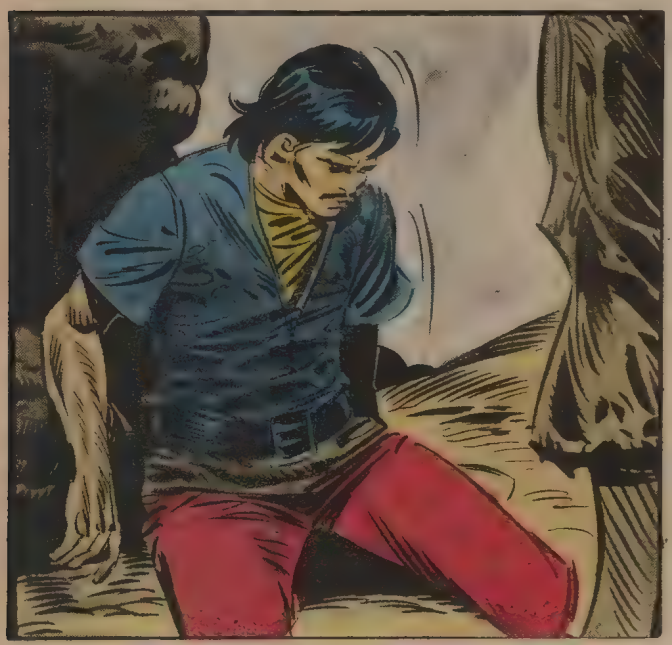

gesini bozmuştu.

Kumların üzerine çökerek, bir süre kendini toparlamaya çalıştı.

Bu sırada korsanların arasından sıyrılan Prenses Tamara saçları havada uçarak koşup kendisini Kara Murat'ın göğsüne attı. Genç kız delikanlının yanaklarına çılgın öpücükler kondurarak hıçkırıyor ve kulağına:

—Çok korktum..Öleceksin sanarak çok korktum Kara Murat, diye fısıldıyordu.

Titreyen sesinde derin bir sevgi vardı.

Genç kızın bu hareketi Şövalye Giovanni'yi de, Kaptan Dalbaran'ı da sinirlendirdi, ikisi de kaşlarını çattı.

Dalbaran:

"—Şimdi bunun sırası mı?" diye homurdanırken, Kara Murat bitkin bir halde ayağa kalktı.

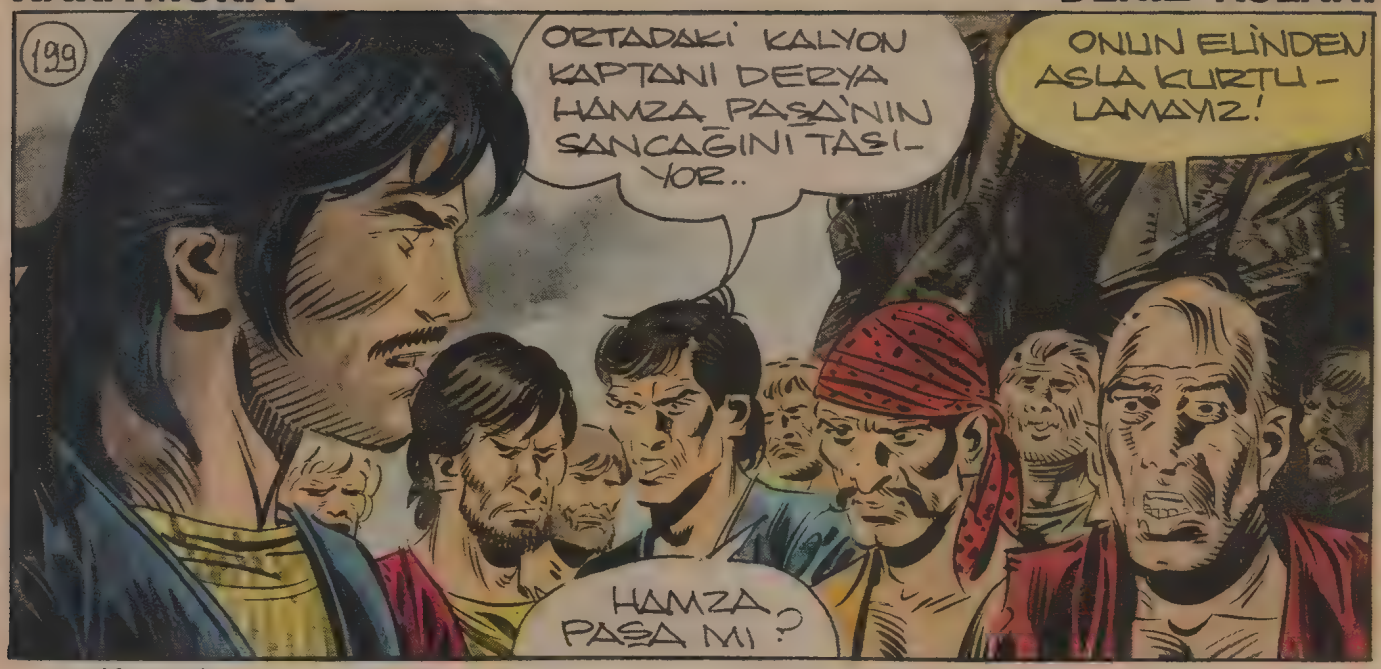

Korsanlar:

—Konuş Kara Murat...Seni dinliyoruz, diye bağırdılar.

Kara Murat,iri, siyah gözleriyle,karşısındaki vahşi adamlara baktı.Yüzünde,en ufak bir heyecan belirtisi yoktu. Sakin bir sesle:

—Beni iyi dinleyin,dedi.Bu gelen gemiler Osmanlı donanmasının en büyük üç gemisidir. Ortadaki kalyon Kaptanı Derya Hamza Paşa'nın sancağını taşıyor.

Korsanlar Hamza Paşa'nın adını duyunca titrediler:

—Hamza Paşa mı? Yandık öyleyse!

—Yakaladığı korsanları acımasızca mizana direğine asan bir canavardır o...

—Onun elinden asla kurtulamayız...

Kara Murat, garip bir şekilde gülümsedi:

—Nasıl kurtulacağınızı bana bırakın.. Hamza Paşa'nın sizinle bir alışverişi yok.O sadece Kaptan Dalbaran'ın ve benim peşimde...

Kalabalıktan müthiş bir uğultu yükseldi.

Kaptan Dalbaran sapsarı kesildi..Kara Murat bir cümleyle onu korsanların pençesine atıvermişti...

Kudurmuş kalabalığın üzerine saldırmasından korkan Dalbaran, öfkeden boğulurcasına haykırdı:

—Yalan söylüyor...Bu sahtekârın sözlerine inanmıyorsunuz ya...

Kara Murat'ın gözlerinde kurnaz bir ışık yandı.

—Neden yalan söyleyeyim? Seninle beraber ben de aynı tehlike içindeyim...

Korsanlar:

—Evet, evet..Neden yalan söylesin? diye haykırdılar...

Çünkü Kara Murat'ın İstanbul'daki acı serüvenini hepsi biliyordu..

Bir zamanlar Fatih Sultan Mehmet'in en gözde adamıyken ona isyan etmişti. Hakkında ölüm fermanı vardı. Padişahın onu bağışlaması söz konusu olamazdı..

Bu yüzden korsanlar Kara Murat'a inanmışlardı..Hamza Paşa'nın, Ege Denizi'ni kana bulayan Kaptan Dalbaran'la, Padişaha baş kaldıran Kara Murat'ı araması çok doğaldı.

Kara Murat korsanlara:

—Beni dinlerseniz kurtulursunuz, diye tekrarladı.

Dalbaran, öfkeli kalabalığın kendi başını ezmesinden korkarak haykırdı:

—Tanrım...Şu yalancı serseriyi, daha dinleyecek misiniz? Onun nasıl bir sahtekâr olduğunu hâlâ anlamadınız mı?

Korsanların kendisine soğuk soğuk baktığını gören Dalbaran, çıldıracak gibi oldu,ansızın kılıcını çekerek Kara Murat'ın üzerine saldırdı:

—Seni geberteceğim köpek...

Kara Murat tam vaktinde geri çekilmese şimşek gibi parlayan kılıç, başını gövdesinden ayıracaktı..

Kara Murat silahsızdı... İlk saldırıyı savuşturduktan sonra ayaklarını gerip, Dalbaran'ın karşısında meydan okurcasına dimdik durdu. Düşmanına dikilen bakışlarında acır gibi bir ifade belirdi.

—Tam sana yakışan kalleşçe bir hareket doğrusu.. Ama silahsız bir adamı bile öldüremeyecek kadar beceriksizsin...

Dalbaran'ın bakışlarında ölüm alevleri vardı:

—Ciğerlerini sökeceğim senin, diye haykırarak yeniden saldırdı...

Kara Murat yay gibi eğildi, havada vınlayan keskin çelik, saçlarını sıyırarak geçti...

Birkaç korsan kavgayı durdurmak için atılırken kalabalığın arasından çıkan genç bir kadın:

—Bırakın...Kozlarını paylaşsınlar, diye haykırdı..

Sesinde öyle emredici bir ifade, gözlerinde öyle vahşi bir parıltı vardı ki, korsanlar hayretle ona baktılar:

—Kavganın sırası mı Ayşe? Türk gemi-

lerinin topları üzerimize ateş kusmaya hazırlanıyor. Başımızın çaresine bakmamız gerek...

Ayşe, kararlı adımlarla yürüdü, elinde tuttuğu kılıcı Kara Murat'a vererek, usulca fısıldadı:

—Kendini iyi koru Kara Murat.. Karşındaki adam canavarın biridir. Babamı o öldürdü. Osman'ımı o öldürdü..Birçok masum

Türk'ü o kılıçtan geçirdi.. Hepimizin öcünü al..

Genç kadın sustu, sonra korsanlara dönerek alnı ter içinde, heyecanla haykırdı:

—Bu kavgayı önlemeye kimsenin hakkı yok.. Birbirlerine hakaret ettiler..İkisinden biri özür dilemeye yanaşmazsa, bu işi kan temizler.. Korsan yasası bunu emrediyor...

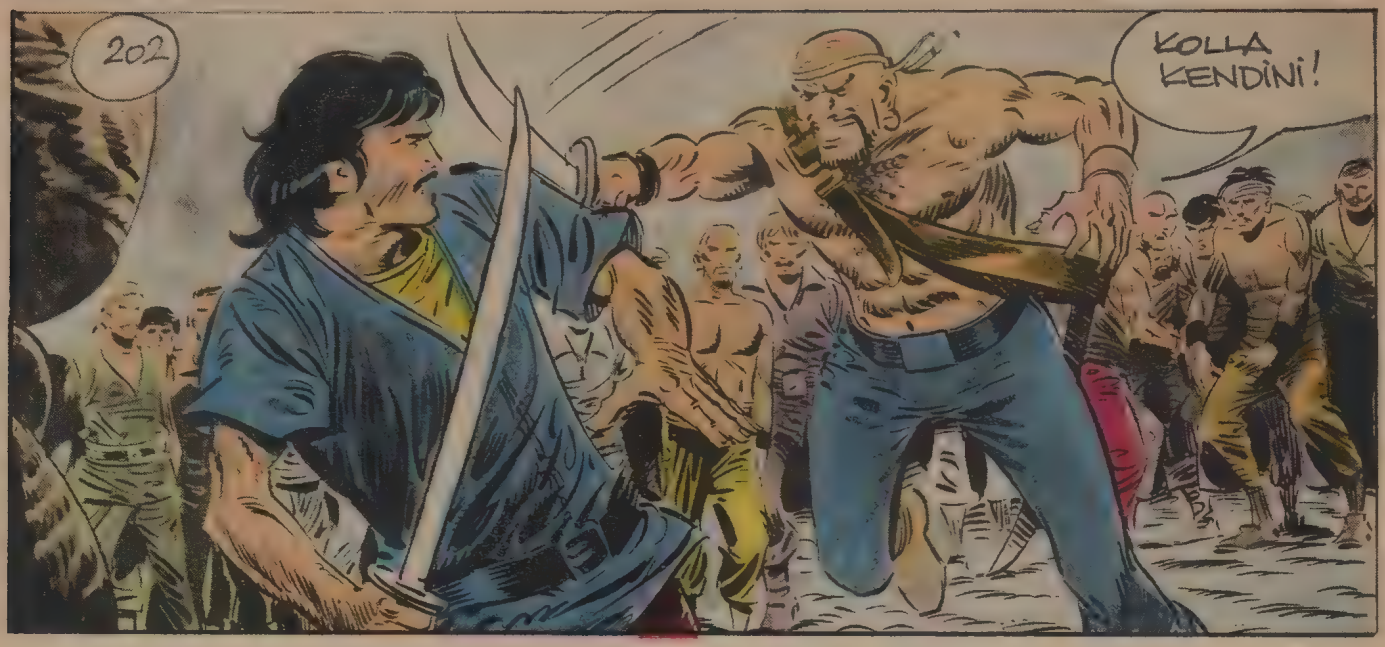

Korsanlar kendilerini yavaş yavaş, düellonun heyecanına kaptırıyorlardı. Yeryüzünde bundan daha zevkle seyredecekleri bir manzara olamazdı. Bir anda her şeyi unutarak kavgacıların çevresinde geniş bir halka oluşturdular.

Dalbaran'ın dudaklarında korkunç bir gülümseme belirdi. Kara Murat'a kin dolu bir bakış fırlatarak, öfkeli sesiyle:

—İşte şimdi silahın var...Kolla kendini sersem! diye bağırarak atıldı.

Saldırı o kadar ani ve hızlı oldu ki, Kara Murat bütün çevikliğine rağmen, kılıcın, sol omuzunda yara açmasına engel olamadı. Yara hafifti ama çok kanıyordu...

Kavgayı, neşeyle seyreden korsanlar, koydaki gemileri unutmuşlardı sanki..Gülüyor, alkışlıyor, tarafları gayrete getiriyorlardı...

Kılıç kullanmaktaki ustalığı ile ün yapan

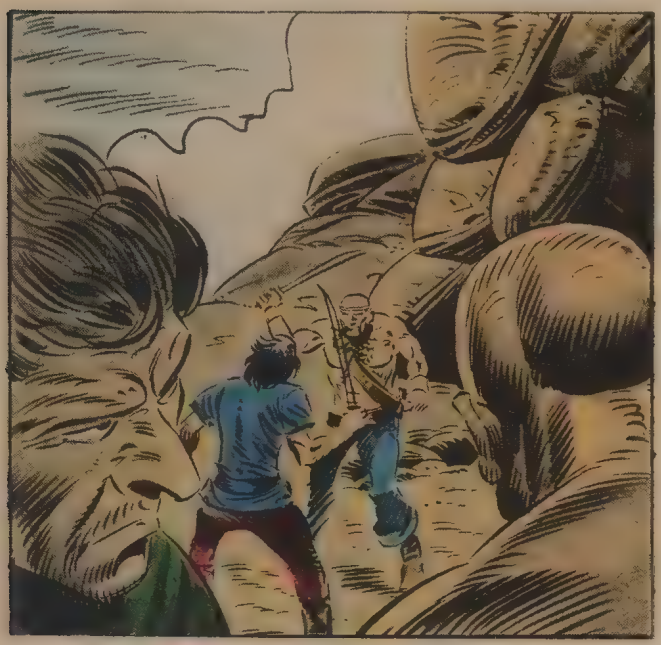

Kaptan Dalbaran'ın rakibini yere sermeden önce onunla oynaması ve alay etmesi,korsanların çok sık gördüğü sahnelerdendi..

İşte Dalbaran bu defa da kazanacağından emin bir şekilde avıyla oynuyordu.

Gerçi Kara Murat'ın ne yaman bir silahşör olduğunu biliyordu ama, onun gibi, nice ünlü kılıçlarla karşılaşmış, hepsinin şöhreti,

kendi usta ve güçlü kılıcı karşısında çabuk sönmüştü..

Kılıç şakırtıları arasında birkaç dakika geçti...

Kaptan Dalbaran olanca şiddetiyle yaptığı hücumlara rağmen, Kara Murat'ın bir adım bile gerilemediğini görerek, yavaş yavaş öfkelenmeye, soğukkanlılığını kaybetmeye başladı..

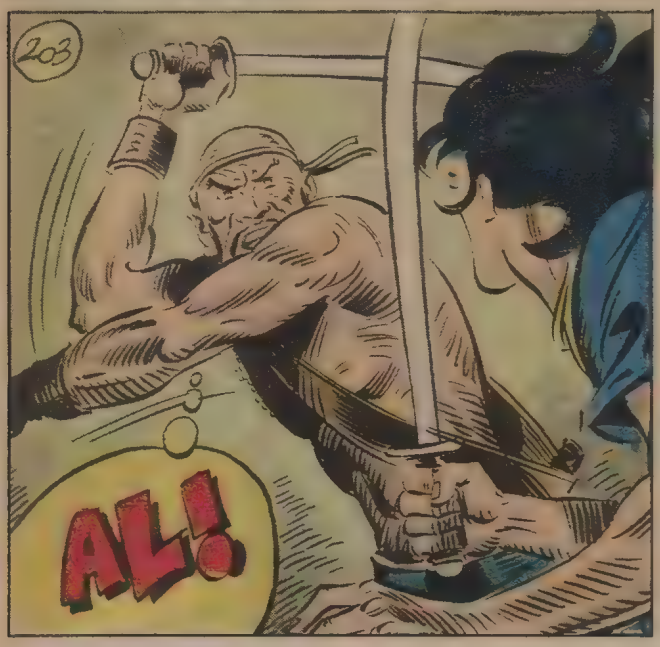

Alnı ter içinde kalmıştı. Hızlı hızlı soluyor, gözlerinden ateş saçıyordu...

Bütün gücünü toplayarak öldürücü bir hamle daha yaptı.

Kara Murat kıvrak bir vücut hareketiyle sıyrılıp yana çekildi, aynı anda kılıçlı kolunu hızla uzattı..

Kara Murat'ın bu karşı saldırısı, o kadar beklenmedik bir şeydi ki, seyredenlerin, soluğu kesildi...

Delikanlının şimşek gibi parlayan kılıcı hedefini buldu ama bir saniye gecikmişti. Dalbaran son anda başını geriye çekti. Kılıcın sivri ucu sol yanağında hafif bir yara açtı, kıpkırmızı bir kan çenesine doğru süzüldü.

Dalbaran:

—Ah iblis! diye haykırdı...

Kara Murat:

—Güzelliğini bozduğum için, kusura bakma! diye alay etti...

Dalbaran öfkesinden kuduracak gibi oldu. Artık bütün soğukkanlılığını kaybetmişti. Adamlarının önünde küçük düştüğünü düşüne rek çılgına döndü:

—Seni geberteceğim...Yemin ederim ki parça parça edeceğim..diye kükredi.

Korsan kaptan, Kara Murat'ın, keskin kı-

lıcı karşısında şaşkına dönmüştü.. Bu kılıç, aynı anda dört yerde birden parlıyordu sanki...

Yenilmek korkusu, Dalbaran'ın ruhunu perişan etti. Yüzünden akan kan ve terler birbirine karışıyordu.

Kaptan Dalbaran, dövüş süresi uzadıkça durumun aleyhine döndüğünü görüyordu..Solukları iyice sıklaşmış, adaleleri yorulmaya başlamıştı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 ŞUBAT 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 265 FİYATI 700 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

O zaman, uzun süredir kılıç çalışmaları yapmadığını acı acı düşündü. Vücudu eski kıvraklığını kaybetmişti..

Kendine denk bir dövüşçüyle karşılaşmamanın tembelliğiyle, çalışmaları ihmal etmesi kendisine çok pahalıya patlayacaktı...

Oysa bir silahşörün formunu koruyabilmesi için günde en az dört saat egzersiz yapması gerekirdi...

Yıllarca başkalarına aşılamış olduğu ölüm ve yenilgi korkusu bu kez onun ruhunu felce uğrattı, hayatında ilk defa kendisinden üstün biri ile karşılaştığını düşündü...

Korsanın kan ve terler akan yüzünde ansızın zalim bir ifade belirdi, çılgın bir umutsuzlukla atıldı, Kara Murat'ın işini bitirmek için sağdan soldan, aşağıdan yukarıdan yıldırım gibi ölüm darbeleri indirmeye başladı..

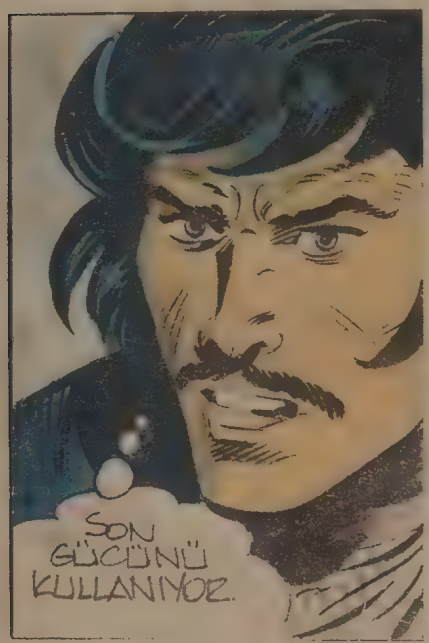

Saldırı o kadar şiddetliydi ki, Kara Murat gerilemek zorunda kaldı. Bir yandan da:

"— Yenileceğini anladı... Son gücünü kullanıyor..Az sonra yorgunluktan kendi kendine devrilecek" diye düşündü...

Kara Murat'ın gerilemesi Korsan Dalbaran'ı öfkelendirdi, hakaret dolu bir sesle:

—Korkak köpek!...Yerinde dur da şişleyeyim seni!...Neden kaçıyorsun? diye gürledi.

Kara Murat sakin bir sesle:

—Bizim memlekette, öldürmeden önce ayıları oynatırlar, diye cevap verdi...

Bu tahrik Dalbaran'ı daha da kudurttu .. Artık göz ü hiç bir şey görmüyordu..

Bir ara Kara Murat'ın ayağı kaydı, sendeledi, savunması dağıldı.

Kara Murat'ın tehlikede olduğunu gören Prenses Tamara ıstırap dolu bir çığlık attı.

Korsanlar heyecanla bağrıştılar...

Şövalye Giovanni hayretle:

—Kara Murat gibi bir silahşör böyle hata yapar mı? diye söylendi...

Korsan Dalbaran'ın gözleri sevinçle parlıyor, fırsatı kaçırmaması gerektiğini düşünüyordu.

Ansızın vahşi bir hırsla atıldı, kılıcını Kara Murat'ın tam göğsüne saplamak için yay gibi eğildi...

O anda garip bir şey oldu...

Kendisini savunamayacak durumda olduğu sanılan Kara Murat yerde topaç gibi döndü, Dalbaran'ın kılıcı boşa gitti... İri yarı korsan bütün ağırlığıyla abandığı için dengesini kaybetti, sendeledi, Kara Murat'ın önünden öf-

keli bir boğa gibi geçerken, delikanlının çelmesiyle yüzükoyun yere kapaklandı.. Fırlayıp kalkmak istedi ama, aynı anda Kara Murat'ın sivri kılıcı gırtlağına dayanmıştı...

Korsan reisi rengi uçarak homurdandı:

—Tam ölmek üzereyken kazandın..Şansın varmış!...

Kara Murat gülümsedi:

—Şans değil dostum.. Basit bir oyundu bu...Sen de bu oyuna düştün...

Dalbaran, acı ve öfke içinde kıvrandı.. Kanlı gözleriyle çevresine bakındı..Adamlarının kendisine yardım etmek için yerlerinden bile kımıldamadıklarını görünce bitkin bir halde söylendi:

—Şimdi beni öldürecek misin?

Kara Murat omuz silkti,muhteşem bir sadelikle:

—Sen,dedi, öldürmeye değmeyecek kadar zavallı bir yaratıksın..Bu ders sana yeter!..

Dalbaran çılgın bir sevinç çığlığı attı.Yüzünde derin bir umut ifadesi belirmişti:

—Sen gerçekten yiğit bir gençmişsin Kara Murat! diye haykırdı..

Korsanlar,ilk defa rastladıkları böyle bir

sahne karşısında şaşakalmıştı..

Onlar için hayatta acıma,bağışlama diye soylu kavramlar yoktu..Onlar yalnız ölür ve öldürürlerdi..

Mırıltı halinde başlayan takdir sesleri kısa zamanda bir uğultu halini aldı.

Bu sırada sert ve hırçın bir ses,bütün seslerin üstüne çıktı:

—Dalbaran!..Rezil köpek!..Ayağa kalk!.

Kara Murat seni affetti ama ben etmiyorum!..

Gürültüler ansızın kesildi..

Başlar sesin geldiği yana döndü..

Ayşe korkunç bakışlarını Dalbaran'dan ayırmadan sert adımlarla yürüdü..

Genç kadının güzel yüzünde tüyler ürpertici bir tehdit ifadesi okunuyordu..

Müthiş bir gülümseyişle;

—Öleceksin Dalbaran!..diye haykırdı.

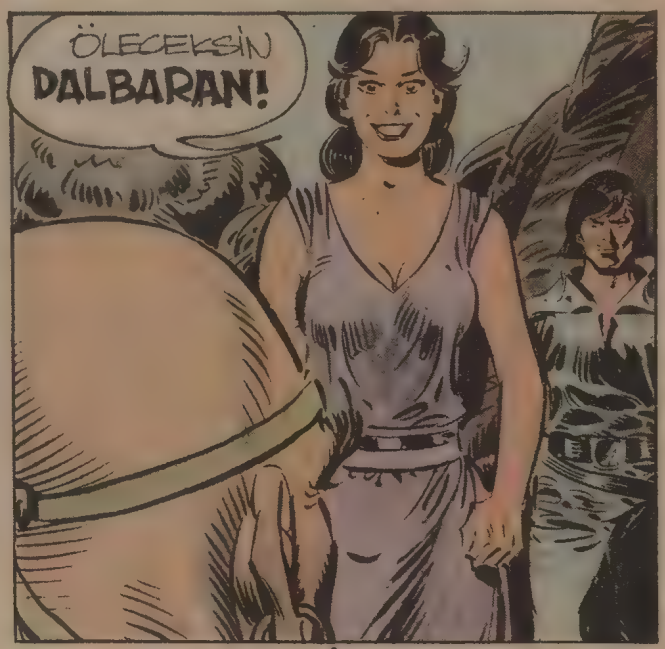

Herkes susmuştu..Ürpertici bir sessizlik dakikası oldu. Havada kuş uçsa kanat sesi duyulabilirdi..

Dalbaran sert ve öfkeli bir hareketle ayağa kalktı..Garip bir sesle ve kahkahalarla güldü..

—Beni sen mi öldüreceksin küçük orospu?

Ayşe dişlerini gıcırdattı..

—Evet ben!...

—Nasıl yapacaksın bunu?

—Az sonra görürsün..Öldürdüğün babamın ve kocamın öcünü alıyorum..Aylardır beni hayata bağlayan bu duygu idi Dalbaran..Yoksa benim için yaşamanın anlamı kalmamıştı..

Dalbaran canı sıkılmış bir halde baktı.

Genç kadının kuşağının arasında küçük bir hançer vardı..Alaylı alaylı gülümsedi..

—Beni o oyuncakla mı öldürmeyi düşünüyorsun?

Ayşe,iri,siyah gözleriyle onu uzun uzun süzdü..Yüzünde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu:

—Hayır..Buna gerek yok..Çünkü sen öl-

dün bile..Kara Murat az önce bilmeden seni öldürdü...

Genç kadının sözleri çevrede derin bir şaşkınlık yarattı..Neden böyle esrarengiz konuşuyordu? Ne demek istiyordu?

Ayşe boğuk ve vahşi bir sesle devam etti:

—Dikkat ettiyseniz,Kara Murat'a kullandığı kılıcı ben verdim..Öcümü alabilmem için

bütün umudum ondaydı..Senin gibi bir hayvanı ancak onun gibi bir yiğit yenebilirdi.Ama işi şansa bırakmak istemedim. Ona verdiğim kılıcın ucuna öldürücü bir zehir sürdüm...

Ortalıkta buz gibi bir rüzgâr esti. Herkes donmuş kalmıştı sanki..

Dalbaran gözlerini kapadı ve sarardı..Alnında soğuk terler birikmeye başlamıştı..

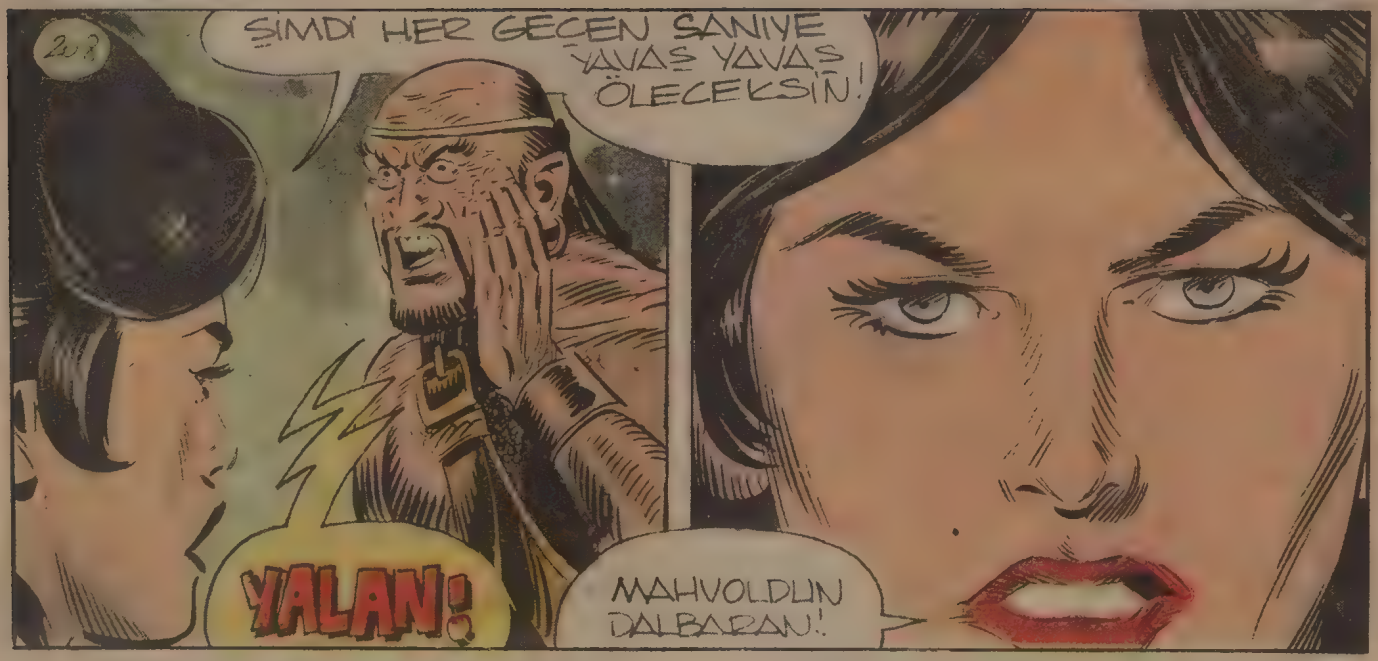

Ayşe nefret taşan sesiyle devam etti:

—Kara Murat seni yanağından yaraladığı an zehir kanına işledi..Şimdi her geçen saniye yavaş yavaş ölüyorsun...

Dalbaran elini yüzüne götürdü. Ufak ve önemsiz görünen yarayı dehşetle yokladı..İnanamıyordu..

—Yalan söylüyorsun!..Yalan,diye haykırdı...

Ayşe'nin bakışları, kinli,vahşi, sabırsız bir ateşle yanıyordu:

—Mahvoldun Dalbaran! Bir dakika sonra öleceksin..Yaptığın bütün kötülüklerin cezasını korkunç acılar çekerek ödeyeceksin! Öldürdüğün masum insanları düşün.. Hiç değilse son dakikanda onların ruhlarından af dile...

Dalbaran zehirin etkisini henüz duymuyordu.Ama ölüm korkusundan çıldıracak dere-

ceye gelmişti:

—Yalan söylüyorsun kaltak!..Bana işkence etmek istiyorsun... Zehirlenmiş olsaydım şimdiye kadar hissederdim. Seni düzenbaz karı!.. Şimdi ben sana yalan söylemenin cezasını veririm...

Dalbaran,korkudan gözleri yuvalarından fırlamış bir halde atılıp Ayşe'ye vurmak istedi.

Birden sendeledi, başı döndü ve yıkıldı..

Birkaç saniye sonra Dalbaran'ın yüzünde mor lekeler belirdi, dudakları gerildi, gözleri fırladı, dayanılmaz acılar içinde kıvranmaya başladı:

—Ah...Rezil kadın..Zehirledi beni..İmdat...Ölüyorum...Yardım edin..Su...Bir yudum su...

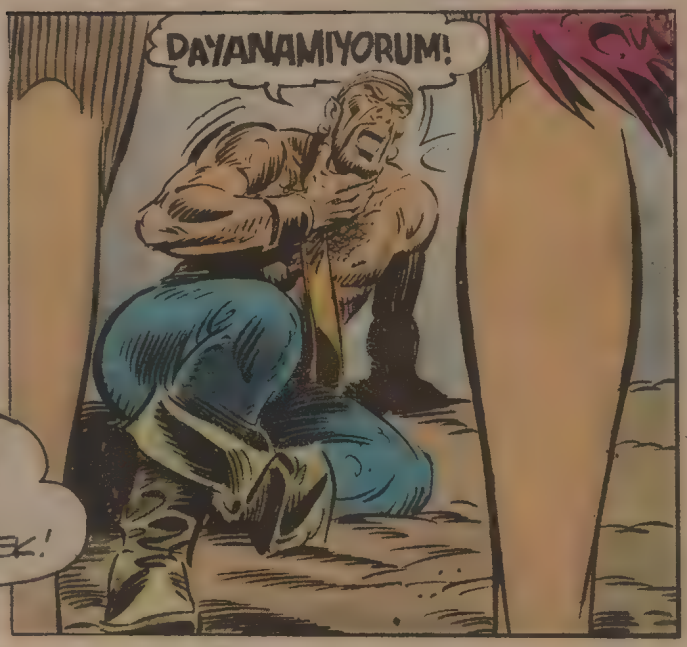

Ayşe koştu,bir tas su getirip Dalbaran'a uzattı:

—Al,iç !..

Can çekişen korsan, tüm gücünü toplayarak suyu içti..Bağrı yanıyordu..Bütün vücudu kavruluyor gibiydi. Su,onun alev alev yanan vücudunu biraz serinletir gibi oldu...

Ayşe zalim bir kahkaha attı:

—Bu içtiğin su ölümünü biraz geciktirecek ama acıların daha da artacak ve ölmek için yalvaracaksın...

Gerçekten Dalbaran'ın acıları arttı.Şimdi korkunç feryatları sahili inletiyordu...

—Dayanamıyorum!. Yardım edin! Öldürün beni ne olur..Bitsin bu azap...

Herkes dehşet verici sahneye,ürpererek bakıyordu.

Hayatları vuruşmakla,öldürmekle geçen

korsanlar bile gördükleri inanılmaz manzara karşısında donup kalmışlardı...

Bu nasıl bir kindi, nasıl bir intikamdı böyle?

Dalbaran kumların üzerinde kıvranıyor, yüzü yerlerde sürünüyordu. Haykırışları yavaş yavaş zayıfladı son bir çaba ile doğrulmak istedi, şiddetle sarsıldı, dudaklarının kenarında beyaz köpükler belirdi, gözleri ve ağzı açık kaldı. Ölmüştü...

Denizlerin en müthiş haydutunun acı sonu bütün korsanları etkilemişti..

Kaptanın cansız vücudunun çevresinde kümelenen adamlar, solukları kesilmiş bir halde uzun süre hiç konuşmadan durdular..Böyle kanlı sahnelere alışkın olmalarına rağmen, yenilmez diye bildikleri kaptanlarının aralarından bu şekilde yok olması onları sarsmıştı..

Yıllarca denizleri haraca kesen, sahillerdeki Türk köylerini yakıp yıkarak sayısız vahşet tabloları çizen Dalbaran birkaç dakika içinde bu dünyadan göç edip gitmişti..

Çevreye hakim olan derin sessizliği kulakları sağır edici top gürlemeleri bozdu...

Koya demir atan Türk kalyonlarının toplarından fırlayan iki gülle yine korsanların yüz metre kadar ötesine düştü..

Gemiler kendi varlıklarını hatırlatmak istiyor gibiydiler...

Korsanlar arasında yeni bir telaş, dalga dalga dolaştı..Bu top atışlarının sadece birer ihtar olduğunu anlamalarına rağmen korkuyorlardı. Hamza Paşa'nın adı onları ürkütüyor,tir tir titretiyordu..

Yaşlı bir korsan:

—Bizi top ateşine tutarlarsa dayanamayız, dedi.

Bir başkası homurdandı..

—Kara Murat bizi kurtaracağını söylemişti..Sözünü tutsun...

—Eğer bizi bu çıkmazdan kurtaracak bir şey bulursan bundan sonra cehenneme kadar peşinden geliriz Kara Murat...

Bir başka korsan atıldı:

—Ya bizi aldatıyorsa?

Yaşlı korsanın gözleri korkunç bir şekilde parladı:

—O zaman onu karısıyla birlikte parça parça ederiz..

Korsanlar hep bir ağızdan gök gürültüsü gibi haykırdılar:

—Evet, mahvederiz seni Kara Murat...

Kara Murat korsanların ulurcasına haykırışları ile kendini toparladı..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 ŞUBAT 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 246 FİYATI 200 KURUŞ

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

Şimdi yeni bir tehlike ile karşı karşıya idi. Hayatının hiç bir devresinde bu kadar güç bir durumda kalmadığını düşündü..Prenses Tamara'ya doğru eğilip hafifçe:

—Şimdi her zamankinden daha tehlikedeyiz..Bu kudurmuş insanlar umutlarını kaybederlerse bizi doğrarlar.Ama sakin ol,korkma. Bana güven.. Seni mutlaka kurtaracağım! diye fısıldadı..

Gözlerini öfkeli kalabalığın üzerine diken Kara Murat vahşi bir şekilde homurdanan insan seline korkusuzca baktı:

—Sizleri kurtaracağıma hiç kuşkum yok arkadaşlar dedi. Ama kendimi kurtarabilecek miyim bilmem..Çünkü Hamza Paşa'nın eline geçtiğim an kafam kesilir..Hakkımda ölüm fermanı var biliyorsunuz...

Bu sırada Hamza Paşa'nın sancak gemi-

sinden orta yelkenin inip kalktığını gördüler. Gözleri denize çevrilen Kara Murat gemiyi göstererek:

—Bir sandal göndermemizi istiyorlar,dedi. Korsanlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar..

Kara Murat devam etti:

—Emre uymak zorundayız..Hamza Paşa'nın kafası kızarsa burada hiç birimiz sağ kalmaz...

Yaşlı korsan endişe içinde sordu:

—Ne yapacağız? Kim gidecek oraya?

—Bana kalırsa sen git, Hamza Paşa'nın ne istediğini öğren..

Dalbaran'ın ölümünden sonra lider durumuna yükselen yaşlı korsan homurdandı:

—Hepimizin teslim olmasını isteyecek elbette...

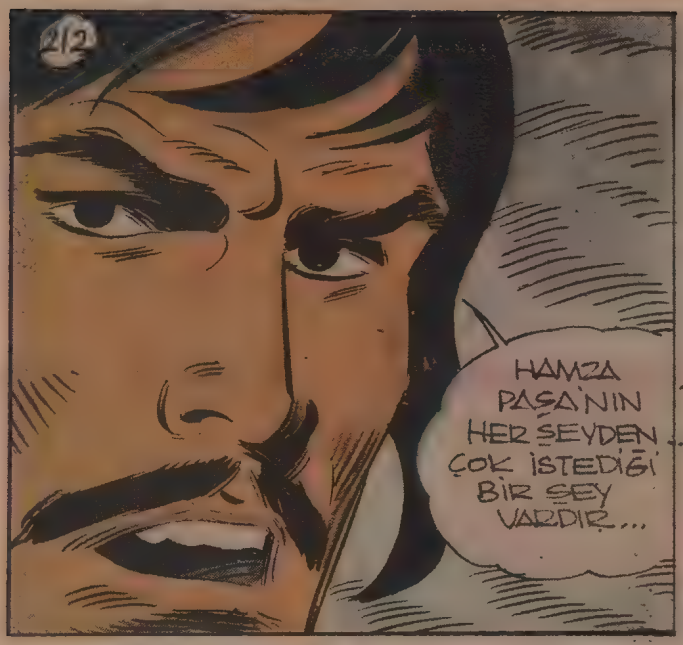

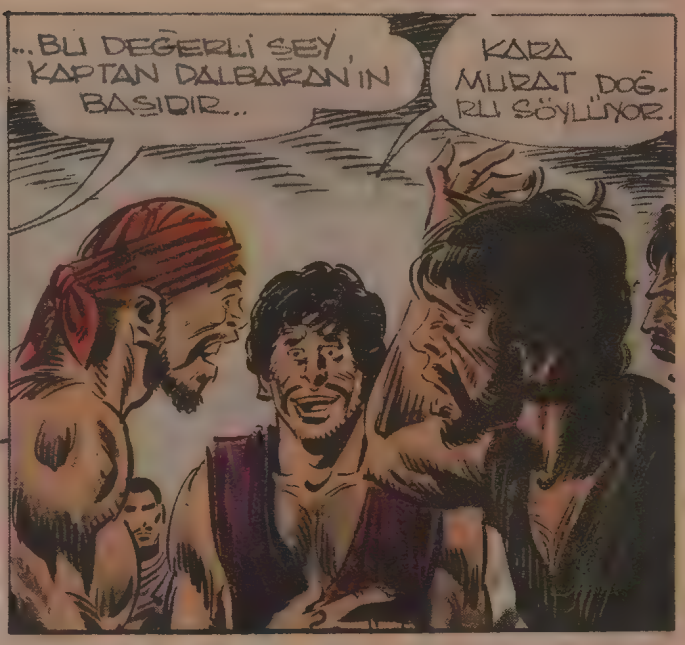

Kara Murat sakin ve inandırıcı bir sesle:

—Hayır, dedi.Hamza Paşa'nın her şeyden çok istediği bir şey vardır ve buraya onu elde etmeye gelmiştir...Bu istediği şeyi kendisine getirene elli bin altın vaat etmiştir.Evet, yanlış duymadınız. Tam elli bin altın.Eğer onunla sıkı bir pazarlık yaparsak, bu paranın yerine hepimizin canını bağışlayacağını sanıyorum. Hamza Paşa için bu değerli şey Kaptan Dalbaran'ın başıdır...

Korsanların vahşi pırıltılarla yanan gözleri hayretle açıldı. Kendi aralarında heyecanla konuştular...Birkaçı sevinçle güldü:

—Kara Murat doğru söylüyor...

—Hamza Paşa, Kaptan Dalbaran'ın öldüğünü bilmediğine göre bizimle pazarlığa yanaşabilir...

—Ama onunla kim konuşacak? Pazarlığı kim yapacak?

—Bu çok zor...Ben şahsen Hamza Paşaya güvenemem...O yaşlı kurt,hem haberi götürecek olanı gebertir, hem de Kaptan Dalbaranın başını ister..

—Hiç kimse kendini Hamza Paşa'nın eline teslim edemez...

—Kara Murat'ı yollayalım, o konuşsun...

Kara Murat şaşkın endişeli bir tavır takındı, sesini biraz titreterek:

—Yoo, dedi. Ben de gidemem...Hamza Paşa bana hepinizden fazla düşmandır...Beni karşısında görür görmez kafamı kestirir...

Yaşlı korsan kaşlarını çattı, öfkeli bir sesle homurdandı:

—Peki ne yapacağız? Birimizin gitmesi şart...

Kara Murat düşünmek ister gibi gözlerini kapadı. Asıl amacı gözlerindeki sevinç parıltısını saklamaktı:

—Durun, dedi, aklıma bir fikir geldi. Bu görevi karım yapabilir. Hamza Paşa kadınlara karşı daima saygılıdır. Ona dokunmayacağına eminim....Sandalın küreklerini Şövalye Giovanni çeker...Hamza Paşa'ya teklifimizi Tamara götürür...Ondan, Kaptan Dalbaran'ın başına karşılık, hayatımızı bağışlamasını ve adadan ayrılmamıza izin vermesini isteyeceğiz..

Yaşlı korsanın alnı buruşukluklar içindeydi. Boğuk ve ıstıraplı bir sesle söylendi:

—Hamza Paşa bunu kabul eder mi sanıyorsun?

—Neden etmesin? Padişaha, Ege Denizini haraca kesen korsanın kellesini yollarsa alacağı ödülleri düşünün...Paşa bunu kaybetmek ister mi?

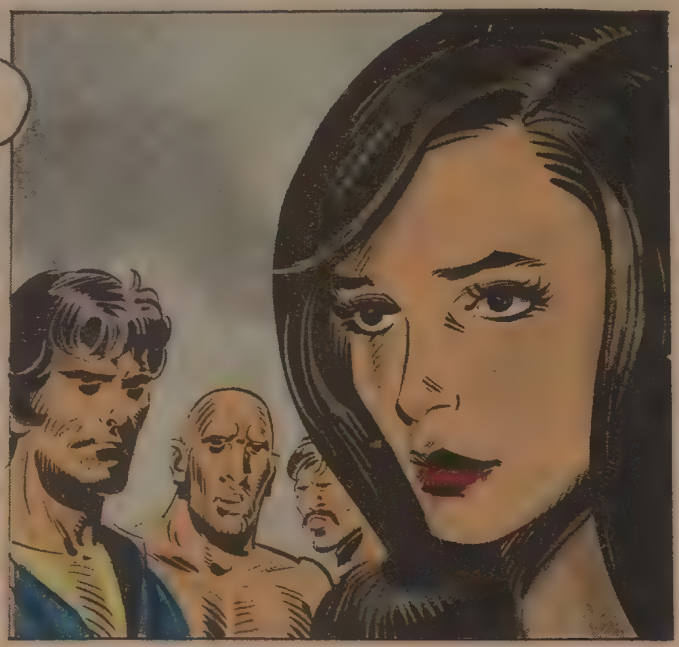

Korsanların arasında müthiş bir uğultu oldu.. Gürültülü bir tartışma başladı.. Herkes bir şey söylüyor, başka başka fikirler ortaya atıyordu...

Sonunda, Hamza Paşa'ya bu teklifi yapmanın faydalı olduğu sonucuna vardılar.Kaybedecek bir şeyleri yoktu..Hamza Paşa istekleri-

ni reddederse, adanın ormanlık bölgesine çekilip, kanlarının son damlasına kadar çarpışmaya karar vermişlerdi..

Bu savaş, Hamza Paşa'ya da çok pahalıya patlardı. Çünkü kendilerini tamamen yok etmek için adaya asker çıkarması şarttı. O zaman çok kan akacaktı...

Bütün gözler Prenses Tamara'ya çevrildi.

Kara Murat yumuşak ve tatlı bir sesle:

—Konuşulanları duydun Tamara, dedi... Senden bunları Hamza Paşa'ya iletmeni rica ediyoruz...

Genç kızın yüzü sapsarıydı.İri,siyah gözlerinde endişe bulutları dolaşıyordu.Derin bir acı, çehresini karartmıştı. Titreyen sesiyle:

—Evet, duydum, diye mırıldandı.

Kara Murat ona cesaret vermek istedi:

—Korkacak bir şey yok yavrum...Hamza Paşa kadınlara karşı çok saygılıdır...

Prenses Tamara heyecanını bastırmaya çalıştı:

—Bundan kuşkum yok.Başka türlü olsa beni oraya göndermezdin...Tek endişem sensin Kara Murat..Sen ne olacaksın?

Kara Murat gülümsemeye çalıştı ama bunun için kendisini zorladığı belliydi..Hazin bir

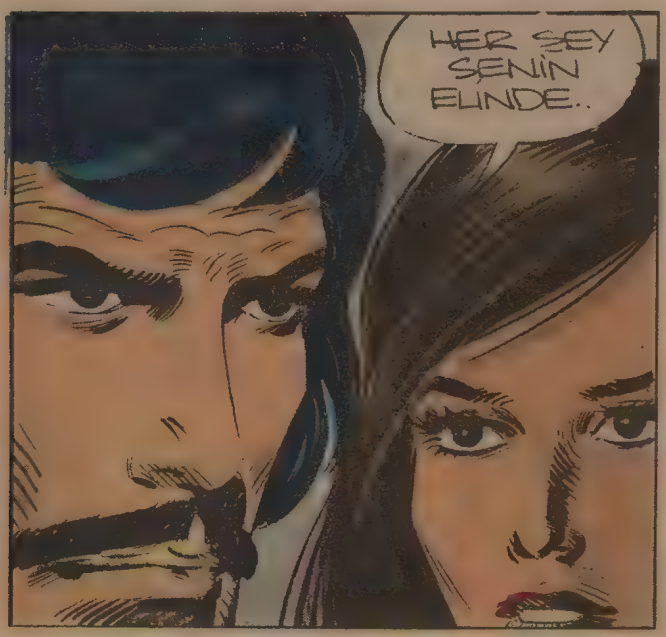

sesle:

—Beni düşünme, dedi. Hayat bir kumardır. İnsan bazen bütün varını, hatta bazen sahip olmadıklarını bile ortaya koyar. Her şey senin elinde...

—Benim elimde mi?

—Evet...Haberi götürmende ...

—Götüreceğim...

—...Ve Hamza Paşa'ya, Kaptan Dalbaran'ın başına karşılık, adada bulunan korsanların canlarını ve özgürlüklerini bağışlamasını söyleyeceksin. Eğer kabul etmezse elimizdeki bütün cephane ve yiyeceklerle birlikte adanın iç kesimlerine çekileceğimizi, bizi ele geçirmek için aylarca uğraşması gerekeceğini, sonunda kendisininde büyük kayıplara uğrayacağını anlatacaksın...

Korsanlar, Kara Murat'ın sözlerini bağrışarak onayladılar...

Hazırlanan sandal az sonra, Türk gemilerine doğru hareket etti. Kürekleri Şövalye Giovanni çekiyordu.. Genç kızın gözleri ıslak ıslaktı.. Kara Murat'a son bir kez el sallayarak:

—Allahaısmarladık, dedi.

Sevgiyle titreyen sesinde derin bir umutsuzluk vardı..

Kara Murat uzun süre kumsalda dimdik durarak uzaklaşan sandalı seyretti, sonra başı önde dalgın bir şekilde yürüyerek dönüp bir kayanın üzerine oturdu sessiz bir sabırla sonucu beklemeye başladı.

Korsanlar yanından bir saniye bile ayrılmıyorlardı..

Prenses Tamara sandalda dokunsalar ağ-

layacak gibiydi. Göz yaşlarını güçlükle tutuyor, vahşi ve kanlı korsanların arasında kalan Kara Murat'ı artık bir daha göremeyeceğini düşünüyordu...

Hazin bir sesle:

—Biz kurtulduk sayılır, dedi. Kara Murat bizim için kendini feda etti. Çok ustaca bir manevra ile bizi korsanlardan uzaklaştırdı...

Şövalye Giovanni kıskançlıktan bir türlü kurtulamıyordu. Bir yandan hızla küreklere asılırken bir yandan da kıza cevap yetiştirdi:

—Ben öyle düşünmüyorum. Bu haydut kendini kurtarmak için bizi yem olarak kullanıyor prenses.. Bunu hâlâ anlamadın mı?

Genç kızın gözlerinde ani bir öfke şimşeği çaktı:

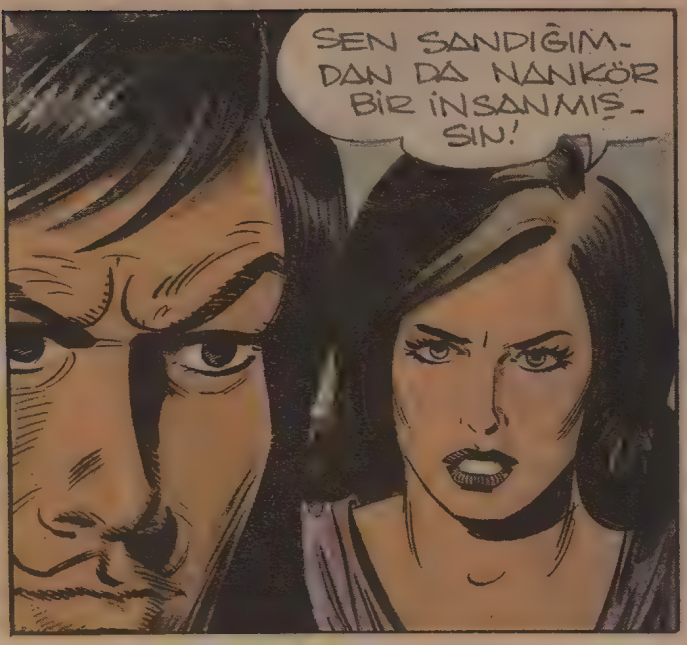

—O soylu gençten söz ederken biraz daha saygılı olmalısın şövalye..Bizim için hayatını tehlikeye atan Kara Murat'a haydut diyemezsin. Ona minnet borcumuz var...

—Hiç de değil..Kendisini kapana sıkışmış gördüğü için Hamza Paşa ile pazarlığa girmeyi umut ediyor..Haber götürecek başka kimse çıkmadığı için gemiye bizi gönderdi...

Genç kız kendini kaybetmiş bir halde:

—Sen sandığımdan da nankör bir insanmışsın şövalye..Kara Murat'ın bizi kurtarmaktan başka bir düşüncesi yoktu diye haykırdı.. Sesi öfkeden titriyordu..

Hakareti kamçı gibi suratına yiyen Şövalye Giovanni, yeni bir tartışmaya girmek istemedi, sinirli bir şekilde kürekleri çekmeye devam etti:

—"Hamza Paşa'nın teklifi reddedeceği

muhakkak.O zaman korsanlar Kara Murat'ı sağ bırakmaz" diye düşünüyordu..

Yirmi dakika sonra Hamza Paşa'nın sancak gemisine yanaştılar.

Prenses Tamara uzatılan merdivene tutunarak yukarı çıktı.

Güvertede,iri yapılı,beyaz sakallı ve başı sarıklı bir adam onları bekliyordu. Çevresindeki leventlerin saygılı duruşlarından bu adamın Hamza Paşa olduğu anlaşılıyordu.

Türk denizciler merdivenleri çıkan kıza derin bir şaşkınlıkla baktılar...

Hamza Paşa da hayretini gizlemedi. Gür kaşlarını kaldırarak:

—Allah Allah, dedi. Sen kimsin kızım? Ne arıyorsun burada?

—Ben Gürcistan Kralının kızı Prenses Tamara'yım, diye cevap verdi genç kız...

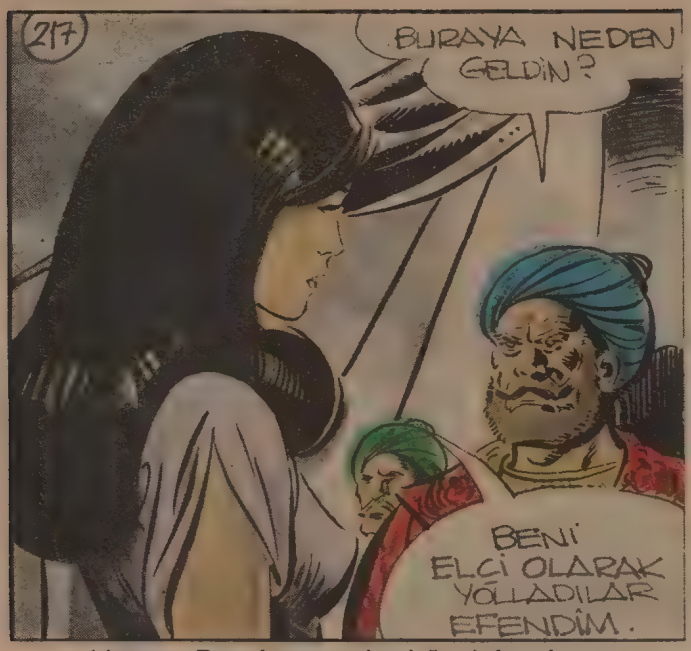

Hamza Paşa'nın şaşkınlığı daha da arttı. Zeki bakışlı gözleriyle Tamara'yı uzun uzun süzdü:

—Korsan Dalbaran'ın yanında işin ne? Bir Prenses için uygun bir arkadaş değil doğrusu..Hem buraya neden geldin?

—Beni elçi olarak yolladılar efendim...

—Korsanların elçisi öyle mi? Çok hoş bir şey doğrusu..Bu işin sırrını biraz daha anlatmazsan meraktan çatlayacağım. Söyle bakalım bu haydutların eline nasıl düştün?

Bu sırada Şövalye Giovanni de merdiveni tırmanmış ve çevik bir hareketle güverteye atlamıştı. Hamza Paşa'yı selamlayarak:

—İzin verirseniz bunu size ben anlatayım,dedi.

Hamza Paşa ömründe az rastladığı güzellikteki bir genç kızla tatlı tatlı konuşurken bu

mağrur tavırlı şövalyenin araya girmesine içerledi. Soğuk bir tavırla sordu:

—Sen kimsin?

—Ben Venedik Cumhuriyeti'nin temsilcisi şövalye Vincenzo Giovanni'yim...

—Peki anlat bakalım. Nasıl oldu bu iş?

—İstanbul'dan Venedik'e gidiyorduk. Gemimizde Kara Murat adlı bir haydut da seyahat ediyordu. Sanırım padişaha karşı geldiği için İstanbul'dan kaçıyordu...

Hamza Paşa'nın bakışlarında ansızın esrarengiz bir ışık belirdi,dudakları garip bir gülümsemeyle gerildi:

—Neee? Kara Murat ha? Tanırım bu haydutu...

Prenses Tamara konuşulanları şaşkın ve perişan bir halde dinliyordu. Sözün burasında:

—Hayır..O haydut değil,diye hıçkırdı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 MART 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 267 FİYATI 250 KURUŞ

SEVGİLİ OKURLARIMIZ

Hükümetin kağıt fiyatlarına yaptığı yüzde 35 oranındaki zam ve artan maliyetler nedeniyle derginiz KARA MURAT bu sayıdan itibaren 250 kuruşa satılacaktır. Elimizde olmayan bu fiyat artışını hoşgörü ile karşılayacağınızı umuyoruz.

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

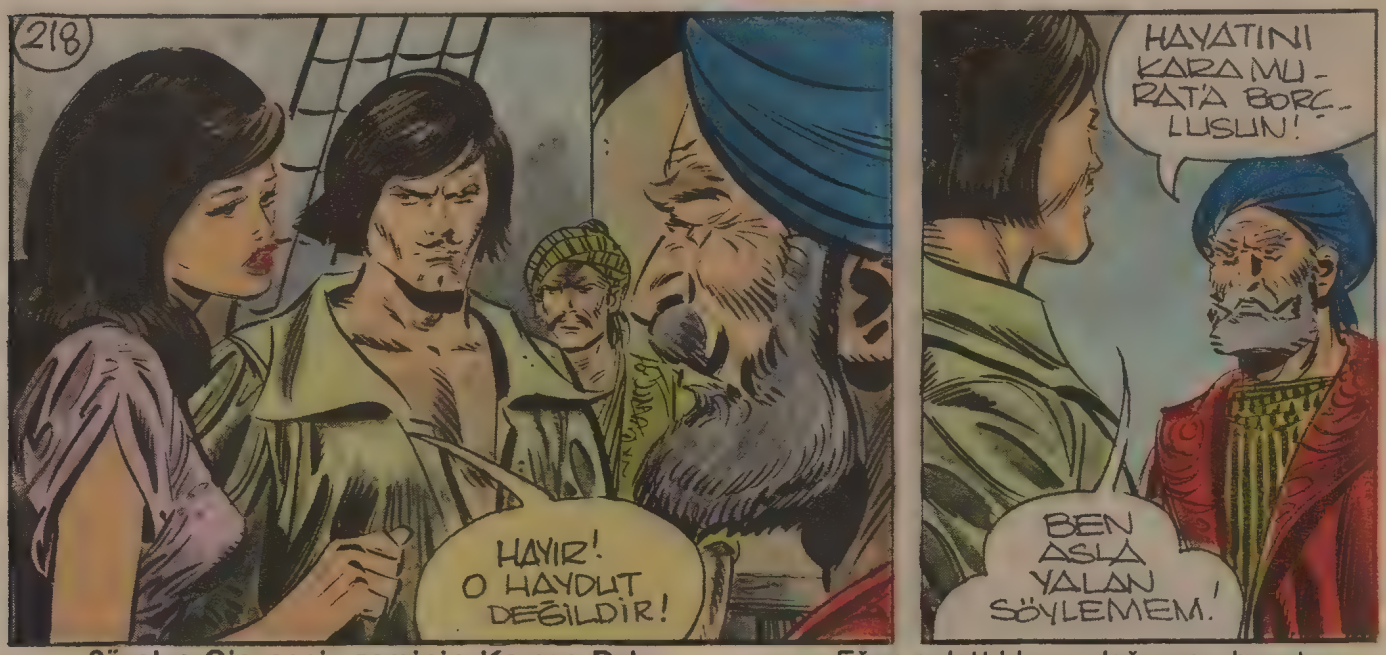

Şövalye Giovanni, geminin Korsan Dalbaran tarafından çevrilişini, kısa süren çarpışmayı, Venedikli gemicilerin öldürülüşünü, Kara Murat'ın Dalbaran'la yaptığı anlaşmayı, adada olup bitenleri uzun uzun anlattı...

Şövalyeyi büyük bir dikkatle dinleyen Hamza Paşa onun gözlerine dik dik baktı. Yüzü kararmış bakışlarında şimşekler çakmaya başlamıştı:

—Eğer anlattıkların doğruysa hayatınızı Kara Murat'a borçlusunuz, dedi.

Şövalye kafa tütan bir ifadeyle:

—Sözlerimden şüphe mi ediyorsunuz? Ben asla yalan söylemem, diye homurdandı..

Birden Hamza Paşa'nın kalın sesi güvertede gök gürültüsü gibi patladı:

—O zaman nesin rezil herif? Eğer yalancı değilsen dünyanın en adi yaratığısın..İnsan

hayatını borçlu olduğu bir kişiden böyle mi söz eder?

Sapsarı kesilen şövalye iki adım geriledi. Bu hakaret ona çok ağır gelmişti..Elini kılıcına doğru atarken Hamza Paşa yaşından umulmayacak bir çeviklikle atmaca gibi atıldı. Şövalye Giovanni, göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir an içinde Paşa'nın Osmanlı tokadını suratına yedi, gözlerinde şimşekler çaktı, ayakları yerden kesildi ve üç adım öteye fırlayıp yere yığıldı kaldı...

Hamza Paşa kükredi:

—Şu nankör köpeği zincire vurun..Birkaç ay korsanların yanında kürek çekerse aklı başına gelir...

Prenses Tamara gördüğü müthiş sahne karşısında titriyordu..

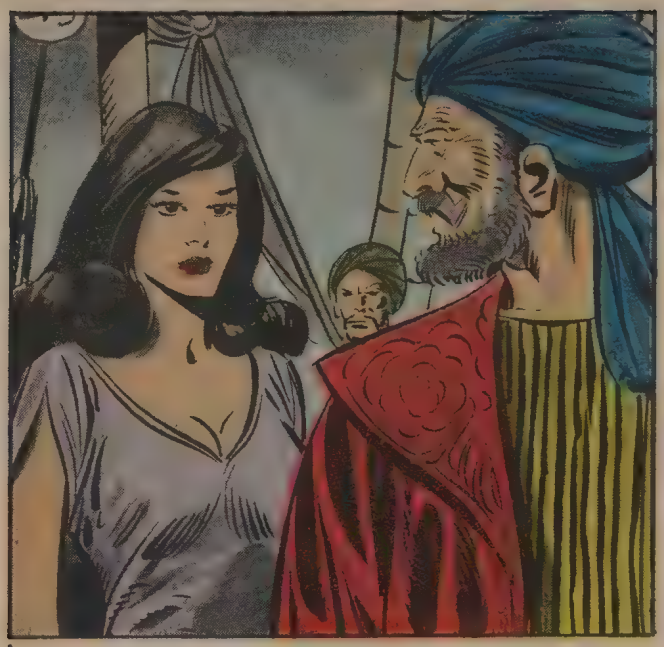

Hamza Paşa acımasız,amansız bir insandı... İlerlemiş yaşına rağmen, olağanüstü bir gücü vardı. Gürcistan sarayında tek başına dört muhafızı yere seren Şövalye Giovanni Hamza Paşa'nın bir tokadıyla yeri öpmüştü.

Paşa genç kıza döndüğü vakit gülümsüyordu.

Az önceki korkunç adam o değildi sanki. Bakışları yumuşamış, yüzünü tatlı bir ifade kaplamıştı:

—Eee anlat bakalım Prenses, dedi. Korsanlar seni buraya neden yolladı?

—Kara Murat'tan bir haber getirdim...

—Nedir o?

—Size bir teklifi var...

Hamza Paşa alaylı alaylı güldü:

—Teklif mi? Ne teklifi? Amma da küstah ha? Hepsini kıskıvrak yakalamış sayılırım. Ba-

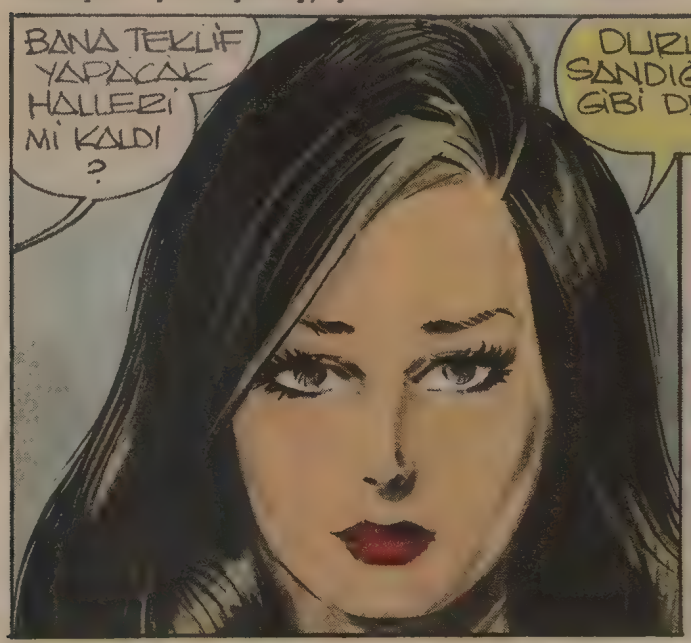

na teklif yapacak halleri mi kaldı?

Prenses Tamara, kesin bir dille:

—Durum öyle,sandığınız gibi değil, dedi. Henüz onları yakalamış sayılmazsınız. Adanın iç kesimlerine çekilip çarpışmaya devam ederlerse aylarca onları ele geçiremezsiniz...

—Anlaşıldı, sen korsanlardan yanasın. Söyle bakalım teklifleri ne?

Prenses Tamara büyük bir heyecan içinde her şeyi anlattı. Kara Murat'tan söz ederken kalbi heyecanla çarpıyor, dudakları titriyordu:

—İşte böyle efendim. Korsanların hayatını bağışlamanıza karşılık, yakalamayı çok istediğiniz Dalbaran'ı ele geçireceksiniz.

Hamza Paşa, kısa bir süre düşündü sonra dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi.

—Anladığım kadarı ile Kara Murat'a karşı büyük bir minnet duyuyorsun...

—Evet hayatımı ona borçluyum. Bana kibar davrandı...

—Bundan eminim. Kara Murat hanımlara karşı her zaman çok naziktir...

Prenses Tamara kıpkırmızı kesildi, gözlerini öne eğerek mırıldandı:

—Şey.. Beni yanlış anladınız efendim...

Hamza Paşa'nın gülümsemesi büsbütün alaylı bir hal aldı:

—Hayır, yanlış anlamadım. Kara Murat denilen haydut, genç kızların kalbini çalmakta çok hünerlidir. Fırsatı asla kaçırmaz. Laf aramızda onun yaşındayken ben de kaçırmazdım..

Genç kız ıstırabını yatıştırmaya çalışarak fısıldadı:

—Teklifi kabul edecek misiniz efendim?

Hamza Paşa'nın yüzü birden ciddileşti, kaşları çatıldı, sesi sert ve kararlı çıktı:

—Hayır...

Prenses Tamara umutsuzluk içinde gözlerini kapadı, Kara Murat'ı artık hiç bir şeyin kurtaramayacağını düşündü. Başı dönüyor, ayakta güç duruyordu.

Hamza Paşa, iri yarı bir levente emretti:

—Hey Kelle Bekir.. Yanına dört adam alıp sahile git. O hayvanlara, tekliflerini kabul etmeden önce Kaptan Dalbaran'la beraber Kara Murat'ı da istediğimi söyle. O iki haydutu elime geçirmeden pazarlığa yanaşmam. Eğer adanın içlerine doğru çekilmeye başladıklarını görürsem, üç gemideki yüz seksen topu birden ateşler hepsinin canını cehenneme gönderirim Tamam mı?

İri yarı, çıplak başlı korsan sırıttı:

—Tamam paşam...

Leventler, beyaz bir bayrakla sahile doğru kürek çekerlerken,acı dolu bir hıçkırık Prenses Tamara'nın göğsünü yırttı, zavallı dudaklarından anlaşılmaz birkaç söz çıktı.

Genç kız, o derece güzeldi ve göz yaşlarıyla şişmiş gözleri o kadar büyüleyiciydi ki, güvertedeki bütün leventler:

—Yazık! diye mırıldandılar...

Dört leventin bir filikayla sahile doğru yaklaştığını gören Kara Murat, oturduğu kayanın üzerinden kalktı, kumsalda heyecan içinde dolaşmaya başladı...

Korsanlar da büyük bir merak içindeydiler...

Acaba Hamza Paşa tekliflerini kabul etmiş miydi?

Az sonra kumsala oturan sandaldan dışarı atlayan Kelle Bekir, Hamza Paşa'nın karşı teklifini anlatınca, korsanlar sevindiler ama yine de bir süre aralarında durumu tartıştılar. Hamza Paşa'ya güvenilip güvenilmeyeceğini konuşuyorlardı.

Kara Murat, canı sıkılmış bir halde korsanların önüne geçti. Hamza Paşa'nın elçisinin karşısına dikilip, sert ve öfkeli bir sesle:

—Git, Hamza Paşa'ya söyle, dedi. Eğer son sözü buysa biz onu pişman etmesini biliriz. Hepimiz adanın içlerine çekilip, sonuna dek vuruşacağız. Kolay kolay teslim olmayız...

Kara Murat'ın sözlerini duyan yaşlı korsan hırsla ileri doğru atıldı ve kaba bir şekilde onu susturdu.

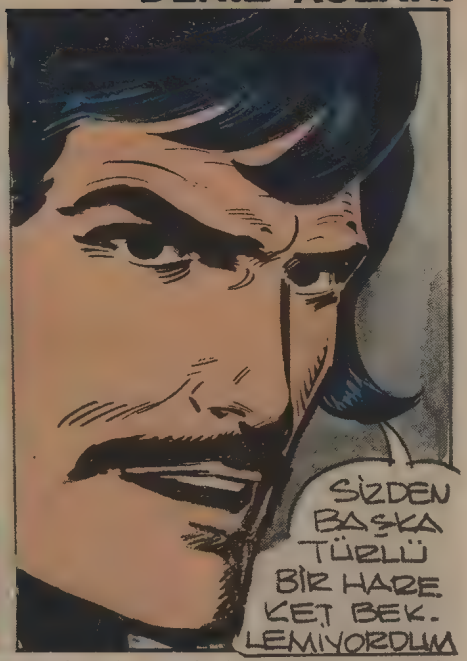

—Kapa çeneni.. Senin yüzünden cehennemi boylamaya niyetimiz yok. Hamza Paşa ile anlaşmaktan başka çaremiz olmadığını görüyorsun. Seni ona teslim edeceğiz...

Korsanlar vahşi bir şekilde bağrışarak reislerinin kararını onayladılar.

—Evet.. Başka çaremiz yok...

Kara Murat sapsarıydı, fakat sakindi. Acı bir gülümsemeyle mırıldandı:

—Sizden başka türlü bir hareket beklemiyordum zaten. Benim için her şey bitti artık...

Yaşlı korsan, uğursuz bir şekilde sırıttı:

—Ya sen, ya hepimiz. Tabii seni feda etmek, en akıllıca iş olur. Kusura bakma...

Kara Murat boynunu büktü, teslim olduğunu anlatmak için belindeki kayışı çözüp kılıcını yere attı.

Kelle Bekir, delikanlının bu haline acıdı,

hüzünlü bir sesle:

—Kader! diye mırıldandı...

Kara Murat'ı çok iyi tanıyor, onun dillere destan olan kahramanlıklarını bir bir hatırlıyordu.

Şimdi bu yiğit kişi ölüme gidiyordu.

Kelle Bekir, soran bakışlarını çevrede gezdirdi ve:

—Kaptan Dalbaran'ı da teslim edin gideyim, dedi.

Yaşlı korsan garip bir sesle ve kahkahalarla güldü.

—Kaptan Dalbaran mı? Haaa.. Şu mesele... Çocuklar getirin kaptanı...

Korsanlardan biri elinde bir torbayla ilerledi. Torba yer yer kana bulanmıştı...

Kelle Bekir, meseleyi derhal anladı...

Kaptan Dalbaran ölmüştü...

Sancak gemisinin güvertesinden, korku ve heyecanla teslim sahnesini izleyen Prenses Tamara'nın göz yaşları tekrar yanaklarından aşağıya akmaya başladı. Bembeyaz kesilen dudaklarından ıstırap dolu bir çığlık fışkırdı:

—Hainler! Korkaklar! Alçakça teslim ettiler onu...

Kızın birkaç adım ötesinde duran Hamza Paşa içini çekerek:

—Aşk güzel şey! diye mırıldandı.

Yarım saat sonra filika sancak gemisine yanaştı.

Kara Murat, çevik adımlarla merdiveni tırmanıp güverteye atladı. Çok sakindi. Dünya ya metelik vermez, alaylı bir tavırla gülümsüyordu...

Prenses Tamara, kalbi parçalanacak gibi çarparak bekliyor, tüm vücudu yaprak gibi titriyordu...

Kara Murat nasıl böyle sakin olabilirdi? Bir insan ölümle bu kadar alay edebilir miydi?

Kara Murat'ın elinde bir torba vardı. Bu torbadan kan sızıyordu.

Delikanlı torbayı Hamza Paşa'ya uzatarak.

—İşte, dedi. Korsanlar kralının başını getirdim. Ortaya koyduğun 50 bin altınlık ödülü isterim...

Hamza Paşa'nın yüzünde hiç bir ifade yoktu. Sadece bakışları garip bir ışıkla yanıyordu.

Kara Murat'ın yere bıraktığı torbaya kısa bir an baktı, sonra kalın sesiyle tane tane konuştu:

—Karaca Paşa buna çok sevinecek. Doğrusu ben bu işi başaracağına pek inanmıyordum ama Karaca Paşa sana güvenmekte haklı çıktı. Çok yaman adamsın Kara Murat...

Kara Murat gülümsedi:

—Görevimi yaptım. Birinin bu haydudu temizlemesi gerekiyordu. Bu iş bana düştü...

—Evet...Böylece kendini de kurtardın. Çünkü Karaca Paşa padişahtan bir ferman çıkarttı...

—Neymiş o?

—Kaptan Dalbaran adındaki deniz haydudunu yakalayan ya da öldüren her kim olursa olsun ödül verilecek, varsa tüm suçları bağışlanacaktır'' diye..Böylece sen de affedilmiş oluyorsun..Artık İstanbul'a dönebilirsin..Ha aklıma geldi...Adaya tam vaktinde yetiştim değil mi?

—Evet, sözleştiğimiz zamanda geldin...

Hamza Paşa gevrek gevrek güldü:

—Seni korsanların elinden almak için böyle eşsiz bir taktik kullanmasam halin fena olurdu sanırım...

Kara Murat başını salladı:

—Evet.. Ama başka türlü hareket etmen için çok anlayışsız olman gerekirdi. Sana yolladığım mesajı anlayacağından emindim...

—Peki, şimdi bu korsanları ne yapacağız Kara Murat? Teslim olmaları için son bir çağrıda bulunup, dinlemezlerse top ateşine tutarak hepsini yok edelim mi?

—Buna gerek yok bence.. Sadece gemilerini batırıp onları adada bırakarak gidelim. Aylarca burada beklemek zorunda kalırlar. Bir gün adadan ayrılacak duruma gelseler bile artık bellerini doğrultamazlar...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 MART 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 268 FİYATI 250 KURUŞ

Kara Murat'ın yeni serüveni
KANLI AKIN
Bugün başladık

ÖZET: Fatih, Sadrazam Mahmut Paşa'nın azlinin haksız bir davranış olduğunu yüzüne karşı haykıran Kara Murat'ı zindana attırır. Dostları Kara Murat'ı kaçırır ama hayatı tehlikededir ..

...Çünkü, kaptan Dalbaran onların beyniydi.

—Haklısın, gemileri batmış, reisleri ölmüş bir korsan topluluğu kimseye zarar veremez...

Prenses Tamara, onları şaşkınlıkla dinliyordu. Rüyada gibiydi sanki. Duyduklarına inanamıyor, göğsü heyecanla kalkıp iniyordu. Düşen yıldırım ayaklarının dibinde bir uçurum açsa bu kadar şaşırmazdı.

Hamza Paşa, Kara Murat'a:

—Kızı fazla bekletme.. Zavallı senin yüzünden çok heyecan çekti, diyerek kamarasına doğru yürüdü...

Leventler de çevrelerinden çekilmiş, onları güvertede yalnız bırakmışlardı.

Kara Murat, genç kıza tatlı tatlı baktı.

Tamara, artık kendini toparlamıştı. Bakışları şimdi sevgi ve hayranlık doluydu. Ilık

bir sesle:

—Her şey anlaşıldı, dedi. Sen korsan Dalbaran'ın peşindeydin. Ama onu daha tehlikesiz ele geçirebilirdin. Benim için kendini çok tehlikeye attın...

—Bu görevimdi ...

—Bana karşı mı?

—Hem sana, hem kendime.. Namusuma ve kılıcıma karşı...

Genç kız kollarını Kara Murat'ın boynuna doladı, pembe dudaklarını ona uzatarak:

—Seni seviyorum, kahraman kurtarıcım diye fısıldadı.

Aşktan ölürcesine uzun uzun öpüştüler.

Bu serüvenin sonu